

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Edward St. Aubyn
Kötü Haber

PATRICK MELROSE

2. KİTAP

♥ can
roman

Çeviri: SUAT ERTÜZÜN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

"Patrick Melrose" roman dizisinin ikinci kitabı *Kötü Haber*'de, yirmi iki yaşında, ileri derecede uyuşturucu bağımlısı olan Patrick, babasının küllerini teslim almak için New York'a uçmak zorunda kalır. Hafta sonu için geldiği bu şehrin sokaklarında uyuşturucu peşinde koşarken bir yandan da önüne çıkan tanıdıkların, yakasını bırakmayan içseslerin, hatta halüsinasyonların neden olduğu karabasanlı bir sarmalın içine sürüklenir. Sonunda bedensel ve zihinsel olarak yıkımın eşiğine gelen Patrick, geçmişine teslim olmamak için elinden geleni yapacaktır.

Edward St. Aubyn'in dizi filme de uyarlanan çok ödüllü, yarı otobiyografik "Patrick Melrose" romanları, hem incelikli üslubu ve ironisi hem de insancıl duyarlılığıyla dikkat çekiyor. 1960'larda başlayan romanlar Melrose'un travmatik çocukluğunu, 1980'lerin New York'undaki bunalımlı gençlik günlerini ve 2000'li yılların İngiltere'sindeki olgunluk dönemini anlatarak bir kuşağın panoramasını sergiliyor.

Patrick Melrose romanlarını çok sevdim. Bir an evvel hepsi okunmalı.

David Nicholls

#aileicisiddet #travma #uyusturucu #depresyon #bagimlilik
#yukseksosyete

20 TL

KDV DAHİL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-3865-4

9 789750 738654

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

2. KİTAP
KÖTÜ HABER

Bad News, Edward St. Aubyn

© 1992, Edward St. Aubyn

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3865-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

2. KİTAP
KÖTÜ HABER

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Suat Ertüzün

Edward St. Aubyn'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

***Unut Gitsin*, 2018**

***Biraz Umut*, 2018**

EDWARD ST. AUBYN, 1960'ta Londra'da doğdu. Yazar ve gazeteci St. Aubyn, Oxford Üniversitesi'ne bağlı Keble College'da yükseköğrenim gördü. Büyük ölçüde otobiyografik temele oturan *Unut Gitsin*, *Kötü Haber*, *Biraz Umut*, *Anne Sütü* ve *En Sonunda* adlı "Patrick Melrose" romanlarının dördüncüsü olan *Anne Sütü* 2006 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi ve 2007 Prix Femina étranger Ödülü'nü aldı; 2011'de filme çekildi. Dizinin ilk romanı olan *Unut Gitsin* 1992 Betty Trask Ödülü'ne layık görüldü. "Patrick Melrose" romanları İngiltere'de beş bölümlük dizi olarak televizyona da uyarlandı ve Patrick rolünü Benedict Cumberbatch canlandırdı. Edward St. Aubyn'in *A Clue to the Exit* (Çıkış Yolu) ve *On the Edge* (Diken Üzerinde) adlı iki romanı daha var. İki çocuğu olan Edward St. Aubyn Londra'da yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Dee için

1

Patrick yanındaki koltuğun boş kalmasını umarak uyuma numarası yapıyordu ki, el bagajı dolabına bir evrak çantasının konduğunu duydu. Gözlerini isteksizce açarken mağrur burunlu uzun boylu adamı fark etti.

Adam gür sarı tüylü iri elini uzatarak, “Merhaba, ben Earl Hammer,” dedi, “sanırım yanınızdaki yol arkadaşı ben olacağım.”

Patrick hafiften titreyen yapış yapış elini Mr. Hammer’a uzatarak ruhsuzca, “Patrick Melrose,” dedi.

Önceki akşamın erken saatlerinde George Watford, New York’tan aramıştı.

Atlantik geçişinin az da olsa geciktirdiği kelimeleri uzatan gergin bir sesle, “Patrick, canım,” demişti, “sana maalesef korkunç bir haber vermek zorundayım: baban önceki akşam otel odasında öldü. Ne kadar uğraştıysam da sana veya annene –Çocukları Kurtarın Fonu için Çad’da sanırım– ulaşamadım, ama sana duygularımı anlatmama gerek yok; babana taptığımı biliyorsun. Üstelik öldüğü gün beraber Key Kulüp’te öğle yemeği yiyecektik, ama tabii gelmedi; ben de hiç böyle şeyler yapmadığımı düşünmüştüm. Senin için nasıl sarsıcı olduğunu tahmin edebiliyorum. Herkesin onu ne kadar sevdiğini

biliyorsun, Patrick. Bazı üyelere ve uşaklara söyledim, hepsi de ölüm haberini duyduklarına *çok* üzüldüler.”

Patrick soğuk bir sesle, “Şimdi nerede?” diye sordu.

“Madison Bulvarı’ndaki Frank E. MacDonald’s’ta: Buralarda bu iş için herkes orayı kullanıyor, sanırım çok iyiler.”

Patrick, New York’a iner inmez George’u arayacağına söz verdi.

George, “Böyle kötü bir haberi benden duyduğun için üzgünüm,” dedi. “Bu zor zamanda var gücünü toplamalısın.”

“Aradığın için teşekkür ederim. Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz, canım.”

Patrick boşalttığı şırıngayı bıraktı ve telefonun yanına kıpırtısızca oturdu. Kötü haber miydi bu? Belki asıl sokaklarda dans etmemek için, ağzının kulaklarına varmaması için var gücünü toplamalıydı. Dairesinin kir kaplı bulanık pencere camlarından güneş içeri vuruyordu. Karşıdaki Ennismore Bahçeleri’nde çınar ağaçlarının yaprakları göz kamaştırıyordu.

Birdenbire koltuğundan fırladı. Öç almaya kararlı bir sesle, “Bundan yakanı kurtaramayacaksın,” dedi. Gömleğinin kolu aşağı kayarak kolundaki ince kan sızıntısını emdi.

Earl, Patrick’e kimsenin öyle hitap etmediği gerçeğini umursamadan, “Biliyor musun, Paddy,” dedi, “bugüne kadar acayip iyi para kazandım ve düşündüm ki, artık hayattaki bazı şeylerin tadını çıkarmanın zamanı geldi.”

Yarım saattir uçuyorlardı ve Paddy şimdiden Earl’ün canciğer arkadaşı olmuştu.

Patrick iç geçirerek, “Ne iyi etmişsin,” dedi.

Earl inanmakta güçlük çekiyormuş gibi başını sallayarak, “Monte Carlo sahilinde bir daire ve Monaco’nun

yukarısındaki tepelerde bir ev tuttum. *Nefis bir ev,*" dedi. Baş uşağım İngiliz: bana hangi spor ceketini giyinmem gerektiğini söylüyor, inanabiliyor musun? Ve *Wall Street Journal*'ı baştan sona okuyacak kadar boş vaktim var."

"Baş döndürücü bir özgürlük."

"*Olağanüstü*. Şu an *Megatrendler* diye çok ilginç bir kitap da okuyorum. Ve savaş sanatı üstüne bir Çin klasikini. Savaşla ilgilenir misin hiç?"

Patrick, "Çok bayılmam," dedi.

Earl uçağın penceresinden ufka bakarak, "Ben taraf-sız olmadığımı söyleyemeyeceğim: Vietnam'da bulunmuştum," dedi.

"Hoşuna gitmiş miydi?"

Earl gülümsedi. "Hem de nasıl."

"Hoşuna gitmeyen bir şey hiç mi olmadı?"

Söylediği şeylere şaşkınlığa doyamıyormuş gibi bir hali olan Earl yine başını sallayarak, "Sana şu kadarını söyleyeyim, Paddy, Vietnam'la ilgili hoşuma gitmeyen tek şey, hedeflerimize getirilen sınırlamaydı. Tankerlerin Viet Cong'a petrol taşıdığını *bildiğin* halde o limanların üstünden onları vuramadan uçmak hayatımın en moral bozucu deneyimlerimden biriydi," dedi.

Babasının müziğini kırılan cam gibi berraklıkla ve gürültüyle duyar gibi olan Patrick irkilerek koridordan yana döndü, ama yol arkadaşının girişkenliği çok geçmeden bu sesli halüsinasyonu da bastırdı.

"St. Tropez'deki Tahiti Kulübü'ne hiç gittin mi, Paddy? Ne biçim yer ama! Orada birkaç dansçı tanıdım." Earl kırk yıllık ahbaplar gibi erkek sesini yarım oktav düşürdü. "Sana söylemem gerek," dedi sırdaşça, "düzüşmeye bayılıyorum. Tanrım, *bayılıyorum!*" Fakat nefis bir beden yetmez, anlatabiliyor muyum? *Kafada ruhsal* bir şeylerin de olması gerek. O iki dansçıyla düzüşüyordum: *Olağanüstü*

kadınlardı, nefis vücutlar, tek kelimeyle şahane, ama gelemedim. Neden biliyor musun?”

Patrick, “Kafanda o şeyler yoktu,” diye tahmin yürüttü.

“Aynen öyle! *Kafamda o ruhsal* şeyler yoktu.”

Belki Debbie’yle ilgili eksiklik de o kafadaki şeydi. Babasının öldüğünü haber vermek için Patrick dün akşam onu aramıştı.

Debbie, “Hay Allah, ne fena,” diye kekelemişti, “hemen geliyorum.”

Patrick sesindeki tedirgin heyecanı, doğru şeyi söylemek için insanların kapıldıkları öğrenilmiş kaygıyı sezebiliyordu. Onda o anne, baba varken hayatındaki en baskın duygunun utanç olmasına şaşmamalıydı. Debbie’nin Peter Hickmann diye Avustralyalı bir ressam olan babası kafa ütülemesiyle nam salmış bir adamdı. Bir keresinde onun, “Bu bana en sevdiğim *bouillabaisse*¹ hikâyesini hatırlattı,” diyerek bir anekdota başladığına tanık olmuştu. Yarım saat sonra Patrick, Peter’ın ikinci en sevdiği *bouillabaisse* hikâyesini dinlemek zorunda kalmadığına şükrediyordu.

Debbie’nin nevrotik becerileriyle pilli bir çomak böceğini andıran annesi de, Peter onun yanında *bouillabaisse* hikâyelerini anlata dursun, içtimai hırsları olmakla beraber onları gerçekleştirecek potansiyele sahip olmayan bir kadındı. Şöhretli ve profesyonel bir davet organizatörü olarak kendi kendine akıl danışacak kadar buda- laydı. Düzenlediği eğlencelerin kırılğan mükemmelliği, insanlar evinin havasız salonuna girdikleri an tuzla buz olurdu. Ondan sonra da, daha ana kampta bitkin düşen

1. Fransa’nın Akdeniz kıyısındaki Marsilya kentine özgü bir balık çorbası. (Ç.N.)

bir dağcı gibi, botlarını Debbie'ye uzatır ve gerisini tırmanma yükümlülüğünü ona bırakırdı. Patrick'in yıllık gelirinin yılda yüz bin pound olduğunu ve ailesinin, o gün bugündür hiçbir şey yapmamış olmamalarına rağmen, Norman işgalinin kazanan tarafından geldiğini hatırladıkça, hayatının görünüşteki amaçsızlığı ve benzinin tekinsizce solgunluğundan dolayı onu hoş görebiliyordu Mrs. Hickmann. Eksikleri olmakla beraber bu da idare ederdi. Sonuçta Patrick daha topu topu yirmi iki yaşındaydı.

Bu arada Peter, kırk yıllık katı bir muhalefetin ardından bir zafiyet ânında seçimlerini kazandığı ve sohbetine maruz kalan üyelerini bundan dolayı pişman ettiği Seyyahlar Kulübü'nün hızla müşteri kaybeden barında, konuşmasını hayatından anekdotlarla örmeyi ve kızının hayatındaki önemli olayları anlatmayı sürdürüyordu.

Patrick, Debbie'yi gelmekten vazgeçirdikten sonra gözleri yaşla yana yana Hyde Park'ta yürüyüşe çıktı. Havada polen ve tozun kol gezdiği sıcak ve kuru bir akşamüstüydü. Ter alnında damla damla birikiyor, kaburgalarından aşağı süzölüyordu. Bir tutam bulut, irileşip kızarmış olarak Serpentine Göleti'nin üstündeki kirli mor pusa gömülen güneşin önünde çözölüp dağıldı. Sarılı mavili sandallar pırıldayan sulara hafifçe inip kalkıyordu. Patrick durup, tekne evlerin arkasındaki dar yolda büyük bir hızla ilerleyen polis arabasını izledi. Artık ero-in kullanmamak için kendine söz verdi. Bu hayatının en önemli ânıydı ve artık kendini toparlaması gerekiyordu. Mutlaka toparlanmalıydı.

Bir Türk sigarası yaktı ve hostesten bir kadeh brendi daha istedi. Uyuşturucu olmayınca biraz gerilmeye başlamıştı. Kay'den çaldığı dört Valium hapı kahvaltıyı atlatmasına yardım etmişti, ama artık midesinin çuvalında

boğulan yavru kediler gibi, yoksunluğun belirtilerini hissedebiliyordu.

Kay, gizli bir ilişki yaşadığı Amerikalı kızın adıydı. Dün akşam yaşadığını hissetmek için kendini –babasının aksine– bir kadının gövdesine bırakmak istediğinde, Kay’i görmeyi tercih etmişti. Debbie güzeldi (herkes öyle diyordu) ve akıllıydı (kendisi öyle diyordu), ama asıl ihtiyacının yumuşak bir kucak olduğu bir sırada onun, bunu sağlamak yerine, topuklarını birer yemek çubuğu gibi takırdatarak odayı kaygıyla adımlayacağını tahmin edebiliyordu.

Oxford’un eteklerinde keman çaldığı, kedi baktığı ve Kafka hakkındaki tezi üstüne çalıştığı kiralık bir dairede oturuyordu Kay. Patrick’in aylaklığına herkesten daha eleştirel yaklaşıyordu. “Şu illetten kurtulmak için bu gidişle kendini satmak zorunda kalacaksın,” diyordu.

Patrick, Kay’in dairesinden her şeyiyle nefret ediyordu. William-Morris marka duvar kâğıtlarına yaldızlı melekleri onun koymadığını biliyor, ama kız onları oradan indirmiyordu da. Kay karanlık koridorda kahverengi gür saçlarını bir omzuna salmış olarak ağır gri ipekten bir üstlkle onu karşılamıştı. Patrick’i usul usul öperken kıskanç kediler mutfak kapısını aşındırıyorlardı.

Patrick viskiyi de, Kay’in ona verdiği Valium’u da içmişti. Sonra Kay ölüm döşegindeki kendi anne, babasından söz etti. “Onların sana ne kadar kötü baktıklarının şokunu daha atlatmaya kalmadan sen onlara kötü bakmak zorunda kalıyorsun,” dedi. “Geçen yaz onları arabayla Amerika’nın bir ucundan öbürüne gezdirmem gerekti. Babam amfizemden ölüyordu, vaktiyle cebbar bir kadın olan annem de geçirdiği felçten sonra çocuklaşmıştı. Bir şişe oksijen bulmak için Utah’ta yüz elliyle giderken annem, zaten sınırlı olan kelime dağarcığıyla, ‘Ah Tanrım, ah aman, baban iyi değil. Ah aman,’ deyip duruyordu.”

Patrick, Kay'in gözleri bitkinlikten donuklaşmış ve hava için beyhude aranan akciğeri balık ağları gibi parçalanmış babasını arka koltuğa gömülü bir halde otururken hayal etti. Kendi babası nasıl ölmüştü? Sormayı unutmuştu.

“Kafada ruhsal bir şey” hakkındaki aydınlatıcı sözlerinden sonra Earl “türlü çeşit ticari faaliyetleri”nden ve ailesine olan sevgisinden konuşmaya başlamıştı. Karısıyla boşanmaları “çocuklara koymuş”muş, ama bu sözünü de bir kıkırtıyla noktalamıştı. “Sadece çalışma sahalarını değil, başka şeyleri de çeşitlendiriyorum.”

Patrick uçak olarak neyse ki Concorde’u tercih etmişti. Hem ertesi gün yakılacak olan babasının naaşını görmek gibi bir çileden önce fazla yorulmamış olacak, hem de Earl’le sohbet süresi yarıya inecekti. Zihninde yapmacıklı bir ses belirdi: “Çünkü sizi düşünüyoruz; yalnızca konfor sunmuyoruz, Earl Hammer gibi insanlarla konuşmalarınızı kısaltarak akıl sağlığınızı da koruyoruz.”

“Sana bir şey söyleyeyim, Paddy,” diyordu Earl, “Cumhuriyetçi Parti’ye hatırı sayılır, yani bayağı *büyük* katkılar yaptığım için istediğim yerde bir elçilik alabilirim. Ama Londra veya Paris’le ilgilenmiyorum ben: oralar sosyetik saçmalık.”

Patrick brendisini bir yudumda bitirdi.

“Benim istediğim, büyükelçinin CIA’yi sahada kontrol edebildiği küçük bir Latin veya Orta Amerika ülkesi.”

Patrick, “Sahada,” diye yineledi.

“Aynen öyle. Ama bu noktada bir ikilemim var; çok büyük bir ikilem.” Earl tekrar ciddileşmişti. “Kızım voleybol milli takımına girmeye çalışıyor ve önümüzdeki yıl içinde çok önemli maçları var. Ben de elçiliğe mi oynayacağımı, yoksa kızım için kıçımın üstünde mi oturacağımı bilemiyorum.”

Patrick samimiyetle, “Earl,” dedi, “bence hiçbir şey iyi bir baba olmanın yerini tutamaz.”

Earl basbayağı etkilenmişti. “Bu öğüdün için teşekkür ederim, Paddy, gerçekten.”

Yolculuk artık bitmek üzereydi. Earl, Concorde’larda her zaman nasıl “kaliteli” insanlarla tanıştığı hakkında bir şeyler geveledi. Sonra havalimanı terminaline girdiklerinde, o ABD yurttaşlarının sırasına girdi, Patrick de yabancılara ayrılan bölüme geçti.

Earl elini kocaman sallayarak, “Hoşça kal, arkadaşım,” diye bağırdı, “umarım yine görüşürüz!”

Patrick fısıltıyla, “Her ayrılık küçük bir ölümdür,” diye hırıldadı.

•

2

Ziyaretinizin amacı nedir, efendim? İş mi, eğlence mi?”

“İkisi de değil.”

“Anlamadım?” Lacivert üniforma giymiş kısa saçlı, kocaman gözlüklü armudi kadının rengi sümüklüböceklerinkini andırıyordu.

Patrick, “Babamın naaşını almaya geldim,” diye mırıldandı.

Kadın resmî bir sabırsızlıkla, “Özür dilerim, efendim, anlayamadım,” dedi.

Patrick sesini yükselterek, “*Babamın naaşını almaya geldim,*” diye yineledi.

Kadın pasaportu geri uzattı. “İyi günler.”

Pasaport kontrolünden geçerken kapıldığı öfke, normalde gümrükte yaşadığı dehşeti (Ya onu soyarlarsa? Ya kollarını görürlerse?) gölgede bırakmıştı.

İşte, beslenmesiyle ahlaksızlık yolunda ilerleyen –oy-sa Patrick hâlâ tam tersi yönde perhiz yapıyordu– ülkeye gelmişti yine; bir taksinin çoğu zaman siyah bantlarla onarılan, ama zaman zaman orasında burasında yine de küçük sarı sünger kraterleri beliren arka koltuğuna kaykılmış gidiyordu.

Taksi otoyolda hoplaya gıcırdaya ilerlerken Patrick,

New York'a tekrar gelmenin duyumlarını isteksizce algılamaya başlamıştı. Elbette ki İngilizce bilmeyen sürücünün vesikalık fotoğrafı, ensesinin ancak küçük bir emaresini verebildiği bir intihar karamsarlığının kasvetini doğruluyordu. Civardaki sokaklar aşırılık ve bozulmanın bildik karışımına tanıklık ediyordu. Bakımsız motorlarıyla örselenmiş kocaman arabalar ve karartılmış camlarıyla limuzinler, sevdikleri bir yiyeceğe üşüşen sinekler gibi şehre akın ediyordu. Patrick gözlerini eski beyaz bir steysin arabanın çizik içindeki jant kapağına dikti. İçine aldığı binlerce görüntüyü ânında reddeden ve kof hayatını solgun engin bir gökyüzünün altında etrafa saçan cerbezeli bir unutkanın edasıyla, hiçbir şey hatırlamamacasına, Çok fazla, diye düşündü.

Esrikliği, dün akşam kafasına takılan düşünceyle bölündü. Dayanılır gibi değildi: Babası onu yine atlatmıştı. Artık dişsiz sıkıcı bir ihtiyara dönen o orospu çocuğu karşısında hissettiği ezelî dehşeti ve gönülsüz hayranlığı, horlayan bir acıma duygusuna çevirme fırsatından onu mahrum etmişti. Öte yandan babasının ölümü, tahammül edebileceğinden daha güçlü bir öykünme alışkanlığıyla onu kendine çekiyordu. Ölüm tabii ki şaşmaz bir *ayartıcıydı*; fakat bu sefer sanki itaatkârlığa da ayartıyordu. Gençlik denen sonu gelmez varyete oyununda yozluğa veya asiliğe özendirme gücü yetmezmiş gibi, ham şiddetin ve özyıkımın tanıdık cazibesi yetmezmiş gibi, şimdi de aile işini üstlenmeye çağıran kuralcı bir boyut kazanmıştı.

Otoyolun yanında dönümlerce mezar taşları uzanıyordu. Patrick'in en sevdiği dizeler aklına geldi: "Ölmüşüm, ölmüşüm, / Çoktan ölmüşüm!" (Bunun eline su dökülür mü?) "Kalbim olmuş bir avuç toprak, / Tekerlekler geçiyor başımın üstünden, / Sığ bir mezara atılmış / Ke-

miklerim acıyla sızlıyor / Sokağın üç-beş karış altında,” bir şeyler, bir şeyler, “insanı delirtecek kadar.”¹

Williamsburg Köprüsü’nün uğultulu kaygan çeliği onu çevresindeki ayrıntılara uyandırdı, ama kısa bir süreligine. Gergindi ve içi kalkıyordu. Yabancı bir otel odasında bir başka yoksunluk; bu rutini biliyordu. Tek fark, bu son sefer olacaktı. Ya da son seferlerden *biri*. Asabi asabi güldü. Hayır, o puştlara pabuç bırakmayacaktı. Bir alev makinesinin yoğunluğu. Tutsak yok!

Sorun şuydu ki, odada yangın çıktığında insanın terkerlekli sandalyesinden kalkmak istemesi gibi o da hep eroin istiyordu. Aklı fikri hep orada olacağına, kendine bir iğne yapsa da olurdu. Sağ bacağı yukarı aşağı hızla seğiriyordu. Kollarını karnının üstünde kavuşturup paltosunun yakalarını sıkıca kapadı. “Siktir,” diye yüksek sesle söylendi, “siktir.”

Güzelim caddelerden içeri. Işıklı ve gölgeli bloklar. Bulvarda ilerlerken yol boyu ışıklar yeşile döndü. Yeryüzünün eğrisi üstünde bir metronom gibi tıklıyordu ışık ve gölge.

Mayıs sonuydu, sıcaktı ve paltosunu artık çıkarması gerekiyordu, ama yalnızca yoldan geçenlerin arada bir tenine sapladıkları ince cam kırıklarına değil, dükkân vitrinlerinin ağır çekim patlamaları, metroların kemikleri zangırdatan gümbürtüleri ve saniyelerin yürek burkarcasına, bedeninin kum saatinden zerrelerin tane tane düşmesine benzer şekilde geçmesine karşı da tek koruması oydu. Hayır, paltosunu çıkarmayacaktı. İnsan bir ıstakozdan soyunmasını ister miydi?

Gözlerini kaldırıncı Altıncı Cadde’de olduğunu fark etti. Kırk İkinci Sokak, Kırk Üçüncü Sokak, Mies

1. Lord Alfred Tennyson’un 1855’te yayımlanan “Maud” adlı şiirinin 16. bölümünden. (Ç.N.)

van der Rohe'den sonraki sıra. Kim demişti bunu? Hatırlayamıyordu. Başkalarının sözleri, *They Came from Outer Space*¹ dizisinin açılış sahnesinde rüzgârın top halinde süpürdüğü çalılar gibi zihninde uçuşuyordu.

Peki ya ucuz bir otelmiş gibi kafasını dolduran karakterlere ne demeliydi? Çenebaz O'Connor ve Şişman Adam, Mrs. Garsington ve öbürleri... hepsi de söz alma hevesiyle onu bir kenara itmek için fırsat kolluyorlardı. Bazen Patrick kendini, kanallarını bir başkasının sabırsızca ve hızla değiştirdiği bir televizyon gibi hissediyordu. Eh, hepsi siktir olup gidebilirdi. Bu sefer kendini çöküşe sessizce bırakacaktı.

Pierre Otel'e yaklaşıyorlardı. Statik elektrik çarpmalarının diyarı. Toprağı unutup kilometrelerce uzunluktaki kalın halılarda biriken kıvılcımları gövdelere saçan kapı kolları ve asansör düğmeleri. Patrick'in son New York ziyaretindeki hezeyanlı düşüşü burada başlamıştı. Central Park'ı trafik uğultusunun çok yukarısından gören Çin üslubuna fazlasıyla doymuş süitinden aşağı süzölmüş; Chelsea Otel'in dünyaca ünlü köhneliğinden C ve D caddeleri arasındaki Sekizinci Sokak'ta, çöple dolu bir apartman boşluğunun dibindeki mezar-dan hallice bir odaya düşmüştü. Buzdolabında sıçan olduğu için birkaç hafta önce terk ettiği eski oteline işte öyle hâkim bir noktadan özlemle dönüp bakmıştı.

Fakat konaklamadaki bu düşüş sürecinde bile eroin ve kokaine haftada beş bin dolardan daha az harcamamıştı hiç. Uyuşturucunun yüzde doksanını o kullanıyor, yüzde onu da, altı ay birlikte yaşadıkları sürede gizemini asla çözemediği Natasha'ya gidiyordu. Patrick'in kadınla ilgili emin olduğu tek şey, onu sinirlendirdiği idi; ama ona ba-

1. (İng.) Uzaydan Geldiler. (Ed.N.)

kılırsa, kim sinirlendirmiyordu ki? Durmadan katıksız bir yalnızlığı arıyor, bulunca da bitmesini istiyordu.

Taksici, "Otel," dedi.

Patrick, "Vakti gelmişti, ağzına sıçtığım," diye homurdandı.

Gri ceketli bir kapıcı şapkasını kaldırıp elini uzatırken bir komi, Patrick'in eşyalarını kapmak için aceleyle seğırtti. Bir hoş geldin ve iki bahşişin ardından Patrick resepsiyona giden uzun koridorda ter döke döke sessizce ilerledi. Oval Salon'daki masalar öğle yemeği niyetine diye tabaklarındaki değişik renkli kıvırcık salatalarla uğraşan ve bardaklarındaki şişe suyunu görmezden gelen ikili kadın gruplarınca işgal edilmişti. Yıldızlı büyük bir aynada kendini gözücuyla yakalayan Patrick, her zamanki gibi, giyiminde bir hayli aşırıya kaçmış ve fazlasıyla hasta göründüğünü fark etti. Giysilerinin özenli terkiibiyle her an dağıldı dağılacak gibi duran suratı arasında huzursuz edici bir zıtlık vardı. Upuzun siyah paltosu, lacivert takım elbisesi ve siyahlı gümüşü renkli ince kravatı (altmışların başında babası almıştı), canı çekilmiş terli beyaz yüzünü çevreleyen darmadağınık kahverengi saçlarıyla alakasızdı. Bir kere çehresi başlı başına çarpık bir çelişki timsaliydi. Dolgun dudakları içe doğru büzüşmüş, gözler daracık bir yarığa indirgenmiş, mütemadiyen tıkanık olan burnu yüzünden ağzıyla nefes almak zorunda kalması ona geri zekâlı bir görüntü vermişti; dikkatini yoğunlaştırmanın etkisiyle çatılan kaşları burnunun hemen üstünde dikey bir kırışıklık yaratıyordu.

Kayıt yaptırdıktan sonra, odasında bir içki içmeye başlayabilmesine kadar katlanması gereken uzun karşıla-ma ve bahşiş merasimini olabildiğince hızlı atlatmaya hazırladı kendini. Biri onu asansöre kadar götürdü, biri onu yukarı çıkardı (sayıların otuz dokuza kadar yanma-

sını izlemekle geçen uzun ve boğucu bir bekleyiş), biri ona televizyonun nasıl açıldığını gösterdi, biri bavulunu rafa koydu, biri banyonun ışığını işaret etti, biri ona oda anahtarını verdi ve nihayet, biri ona bir Jack Daniel's şişesiyle narin buz küplerinden siyah bir kova ve dört kadeh getirdi.

Birkaç buz küpünün üstüne, kendine bir kadeh doldurdu. *Bourbon*'un kokusu ne kadar nefis ve ne kadar keskindi; pencerede dikilip engin ve solgun sıcak bir gökyüzünün altında yemyeşil uzanan Central Park'a yukarıdan bakarak ilk ağız dolusu yakıcı yudumu mideye indirdiğinde ağlamak istedi. Böyle bir güzellik! Üzüntü ve bitkinliğini yumuşak duygulu bir kucaklayışla sardı *bourbon*. Şu ânın yıkıcı bir cazibesi vardı. Ona böyle yoğun duygular yaşatırken uyuşturucudan nasıl vazgeçecekti? Gerçi ona verdiği kudret hissi (uyuşturucunuzu çalmaya ve beyninizi dağıtıp duvara sıçratmaya niyetli bir baskın mangası sandığınız sütçü gelene kadar yatak örtülerinin altından dünyaya hükmetmek) gayet öznel idi tabii, ama ona bakılırsa *hayat* da öznel değil miydi?

Artık gerçekten cenaze evine gitmeliydi; babasının naaşını görme fırsatını kaçırırsa çok yazık olurdu (belki ayağıyla üstüne basabilirdi). Patrick kıkırdayıp boş kadehini pencere denizliğine bıraktı. Eroin almayacaktı. Okuldaki eski kimya öğretmeni Mr. Muffet'in sesiyle, "Bunun *çok iyi* anlaşılmasını istiyorum," diye ciyakladı. Başını dik tut, felsefesi buydu, *ama önce birkaç yatıştırıcı al*. Kimse her şeyden bir anda vazgeçemezdi, özellikle de (hüngür, hüngür) böyle bir zamanda. Park denen şu kıpır kıpır, domur domur, devasa yeşillik alana inip mal bulmalıydı. Nitekim otelin karşısındaki park girişinde dolanan Siyah ve Hispanik satıcılar güruhu Patrick'i muhtemel bir müşteri olarak bir süredir tanıyorlardı.

Hırpani bir görüntüsü olan uzun boylu siyah bir

adam, “Uyarıcılar! Yatıştırıcılar! Hepsi burada,” diyordu. Patrick yoluna devam etti.

Avurtları çökmüş cılız sakallı bir Hispanik çenesini ani bir hareketle öne doğru uzatarak, “Sen’çin n’apabilirim, arkadaşım?” diye sordu.

Güneş gözlüklü bir başka siyah, “Çoo-ook güzel mallarım var. *Gel bak,*” dedi.

Patrick uzata uzata, “Quaalude¹ var mı?” diye sordu.

“Tabii ki. Lemon 714’lerim var; ne kadar istiyorsun?”

“Fiyatı ne?”

“Beş dolar.”

“Altı tane olsun. Biraz da uyarıcı belki.” Dürtüsel alışveriş diye buna denirdi. Aslında istediği son şey uyarıcı ilaçlardı, ama karşısına antitezini koymadan da uyuşturucu almayı sevmiyordu işte.

“Güzellerim² var; far-ma-sö-tik.”

“Kendin mi yaptın yani?”

“Hayır dostum, farmasötik iyi mal demek.”

“Üç tane ver madem.”

“Tanesi on dolar.”

Patrick altmış doları uzatıp hapları aldı. Onun parayı böyle rahatça saçmasından etkilenen öbür satıcılar da çevrede toplanmışlardı.

Hispanik olan, “Sen İngiliz misin?” diye sordu.

Gözlük, “Adamı rahat bırak,” dedi.

Bunun arkasından neyin geleceğini bilen Patrick, “Evet,” diye cevap verdi.

Hırpani siyah, “Orada eroin bedavaymış, öyle mi?” diye sordu.

Patrick vatanseverce, “Öyle,” dedi.

1. Sakinleştirici ve uyutucu bir ilaç. (Ç.N.)

2. *Beauties* (aslı, *Black Beauties-Kara Güzeller*), uyarıcı ve hafif coşkunluk verici bir hap. (Ç.N.)

Birkaç saniyeliğine rahatlar gibi olan siyah, “Bir gün İngiltere’ye gelip o bedava maldan alacağım,” dedi.

Beşinci Cadde’ye doğru basamakları çıkmaya başlayan Patrick, “Gel tabii,” dedi. “Hadi, kalın sağlıcakla.”

Gözlük, müşterisini sahiplenircesine, “Yarın gel,” diye seslendi.

Patrick merdivenden yukarı koşarak, “Hı hı,” dedi. Quaalude’yi ağzına attı ve biraz tükürük biriktirdikten sonra hapı aşağı zorla itti. İçecek olmadan hap içebilmek önemli bir hünerdi. Bir taksiye el ederken, böyle bir şey için içecek isteyen insanların ne kadar tahammül edilmez olduklarını düşündü.

“Madison Bulvarı, Seksen Sekizinci Sokak,” dediği sırada, iri sayılabilecek Quaalude’nin yemek borusunda yarı yolda kaldığını anladı. Taksi Madison Bulvarı’nda hız kazanırken, hapı mideye indirebilmek için boynunu çeşitli yönlerde eğip büktü.

Frank E. MacDonald’s’a vardıklarında, koltukta yan yatarak başını iyice geriye atmış vaziyetteydi ve kuruyan yanak içlerinde var gücüyle tükürük toplayıp hışımla yutkunurken saçları yerdeki kauçuk döşemeyi süpürüyordu. Taksici dikiz aynasından bakıyordu. Bir garabet daha.

Patrick hapı sonunda âdemelmasının hemen altındaki çıkıntıda bulup oradan çıkararak ve içinde dehşet ve anlamsızlık duyguları çatışarak, cenaze salonunun yüksek meşe kapısından içeri girdi. Ön panelinin iki yanında Dor üsluplu birer kabartma sütun olan kavisli meşe danışma masasının gerisindeki genç kadın, öbür dünya uçuşunda bir hostesmiş gibi mavi bir ceket ve gri ipekten bir bluz giyinmişti.

Patrick soğuk bir sesle, “David Melrose’un naaşını görmeye geldim,” dedi. Kadın, sanki Patrick yolda başka cenazeler de görmek isteyecekmiş gibi, ona hemen asansöre binip “doğruca” üçüncü kata çıkmasını söyledi.

Asansör Fransız duvar halıcılığı anısına düzenlenmiş bir sergiyi andırıyordu. Matemlilerin sevdikleriyle karşılaşmadan önce biraz duraklayabilecekleri, kapitone deri döşenmiş bankın arkasındaki duvarda asılı kırsal kanaviçe tasvirinde, kendine çoban süsü vermiş saraylı bir erkek kendine çoban süsü vermiş saraylı bir kadına kaval çalıyordu.

Büyük an gelmişti: baş düşmanının naaşı, yaratıcısının kadavrası, ölmüş babasının cesedi; söylenmeyen ve belki de hiçbir zaman söylenmeyecek onca şeyin müthiş ağırlığı; ve şimdi işitecek kimse yokken bunu söylemenin, hatta dünyayı orta yerinden çatlatıp bedenini yap boza çevirebilecek ve benliğini bölebilecek bir eylemle babası için konuşma yapmanın baskısı. *Büyük an.*

Asansörün kapısı süzülerek açıldığında Patrick'i karşılayan ses, George'un sürpriz bir parti mi düzenlediğini düşündürttü bir an; ama *dünyada* babasını az da olsa tanıyan ve onu hâlâ seven insanlardan yarım düzineyi bile toplamamanın zorluğu hesaba katılırsa, bu fikir fazlasıyla uçuktu. Asansörden sahanlığa çıkınca, Korint üsluplu iki sütunun ilerisindeki ahşap lambri duvarlı salonunda neşeyle giyinmiş yaşlı bir yabancı kalabalığı belirdi. Hafif ekose desenlerin her çeşidini giymiş erkeklerle kocaman beyaz ve sarı şapkalı kadınlar birbirlerini kollarından yakalamış, kokteyller içiyorlardı. Patrick'in şuursuzca gezinerek ulaştığı salonun dip tarafındaki hafif eğik duruşlu, beyaz saten astarlı kapağı açık tabuta, müşkül-pesentçe giydirilmiş, elmas kravat iğneli, bembeyaz saçlı ve siyah takım elbiseli küçümen bir adam yatırılmıştı. Yanındaki masada bir deste kart vardı ve üstünde, "Hermann Newton'un Aziz Anısına" yazıyordu. Ölüm şüphesiz çok büyük bir olaydı, fakat babasını bu kadar eğlenceli yeni arkadaşları olan ufak tefek bir Yahudiye çevirebiliyorsa, tahmin ettiğinden de kudretli olmalıydı.

Kalbi gümbürdemeye başlayan Patrick arkasını dönüp hışımla asansöre yöneldi ve çağırma düğmesine basınca bir de statik elektriğe çarpıldı. XV. Louis üslubundaki bir sandalyeyi tekmeleyerek, “İnanamıyorum,” diye hırıldadı. Asansörün kapısı açıldığında, sıra dışı bir Bermuda şort ve sarı tişört giymiş, bozarmış etleri sarkan şişko bir ihtiyar buldu karşısında. Hermann belli ki vasiyetine “yas tutulmayacak” maddesini ekletmişti. Yoksa insanlar ölmesine seviniyor olabilirler miydi? Şişkonun yanında, yine plaj kıyafetli rüküş karısı, onun da yanında danışma masasındaki genç kadın duruyordu.

Patrick ona dik dik bakarak, “Siktiğimin naaşı yanlış,” dedi.

Şişko adam, Patrick abartılı bir tepki veriyormuş gibi, “Oo, oo. Yavaş,” diye söylendi.

Fakat Patrick yanından badi badi geçen yaşlı çifti görmezden gelerek kadına, “Bir daha bak,” dedi.

Danışma görevlisine, gözleriyle onu öldürecekmiş gibi, demir ağırlığındaki bir nazar ışınını aradaki hava boşluğundan göndererek beynine radyasyon boşaltıyormuş gibi baktı. Ama kadın oralı değildi.

“Şu an binada başka bir partimizin olmadığından eminim,” dedi.

“Ben partiye gitmek istemiyorum. Ben babamı görmek istiyorum.”

Zemin kata ulaştıklarında danışma görevlisi, Patrick’in onu ilk gördüğü yer olan masasına geçip binadaki “partiler”in dökümünü gösterdi. Bilmiş bir edayla, “Mr. Newton dışında bir isim yok. Sizi o yüzden Sedir Süt’e göndermiştim,” dedi.

Patrick ona doğru eğilerek, “Belki babam ölmemiştir; ne şaşırtıcı olurdu ama,” dedi. “Belki onunki bir imdat çağrısıydı, ne dersin?”

Kadın, “İyisi mi müdürle konuşayım. Bana bir daki-

ka müsaade edin,” dedi. Sonra arkasındaki ahşap panel-lerden birine gizlenmiş bir kapıyı açıp içeriye geçti.

Patrick bekleme salonunun elmas ışıltılı siyah ve beyaz mermer döşemesinde öfkeden soluk soluğa kalmış bir halde masaya yaslandı. Eaton Meydanı’ndaki salonun da döşemesi böyleydi. Boyu yaşlı kadının eline ancak geliyordu. Onun bastonuna yapışmış, parmaklarından inen belirgin mavi damarların nasıl safir birer halkaya dönüştüğüne bakakalmıştı. Sanki kan orada alıkonulup arıtılıyordu. Yaşlı kadın komite hakkında anesiyle konuşurken Patrick, kendi uydurduğu hissine kapıldığı manzaranın içinde kaybolmuştu. Bazı günler her şey başka bir şeye benziyor ve Patrick’in karşılaştırma yapmak için yakaladığı en küçük bir fırsat bile bir nesnenin başka bir nesneyi çılgınca bir şölenle yutmasına yetiyordu.

Neler oluyordu? Babasının *cenazesini* bulmak niye bu kadar zordu? Onu kendi içinde bulmakta zorlandığından değil gerçi; bu zorluğu Frank E. MacDonald’s yaşıyordu. Patrick bu düşünceyi kafasında takıntıyla evirip çevirirken bıyıklı, kel, eşcinsel bir adam duvardaki kapıdan çıktı ve ayakkabılarını salonun elmas ışıltılı siyah-beyaz döşemesinde takırdatarak, taşkın tarzını şu cenaze işinde güçlkle bastırdığını belli edercesine geldi. Özür dilemeden, Patrick’e hemen şu tarafa gelmesini söyledi ve onu tekrar asansöre buyur etti. Mr. Newton’a kıyasla göklerdeki cennete biraz daha uzak, ama kokteyl partisinin gürültüsünden de irak olan ikinci katın düğmesine bastı. Utangaçça aydınlatılan koridorun sessizliğinde çıtkırıldım adımlarla yürüyen müdürün ardı sıra giderken Patrick, savunma gücünü yanlış kişi üstünde tükettiğini ve şu Mr. Newton maskaralığından yorulmuş olarak, babasının naaşı karşısında tehlikeli derecede zayıf kaldığını anlamaya başlamıştı.

Müdür kol düğmesiyle oynayarak, “Bu oda. Sizi yalnız bırakayım,” diye mırıldadı.

Patrick zengin bir halı serili küçük odayı süzdü. *Siktir oradan*. Babasının tabutta ne işi vardı? Müdüre doğru başıyla tamam deyip, içinde bir çılgınlık dalgasının kabbardığı hissiyle kapının dışında bekledi. Babasının ölüsünü görmek üzere olmasının anlamı neydi? Ne anlama gelmesi gerekiyordu? Kapı aralığında bir süre daha oyalandı. Babasının başı onun tarafındaydı ve yüzünü değilse bile saçının kır dalgalarını görebiliyordu. Naaşı pelür kâğıtla örtmüşlerdi. Adam tabutun içinde, yarısı açılmış bir hediye gibi duruyordu.

İnanmakta zorlanarak ellerini birleştiren Patrick, hayalî bir arkadaşına döner gibi, “Bu babam!” diye fısıldadı. “*Olmaması* gereken adam!”

İçi dehşetle dolduğu halde merakına yenik düşerek içeriye adım attı. Heyhat, yüzü kâğıtla kaplı değildi ve oradaki soylu ifade sahiden şaşırtıcıydı. Kişiliğiyle hiçbir ilgisi olmadığından birçok insanı aldatan o çehre, aradaki ilginin iyice yitmesinden olacak, hepten küstahlaşmıştı. Babası, boks maçı seyreden bir rahibin o ortamın içinde olmasına rağmen coşkuya katılmamasına benzer bir tavırla, ölümün bir nimet olduğu fikrine katılmıyor gibiydi.

Bir veznedarın deste deste banknotları sayması misali her zaafı tartan o bozarmış, fıldır fıldır gözler şimdi kapalıydı. Öfke patlamalarının öncesinde dışarı uğrayan alt dudağı, hatları gevşemiş yüzündeki mağrur ifadeyle çelişiyordu. Kızgınlık, itiraz ve ölmenin bilinciyle açılmıştı şimdi o dudaklar (takma dişler hâlâ ağzında olmalıydı).

Babasının hayatını –bu alışkanlık ona, damarlarına bir başkasının karıştırdığı ve kanını tamamen akıtmadan temizlenemeyecek veya arıtilamayacak bir pislikmiş gibi, bir zehirmiş gibi gelmesine rağmen– ne kadar yakından izlese de; o hayata hükmeden gurur, acımasızlık

ve hüznün ölümcül birleşimini ne kadar yakından hayal etmeye çalışsa da ve bu birleşimin kendi hayatını biçimlendirmesini ne kadar istemese de, Patrick onun ölmek üzere olduğunu anladığı –ve bunun doğru çıktığı– o son ânı hiçbir zaman tutturamamış, onu oraya kadar takip edememişti. Babasının ölmeye yaklaştığı zamanları kestirebilmiş, ama her seferinde umudu boşa çıkmıştı.

Babasının dudağını, dişinin orada zaten açtığı yaraktan iki eliyle tutup kâğıt gibi fena halde yırtmak istedi.

Ama hayır. Bunu düşünmemeliydi. Rustiğin üstüne çıkmak için duyduğu o çirkin ihtiyacı. Hayır, bunu düşünmemeliydi. Kimse bunu kimseye yapmamalıydı. O öyle biri olamazdı. Öyle aşağılık biri.

Patrick sıkılı dişlerini göstererek hırıldadı. Kendine gelebilmek için tabutun yanına bir yumruk indirdi. Hayatının filmine ait şu sahneyi nasıl oynamalıydı? Kendini düzeltip küçümsemeyle güldü.

Yapmacık bir duygusallıkla yüklü Amerikan aksanını takınarak, “Baba, bok gibi üzgün bir adamdın ve şimdi beni de üzmeye çalışıyorsun,” dedi. Samimiyetsizce hıçkırdı. Sonra kendi sesiyle, “Eh, şanssızlık işte,” diye ekledi.

3

Anne Eisen, Le Vraie Pâtisserie'den alınmış kutu içindeki pastalarla eve döndü. Binanın kapıcısı Fred'e gülümserken, Victor'un bıkmadan yinelediği sözlerle, Le Vraie Pâtisserie'den *vraie* veya *plus vraie*¹ mamuller, diye içinden geçirdi. Ağabeyinin okul üniformasını miras almış bir okul çocuğu gibi görünürdü Fred. Kahverengi ceketinin sırma kordonlu kolları iri beyaz ellerinin parmak boğumlarına kadar inerken, but ve bacaklarının boyutuna yenik düşen pantolonun paçaları, ayak bileklerini saran açık mavi naylon çorapların çok üstünde sallanırdı.

Anne, "Merhaba, Fred," dedi.

Fred paytak paytak gelerek, "Merhaba, Mrs. Eisen," dedi. "Paketlerinizi taşımaya yardım edebilir miyim?"

Anne oyunbaz bir reveransla, "Sağ ol; şu halimle iki milföy pastası ve bir üzümlü çöreği daha kaldırabilirim," dedi, sonra ekledi. "Baksana Fred, saat dört gibi bir arkadaşım gelecek. Genç ve hasta görünümlü. Ona iyi davran, olur mu? Babası yeni öldü."

"Yaa, çok üzüldüm."

Anne, "Kendisi belki farkında değil, ama ben *onun* üzüldüğünü sanmıyorum," dedi.

1. (Fr.) Sırasıyla: gerçek; daha gerçek. (Ç.N.)

Frank duymamış gibi görünmeye çabaladı. Mrs. Eisen sahiden çok iyi bir kadındı, ama söylediklerine akıl sır ermiyordu.

Anne asansöre binip on birinci katın düğmesine bastı. Birkaç haftaya her şey geride kalacaktı. On birinci kat olmayacaktı; Profesör Wilson'un hasır sandalyeleriyle Afrika maskeleri ve oturma odasındaki kocaman soyut "bence-iyi-bir-eser-ama-kıymeti-bilinmiyor" tablosu olmayacaktı.

Zengin karısının yardımıyla liberal tarzdaki eski moda eşyalarını Park Bulvarı gibi mutena bir adreste sergileyebilen Jim Wilson ekimden beri Oxford'da "konuk" iken Victor buna karşılık olarak Columbia Üniversitesi'ne gelmişti. Birlikte ne zaman bir davete gidecek olsalar –ki sürekli gidiyorlardı– Anne, konuk profesör olmasıyla ilgili Victor'a takılıyordu. Anne ve Victor'un birliktelikleri "açık evlilik" şeklindeydi. "Açık yara" veya "açık isyan"daki şekliyle "açık" olan bu evlilik her zaman iyi bir şey olmakla birlikte, Victor'un artık yetmiş altı yaşına geldiği de hesaba katılınca, sona erdirmeye değmezdi. Birinin Victor'a bakması gerektiği de cabası.

Anne asansörden inip 11E numaralı dairenin kapısını açtı ve ışığı yakmak için duvarda asılı Kızılderili battaniyesinin yanındaki düğmeye bastı. Patrick'e ne diyecekti şimdi? Yirmi iki yaşında uyuşturucu bağımlısı suratsız ve habis bir gence dönüşmesine rağmen onun Lacoste'teki evin merdiveninde beş yaşında oturan halini hâlâ hatırlayabiliyor ve o iç karartıcı akşam yemeğinden anesini kaldırmayı becerememesinden –bunun saçma olduğunu bilmekle beraber– kendini hâlâ sorumlu hissediyordu.

Tuhaf şekilde, onu Victor'la evlenmeye götüren yanlışlar aslında o akşam başlamıştı. Bunu takip eden aylarda Victor, bir önceki çalışması *Düşünmek, Bilmek ve Yargı*

ile sık sık –fakat büyük bir isabetsizlikle!– karıştırılan yeni kitabı *Olmak, Bilmek ve Yargı*’nın yaratımına gömülmüştü. Victor kitaplarına benzer isimler vererek öğrencilerini “tetikte tutmak” istediğini iddia etse de bu, Anne’in veya yayıncıların şüphelerini tümüyle bastırmaya yetmemişti. Öte yandan, yeni çalışması, nicedir ele alınmayan kimlik meselesinin üstündeki tozu güçlü bir süpürge gibi kaldırmış ve onu yeni mecralara sürüklemişti.

Yaratıcılık nöbetinin ardından Victor, Anne’e evlilik teklif etmişti. Anne otuz dört yaşındaydı ve o sıralar bunun farkında olmasa bile, Victor’a olan hayranlığı zirvedeydi. Teklifi yalnızca Victor’un, yaşayan bir filozofun umabileceğinin en fazlası olan mütevazı bir şöhrete sahip olmasından dolayı değil, onun iyi biri olduğuna inandığı için de kabul etmişti.

Barbara’nın muhteşem koleksiyonundaki majolica seramiğinden ıspanak yeşili tabağı almış, intizamsız sırlı yüzeyinde küçük pastaları düzenlerken, Patrick’e ne diyeceğini düşündü.

David Melrose’u seviyormuş gibi yapmanın Patrick karşısında yaramayacağını biliyordu. Eleanor’la ayrıldıktan sonra fakir ve hastayken bile David kendini ancak zincirle bağlı bir Alman kurdu kadar sevdirmişti. Hayatı katıksız bir başarısızlık timsali ve yalnızlığı ürkütücü boyutlarda olmasına rağmen gülümsemesi yine de bıçak gibiydi; ve insanları memnun etmeyi (olgun bir öğrenci ya!) öğrenmeye çalıştıysa bile, onun gerçek yüzünü tanıyanlar bunu ister istemez itici buluyorlardı.

Anne oturma odasında alçaklığıyla sinir bozan Fas işi masanın üstüne doğru eğilirken başındaki güneş gözlüğünün kaydığını hissetti. Pamuklu sarı elbisesi belki şu vesileye göre fazla neşeliydi, ama o kadarına da kafa yoracak hali yoktu. Yeterince uzun süredir görüşmediklerinden, Patrick saçının boyalı olduğunu anlamazdı. Bar-

bara Wilson olsa saçını kendi kır haline bırakırdı, ama Anne'in yarın akşam televizyona çıkıp "Yeni Kadın" hakkında konuşması gerekiyordu. Yeni Kadın'ın ne menem bir şey olduğunu çıkarmaya çalışırken, bir de bakmıştı ki, kendine Yeni bir saç stili yaptırmış ve Yeni bir elbise almıştı. Ne olsa araştırma yapıyor ve bunun için de masraf gerekiyordu.

Dörde yirmi vardı. Patrick gelene kadar ölü zaman. Kansere sebep olan ölümcül bir sigara yakma zamanı, Sağlık Bakanı'nın öğüdünü hiçe sayma zamanı – sanki aynı anda hem cerrah hem de general olan bir adama güvenmek mümkünmüş gibi.¹ İki taraflı çalışmak diye buna denirdi işte. Gerçi Anne suçluluk hissettiğini inkâr edemezdi, ama ona bakılırsa küvete iki yerine üç damla banyo esansı döktüğünde de suçluluk duyuyordu. Dolaşısıyla ne fark ederdi?

Anne yumuşak, hafif, mentollü ve içilmesi neredeyse tümüyle anlamsız olan sigarasını henüz yakmıştı ki, aşağıdan kapıcının zili çaldı.

"Merhaba, Fred."

"Ee, merhaba Mrs. Eisen; Mr. Melrose geldi."

"O zaman en iyisi onu yukarı gönder." Bu arada Anne hâlâ konuşmayı başka bir mecraya çekip çekemeyeceğini düşünüyordu.

Mutfağa gidip ısıtıcının düğmesine bastı ve hintkamışından geniş kavisli oynak bir sapı olan Japon demliğine birkaç çay yaprağı serpiştirdi.

Zil çalınca işini yarıda bırakarak mutfaktan kapıya koşturdu. Patrick arkası dönük olarak uzun siyah bir paltoyla dikiliyordu.

1. ABD'de sağlık bakanı için kullanılan ifadeyle *Surgeon General* terimindeki *surgeon* "cerrah" anlamındadır; *general*'in anlamlarından biri de "ordu generali"dir. (Ç.N.)

“Hoş geldin, Patrick.”

Patrick, Anne’in yanından geçmeye çalışarak, “Hoş bulduk,” diye geveledi. Fakat Anne onu omuzlarından yakalayıp samimiyetle sarılmıştı bile.

“Çok üzgünüm.”

Patrick onun kucaklayışına teslim olacağına, rakibinin kollarından kurtulmaya çalışan bir güreşçi gibi sıyrıldı.

Hafifçe eğilerek, “Ben de üzgünüm,” dedi. “Gecikmek can sıkıcıdır, ama erken gelmenin affedilir hiçbir yanı yok. Dakiklik, babamdan miras aldığım kusurların küçüklerinden biri; bir başka deyişle, özgün bir tarz sahibi hiçbir zaman olamayacağım.” Elleri paltosunun cebinde, oturma odasında bir aşağı bir yukarı yürüdü. “Şu daireden *farklı olarak*,” diye dudak büktü. “Bunun karşılığında Londra’daki güzelim evinize giden kim?”

“Victor’un Columbia’daki mevkidaşı, Jim Wilson.”

Patrick, “Tanrım, kendi kendinin mevkidaşı olmak yerine bir başkasının seninle mevkidaş olduğunu düşün-sene,” dedi.

Anne anlayışla iç geçirerek, “Çay ister misin?” diye sordu.

“Hımm. Gerçek bir içecek de alabilir miyim acaba diye merak ediyorum. Benim için saat dokuza geldi.”

“Senin için saat hep dokuz,” dedi Anne. “Ne istersin? Hazırlayayım.”

Patrick, “Ben hallederim,” dedi, “sen yeterince sert hazırlamazsın şimdi.”

Anne mutfağa yönelerek, “Pekâlâ,” dedi, “içkiler Meksika değirmen taşının üstünde.”

Patrick’in dikkatini değirmen taşına işlenmiş tüylü savaşçılardan ziyade Wild Turkey şişesi çekmişti. Yüksek bir bardağa biraz *bourbon* döküp aldığı ilk yudumla birlikte bir Quaalude’yi daha gövdeye indirdi ve bardağını hemen tekrar tazeledi. Babasının naaşını gördükten son-

ra Morgan Guaranty Bankası'nın Kırk Dördüncü Sokak'taki şubesine gidip üç bin dolar nakit çekmişti ve o para da şimdi turuncu-kahverengi bir zarfa konmuş olarak cebini dolduruyordu.

Hapları tekrar kontrol ettikten sonra (sağ alt cep) zarfa (iç sol), ardından da kredi kartlarına (dış sol) baktı. Bazen her birkaç dakikada bir yinelediği bu asabi hareket, mihrabın karşısında istavroz çıkaran insanlarınkine benziyordu: Haplar; Nakit; bir de Kutsal Kredi Ruhı.

Bankaya yaptığı ziyaretten sonra ikinci Quaalude'sini almıştı almasına, ama hâlâ kendini moralsiz, gergin ve ayakları yere basmıyormuş gibi hissediyordu. Üçüncü hapı yutmakla belki aşırıya varıyordu, ama aşırıya varmak zaten işiydi.

Patrick tazelenmiş bir enerji ve uzun adımlarla mutfağa girdi. "Sana da oluyor mu? Bir değirmen taşı görüyorsun ve eski bir yazarkasanın fiyatı göstermesi gibi aklında 'boynuna asmak' kelimeleri belirliyor.¹ Aslında ne kadar aşağılayıcı." Birkaç buz parçası aldı. "Tanrım, şu buz makinelerine bayılıyorum, şimdiye kadar Amerika'daki en iyi şeyler bunlar... yani insan düşüncesinin böyle aptal mekanizmalarla önceden hazırlanmış olması küçük düşürücü değil mi?"

Anne, "Aptalca olanlar fena tabii," diye kabul etti, "ama yazarkasanın ekranında her zaman da ucuz şeyler çıkmıyor."

"Akıl yazarkasa gibi işliyorsa oradan ucuz olmayan bir şeyin çıkması imkânsız."

Anne pastalarla çayı salona götürerek, "Belli ki Le Vraie Pâtisserie'den alışveriş yapmıyorsun," dedi.

1. İngilizcede Yeni Ahit'e gönderme yapan bir deyimden: "Ama kim bana iman eden bu küçüklerden birini günaha düşürürse, boynuna kocaman bir değirmen taşı asılıp denizin dibine atılması kendisi için daha iyi olur." Yeni Ahit, "Matta", 18:6. (Ç.N.)

“Bilinçli tepkilerimiz üstünde bir denetimimiz yoksa bilmediğimiz etkilere karşı ne şansımız var?”

Anne ona bir fincan çay uzatarak, “Hiç yok,” dedi neşeyle.

Patrick kısa bir kahkaha salıverdi. Söylediği şeylerden uzak hissediyordu kendini. Quaalude’ler etki mi göstermeye başlamıştı ne?

Anne, “Pasta ister misin?” diye sordu. “Bize Lacoste’u hatırlatsın diye aldım. Fransız aksan işaretleri kadar... Fransızlar.”

Patrick kibarlıktan bir milföy pastası alarak, “Ah şu Fransızca,” diye iç geçirdi. Fakat pastayı almasıyla yanlarından, bir yaradan sızan irin gibi, krema fışkırdı. Patrick, Tanrım, bu pasta tamamen *kontrolden çıkmış*, diye düşündü.

Sonra milföyü daha da sıkarak, “Bu *canlı*!” diye sesini yükseltti. Pastadan fışkıran krema Fas masasının ince işlemeli pirinç yüzeyine döküldü. Parmakları şekerli malzemeyle yapış yapış olmuştu. Pastayı tabağa bırakarak, “Ah, özür dilerim,” diye geveledi.

Anne ona bir peçete uzattı. Patrick’in giderek sakarlaştığı ve dilinin sürçtüğü dikkatinden kaçmamıştı. Öğlan gelmeden evvel babası hakkında konuşmak zorunda kalacaklar diye korkarken şimdi onu da konuşamayacaklar diye endişe ediyordu.

Lafi hiç dolandırmadan, “Babanı görmeye gittin mi?” diye sordu.

Patrick tereddütsüzce, “Gördüm,” dedi. “Tabuttaki hali hepsinden iyi gibi geldi bana; her zamanki sinir bozan halinden çok daha iyi.” Güven veren bir edayla gülümsedi.

Anne de ona doğru hafifçe gülümsedi, ama Patrick’in güvene ihtiyacı olmadığı belliydi.

“Ben küçükken babam bizi restoranlara götürürdü. Restoranlar diyorum, çünkü mutlaka en az üç tanesine hışımla girip çıkardık. Ya menünün gelmesi uzun sürerdi, ya garson babama dayanılmaz derecede aptal gelirdi, ya da şarap menüsü onu hayal kırıklığına uğrattı. Bir keresinde bir şişe kırmızı şarabı baş aşağı çevirip lıkır lıkır halıya boşalttığını hatırlıyorum. ‘Bana bu pisliği getirmeye nasıl cüret edersiniz?’ diye bağırmıştı. Garson onu dışarı atmak yerine korkudan yeni şarap getirmişti.”

“Yani şikâyet etmediği bir yerde onunla olmak hoşuna gitti.”

Patrick, “Kesinlikle,” dedi. “Ne kadar şanslı olduğuma inanmadım; hatta bir süre günbatımındaki bir vampir gibi tabutunda doğrulup, ‘Buradaki hizmet dayanılır gibi değil,’ diye söylenmesini bile bekledim. Üç-dört cenaze evini gezmek zorunda kaldığımızı düşünsene. Bu arada, hizmet *gerçekten* dayanılır gibi değildi. Beni yanlış cenazeye gönderdiler.”

Anne, “Yanlış cenaze mi?” diye sesini yükseltti.

“Evet, Mr. Hermann Newton diye bir Yahudi için verilen neşeli bir kokteyl partisinde buldum kendimi. O kadar eğlenceli bir halleri vardı ki, orada kalabilmeyi dileddim...”

Anne bir sigara yakarak, “Hayret,” dedi. “Bahse gireyim, Yas Danışmanlığı diye kurslar da veriyorlardır.”

Patrick kısa ve kof bir kahkaha salarak, “Vermezler mi?” dedi ve tekrar koltuğuna gömüldü. Quaalude’lerin etkisini artık tartışmasız hissedebiliyordu. İçinden usulca, Güneşin çiçekleri tatlılıkla açması gibi alkol de hapların en iyi yanını ortaya çıkarıyor, diye geçirdi.

“Anlamadım?” dedi. Anne’in son sorusunu duymamıştı.

“Cenazeyi yakacaklar mı?”

Patrick, “Evet, öyle olacak,” dedi. “Anladığım kada-

rıyla birisi yakıldığı zaman aldığı küller pek de onun olmuyor; aldığı şey fırının dibinde toplanan kolektif artıklar. Tahmin edebileceğin gibi, bunu iyi haber olarak görüyorum. İdeal şartlarda küllerin *hepsi* bir başkasına ait olurdu, ama ne yaparsın, kusursuz bir dünyada yaşamıyoruz.”

Anne, Patrick babasının ölümüne hiç mi üzülmedi diye merak etmekten vazgeçmiş ve keşke biraz daha üzgün olsa diye hayıflanmaya başlamıştı. Artık David’in etkilenmesi mümkün olmasa da, hakkında yaptığı zehir zemberek yorumlar onu öyle hasta gösteriyordu ki, insan yılan ısırığından ölmek üzere olduğunu sanabilirdi.

Patrick gözlerini yavaş yavaş kapattı ve çok uzun bir süre sonra yavaş yavaş tekrar açtı. Bütün bu işlem yarım saat kadar sürmüştü. Kuruyan ve çok ilginç bir şekilde hassaslaşan dudaklarını yalarken bir yarım saat daha geçti. Şu son Quaalude sahiden ne iyi gelmişti. Kanı, kapatıldıktan sonraki bir televizyon ekranı gibi tıslıyordu. Elleri birer dambıl gibiydi, ellerinin içinde birer dambıl tutar gibi. Her şey içe kapanıyor ve ağırlaşıyordu.

Anne, “Alo, orada mısın?” diye seslendi.

Patrick sevimli olduğunu düşündüğü bir gülümsemeyle öne doğru eğilerek, “Çok özür dilerim,” dedi. “Fena halde yorgunum.”

“Belki yatsan iyi olur.”

“Yo, yo, yo. Abartmayalım istersen.”

Anne, “Birkaç saatliğine uyuyabilir, sonra Victor’la ben akşam yemeğine gideceğiz, bize katılabilirsin. Ardından Long Island’lı birkaç felaket İngiliz muhibbinin verdiği bir davet var. Tam sana göre.”

Patrick, “Çok tatlısın, ama şu an çok fazla yabancı görebilecek durumda değilim,” dedi; oysa matemli kozunu kullanarak Anne’i inandırmak için biraz geç olmuştu.

Anne tatlı dille ısrar etti. “Bence yine de gelmelisin.

‘Arsız bir lüks’ tabir edebileceğimiz bir etkinlik olacağından hiç şüphem yok.”

Patrick uykulu uykulu, “Bunun ne anlama geldiğini hayal bile edemiyorum,” dedi.

“Sana adresi yine de vereyim,” diye ısrar etti Anne. “Fazla yalnız kalman hoşuma gitmiyor.”

“Pekâlâ. Ben çıkmadan önce yazarsın.”

Çok geçmeden kalkması gerektiğini, yoksa Anne’in “birkaç saatliğine uyuma” teklifini ister istemez değerlendirmek zorunda kalacağını biliyordu. Koca bir Güzelliği de yutmak istemiyor, çünkü bu sefer o hapın da onu on beş saatlik megalomanyakça bir iç yolculuğuna çıkaracağını biliyor ve o kadar ayık olmak istemiyordu. Fakat ağır ağır kuruyan bir beton havuzuna gömüldüğü duygusundan kurtulmak zorundaydı.

“Tuvalet nerede?”

Anne ona nasıl gideceğini tarif ettikten sonra Patrick ayaklarını halıda sürüye sürüye gösterilen yöne doğru ilerledi. Ve ancak kendini banyoya kilitleyince tanıdık bir güven duygusuna kavuşabildi. Banyodayken saplantı haline getirdiği, ama başkalarının varlığı veya iyice aydınlatılan bir aynanın yokluğunun gölge düşürdüğü kendi bedensel ve zihinsel durumuna teslim olabiliyordu. Hayatındaki “nitelikli zamanlar”ın büyük bölümü banyolarda geçmişti Patrick’in. İğne yapmayla, burundan çekmeyle, yutmayla, çalmayla, aşırı dozla; gözbebeklerini, kollarını, dilini, zulasını kontrol etmeyle.

Aynanın karşısında kollarını açarak, “Ey banyolar!” diye hitaba başladı. “İlaç dolapları bana derin hazlar veren! Havluları kandan ırmaklarımı silip süpüren...” Cebindeki Kara Güzel’i çıkarırken sesi giderek yitti. Sadece yaşamsal işlevlerini sürdürmeye yetecek kadarını alacaktı, sadece... ne diyecekti? Hatırlayamıyordu. Tanrım, yine kısa süreli hafıza kaybı; madde bağımlılığının Profe-

sör Moriarty'si,¹ sağlama almak için üstüne titrenen kıymetli duyumları bölüyor, sonra bozuyordu.

Patrick, "Aşağılık şeytan," diye mırıldandı.

Siyah kapsül sonunda açılınca muhtevanın yarısını banyo tezgâhındaki Portekiz fayanslarından birinin üstüne boşalttı. Yüz dolarlık yeni banknotlarından birini dar bir boru haline getirdikten sonra fayanstaki küçük beyaz toz öbeğini burnuna çekti.

Burnu yandı, gözleri sulanır gibi oldu, ama Patrick yılmadı ve kapaklarını birleştirdiği kapsülü bir kâğıt peçeteye sarıp yine cebine attı, sonra sebebini kendisi de bilmeden, hatta neredeyse istemediği halde onu tekrar çıkarıp tozun kalanını fayansa boşalttı ve onu da içine çekiverdi. Burnundan derin derin nefes alırken iç sesi, öbür türlü etkinin fazla uzun sürmeyeceğini söylüyordu. Bir şeyin yarısına tamah etmek alçakça olurdu. Zaten babası yeni ölmüştü ve sersemlik yapmaya hakkı vardı. Ayrıca buradaki asıl mesele, asıl kahramanlık, ciddiyetinin ve uyuşturucuya karşı savaştaki samuray kararlılığının kanıtı, eroin almamış olmasıydı.

Aynaya doğru eğilip gözbebeklerini inceledi. Büyüdükleri kesindi. Nabızı hızlanmıştı. Canlanmış, tazelenmişti hatta kendini gayet atak hissediyordu. Hiç içki veya uyuşturucu almamış gibiydi; denetimi tamamen eline almıştı yine; Quaalude'lerin, alkolün ve uçuş sersemliğinin koyu gecesinde fener ışıkları hızla çakıyordu.

Bir belediye başkanının vakarıyla paltosunun yakalarını tuttu. "Ve son olarak, David Melrose'un ebediyete intikalinden duyduğumuz üzüntünün, tabiri caizse, karanlık gölgelerinin arasından sesleniyoruz."

Ne kadardır banyodaydı? Bir ömür geçmişti sanki. İt-

1. Bazı Sherlock Holmes öykülerinde geçen, dedektifin ezeli düşmanı olan dâhi suçlu. (Ç.N.)

faiyecilerin kapıya dayanması an meselesi olabilirdi. Hızla toparlanmaya başladı. Kara Güzel kapsülünü çöpe atmak istemediğinden (paranoya!) iki kapağı eviyeinin deliğinden aşağı yolladı. Canlanışını Anne'e nasıl açıklayacaktı? Yüzüne biraz soğuk su çarpıp damlaları görünsün diye suratında bıraktı. Geriye yapacak bir şey kalmıştı: keşlerin banyodan çıktıklarında, hayallerindeki kalabalığı kandırma umuduyla çektikleri sifonun sahici sesi.

Oturma odasına döndüğünde Anne, "Tanrı aşkına," dedi, "yüzünü niye kurulamadın?"

"Biraz soğuk suyla kendime geliyordum."

"Öyle mi? Ne biçim bir suymuş bu?"

Patrick terli ayalarını pantolonuna silerek otururken, "Çok diriltici bir su," dedi. Sonra bir anda yine ayağa kalktı. "Dirilmekten söz etmişken, sakıncası yoksa eğer, bir içki daha alsam ne güzel olur."

Anne kaderine razı bir sesle, "Elbette," dedi. "Sana sormayı unuttum, Debbie nasıl?"

Soruyla birlikte Patrick, bir başkasının duygularını değerlendirmesi istendiğinde içini dolduran yılgınlığa kapıldı. Debbie nasıldı? Nereden bilecekti? Dikkatinin kasvetli kurtarma köpeğini başıboş gezinmesin diye zapt etmeye çalışırken, öbür yandan da, kendi duygularının çığından kendini kurtarmak yeterince zordu zaten. Fakat aldığı amfetaminlerin etkisiyle içinde şiddetli bir konuşma isteğı uyanmıştı ve soruyu tümüyle duymazdan gelemiyordu.

Odanın karşı tarafından, "Eh," dedi, "annesinin ayak izlerinden gitmeyi sürdürerek büyük ev sahibeleri hakkında bir makale yazıyor. Çoğu insan için görünmez olan Teresa Hickmann'ın ayak izleri vazifeşinas kızı için karanlıkta dahi ışıllı parlıyor. Fakat söyleşme üslubu bakımından babasını örnek almadığı için kendimizi yine de şanslı addetmeliyiz."

Sonra Patrick ruhsal durumunu tefekküre dalarak bir an kendini yine kaybetti. Kafası berraktı, ama her konuda değil; kendi zihin açıklığı konusunda değil, sözgeli mi. Kendilerini umarsızca öngören öz düşünceleri daha ilk yapıtaşlarında tekliyor ve akıcılığını tehlikeli bir suskunluk noktasına yaklaştırıyordu. Patrick hem bu kafa karıştırıcı zihinsel pepelemeden kendini kurtarma hem de Debbie'yi sorduğu için Anne'den intikam alma isteğiyle, "Peki sen söylesene, Victor nasıl?" diye sordu.

"İyi, iyi. Artık kerli ferli bir ihtiyar; hayatı boyunca kendini bu role hazırlıyordu. Bir hayli ilgi topluyor ve kendi sözleriyle, gözleri kapalı konuşabildiği 'Kimlik' üstüne dersler veriyor. *Olmak, Bilmek ve Yargı*'yı okumuş muydun?"

Patrick, "Hayır," dedi.

"O zaman sana bir tane vermeliyim," diyen Anne kalkıp kitaplığa gitti. Aynı kitaba ait beş-altı kopya arasından, Patrick'e feci derecede kalın görünen bir numuneyi aldı. Patrick paltosunun cebine atıp orada okumadan aylarca gezdirebileceği ince ciltleri tercih ederdi. Can sıkıntısına karşı farazi bir koruma olarak yanında dolaştıramayacağın bir kitabın ne anlamı vardı?

"Kimlik hakkında, öyle mi?" diye sordu şüpheyle.

Anne, "Bilmek istediğin, ama kesin bir dille ifade etmeye çekindiğin her şey," dedi.

Patrick, "Vay," diyerek huzursuzca ayağa kalktı. Adımlaması, mekânda hareket etmesi gerekiyordu, yoksa dünyanın tehlikeli şekilde yamyassı olma ihtimali vardı; kendini bir pencere camına tırmanırken şeffaf hapishanesinden çıkmanın yolunu arayan bir sinek gibi hissediyordu. Anne onun kitabı almaya geldiğini sanarak elindekini uzattı.

Patrick, "Ha, evet, sağ ol," diyerek onu hızlıca öptü. "Hemen okuyacağım."

Kitabı paltosunun cebine sığdırmaya çalıştı. Ama olmayacağını tahmin *etmişti* işte. Boşuna uğraşıyordu. Şimdi şu tuğla ebadındaki saçma kitabı elinde taşıması gerekecekti. İçinde keskin bir öfke dalgası kabardı. Kâğıt sepetine (eskiden bir Somali su testisi) gözlerini hışımla dikti ve kitabı bir frizbi gibi oraya doğru savurduğunu hayal etti.

“Artık gitsem iyi olur,” dedi.

“Gerçekten mi? Kalıp Victor’u da görseydin.”

“Yok, gerçekten gitmem gerek,” dedi sabırsızca.

“Pekâlâ, ama sana Samantha’nın adresini vereyim.”

“Efendim?”

“Şu davet.”

Patrick, “Ha, evet. Ama geleceğimden şüpheliyim,” dedi.

Anne bir kâğıda adresi yazıp Patrick’e uzattı. “İşte.”

Patrick paltosunun yakasını kaldırarak, “Sağ ol,” dedi. “Yarın seni ararım.”

“Ya da bu akşam görüşürüz.”

“Belki.”

Arkasını dönüp aceleyle kapıya yöneldi. Acilen dışarı çıkması gerekiyordu. Yerinde duramayan kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi ve onu ancak birkaç saniye daha zapt edebileceğini biliyordu.

Kapıdan, “Hoşça kal,” diye seslendi.

“Güle güle,” dedi Anne.

Havasız mıymıntı asansörden çıkan Patrick budala görünüşlü şişko kapıcının önünden kendini sokağa attı. Engin ve solgun gökyüzünün altında kendini sersemletici derecede korunaksız hissetti. Üstüne limon suyu düşen istiridye de aynı duyguya kapılıyor olmalıydı.

Anne’in dairesi gibi bir sığınaktan niye ayrılmıştı? Üstelik büyük bir kabalık göstererek. Kadın şimdi ondan iyice nefret edecekti. Bir kez doğru bir iş yapsaydı bari.

Caddeden aşağı doğru baktı. Nüfus fazlalığı üstüne bir belgeselin açılış sahnesi gibiydi. Yanından geçen yalara ait kopmuş kafaların yol kenarındaki oluklara ardı sıra yuvarlandığını hayal ede ede yürümeye başladı.

4

Sorun düşünme biçimindeyse o sorundan bir çıkış yolu nasıl düşünebilir? Paltosunu isteksizce çıkarıp saçına briyantın sürmüş kırmızı ceketli garsona uzatırken Patrick'in aklı yine bu soruya takılmıştı.

Yemek ancak geçici bir çözümdü. Ama ona bakılırsa tüm çözümler, ölüm bile geçiciydi ve hiçbir şey, Kader'in amansız alaycılığından daha çok inandıramazdı onu öte dünyanın varlığına. İntihar, bilinçte daralan tuzaklardan ve çılgın sarmallardan, gün boyu tenine şarapnel parçaları gibi saplanan anılardan mide bulandırıcı yeni bir sayfa ve şiddet dolu bir önsöz olurdu şüphesiz. Ebediyetin tatil kamplarında hangi kusursuz işkencelerin beklediğini kim bilebilirdi? Böyle düşününce insan neredeyse yaşadığına şükrediyordu. Deri kaplı menüyü gözlerini kaldırmaya tenezzül etmeden alan Patrick, Vicdanımın av köpeklerinden ancak haz dolu vahşi duyumların çağlayanı arkasında saklanabilirim, diye aklından geçirdi. Köpekler ırmak kıyısında şaşkın şaşkın havlayıp hırlasalar bile, ağır beyaz örtünün gerisindeki kayalık kovukta onların öfkeli bir sitemle boğazını parçalamalarından korunabilirdi. Arkasında bıraktığı izi sürmeleri işten bile değildi çünkü. Boşa geçirilen zamanlar ve umutsuz özlemlerle doluydu o iz; kanlı gömlekler, bir tikslenme nöbetiy-

le uçları bükölüp sonra son bir vuruş için tekrar düzelti-
len şırıngalar da cabası. Patrick hızla bir nefes alıp kolla-
rını göğsünde kavuşturdu.

Kelimeleri uzata uzata, “Bir martini. Sek. Limon ve-
ya misket limonlu,” dedi. “Ayrıca sipariş vermeye de ha-
zırım.”

Uyuşturucuyu bırakanlar da, onların etkisinde olan-
lar da, Quaalude’lerden dayak yemiş gibi sersemleyenler
de çoğunlukla yemeğe olan ilgilerini yitirirlerken Patrick
hiçbir şart altında, hatta dokunulmaktan duyduğu nefret
sebebiyle cinselliğe olan arzusunun kuramsal bir mahi-
yet kazandığı zamanlarda bile, iştahından olmazdı.

Yakın bir zamanda kız arkadaşını evden atan Johnny
Hall’ın, “Sen daha şimdi bir doz koko almışken yanına
gelip saçını karıştırmaya kalkan kızlardandı,” diye hid-
detle söylenmesini hatırlayabiliyordu. Patrick öyle kor-
kunç bir aymazlık karşısında ulumuştı. Kendini bir pen-
cere camı kadar boş ve kırılğan hisseden bir erkeğin saçları
elbette karıştırılmazdı. Kokainin küçük bir yaramazlık
ve edepsiz bir madde olduğunu düşünenlerle onu katık-
sız bir dehşetin dondurucu manzarasını yaşamak için bir
fırsat olarak gören damarcı keşlerin uzlaşmaları söz ko-
nusu olamazdı.

Buradaki dehşet, infilak etme derecesine gelen bi-
lincin her bir sinir ucunda beyaz bahar dallarının patlak
verdiği ilk yürek burkucu haz dalgası için ödenmek zo-
runda olunan bedeldi. O anlarda tüm dağınık düşünce-
ler, mıknatısa tutulan sağa sola saçılmış iğnelerin bir gül
biçiminde toplanması gibi, koşa koşa bir araya gelirdi. Ya
da bu –artık bunları düşünmekten vazgeçmesi gereki-
yordu– doymuş bakır sülfat çözeltisinin bir mikroskop
altında birdenbire dönüşmeye başlamasına ve tüm yüze-
yinde pıtır pıtır kristallerin belirmesine de benzetilebi-
lirdi. Bunları düşünmekten vazgeçmesi, düşünmekten

vazgeçip yapması gerekiyordu. Hayır! Vazgeçip başka şeyler düşünmeliydi. Babasının ölüsünü, sözgelimi. Bir ilerleme olur muydu? İstemek derdinden kurtarırdı onu; ama ona bakılırsa nefret de zorlayıcı olabilirdi.

Ah, martini de gelmişti işte. Süvari birliği olmasa bile biraz daha mühimmat. Patrick kıvamlı soğuk sıvıyı bir yudumda mideye indirdi.

“Bir tane daha ister miydiniz, beyefendi?”

Patrick kısaca, “Evet,” dedi.

Smokin giymiş daha kıdemli bir garson gelip Patrick’in siparişini devraldı.

Patrick, *tartare*’ı iki kere söylemekten masumca bir zevk alarak ve esasen bebek maması olan –ve onun için şimdiden doğranıp mıncıklanmış– iki yetişkin tabağı ısmarlamaktan hoşnut olarak “*Tartare de Saumon Cru*, takiben *Steak Tartare*,”¹ dedi.

Ceketinin yakasında yaldızlı bir üzüm salkımı olan ve boynundaki zincirden kocaman bir şarap tadım kadehi sarkan üçüncü bir garson, Patrick’e bir şişe Corton-Charlemagne getirmeye ve daha sonra da bir Ducru-Beaucaillou açmaya dünden razıydı. Her şey kontrol altındaydı nitekim.

Hayır, bunları düşünmemeliydi, hatta hiçbir şeyi, özellikle de eroini düşünmemeliydi, çünkü gerçekten işe yarayan, cevapsız soruların çarkında onu bir hamster gibi boşa koşturmaktan kurtaran sadece eroindi. Eroin, süvari birliğiydi. Eroin, sandalyenin eksik ayağıydı ve öyle eksiksizce yapılmıştı ki, kırılan yerdeki her bir kıymığa birebir uyardı. Kafatasının köküne mırlayarak inerdi eroin ve en sevdiği minderde kıvrılan bir kara kedi gibi, sinir sisteminin ağlarına uğursuzca dolandırırdı kendini. Bir orman

1. Sırasıyla: çiğ somon salatası; çiğ dana kıymasıyla yapılan ve çeşnilerle tatlandırılan, ortasına da yumurta kırılan bir yiyecek. (Ç.N.)

güvercininin boğazı kadar, bir sayfaya damlatılan mühür mumu kadar, ya da bir avuçtan öbürüne kaydırılan değerli taşlar kadar yumuşak ve dolgun.

Başkalarının aşk hakkında besledikleri hisleri o eroin için besliyor ve başkalarının eroin hakkında düşündüklerini –tehlikeli ve akıl almaz bir vakit israfı olduğunu– aşk için düşünüyordu. Debbie'ye ne diyebilirdi? “Hayatımdaki en önemli ilişkiler babamdan duyduğum nefret ve uyuşturucuya duyduğum sevgi olsa da, senin üçüncü sırada olduğunu bilmeni isterim,” mi? Hangi kadın böyle bir yarışmada “kürsüye çıkmaktan” gurur duymazdı? İkinci sek martinisini ilki kadar rahatlıkla içen Patrick, “Kapa şu lanet çeneni,” diye yüksek sesle söylendi. Böyle giderse Pierre'i, New York'taki tartışmasız mükemmel tacirini aramak zorunda kalacaktı. Olmaz! Aramayacaktı, bunu yapmayacağına yemin etmişti. 555-1726. Numarayı bileğine dövmeyle işlemişlerdi mübarek. Sekiz ay önce, eylülünden beri aramamış olsa da bağırsaklarını heyecanla gevşeten o numarayı asla unutamazdı.

Yaldız Salkım geri gelmiş, Corton-Charlemagne'ın ağzındaki ağır sarı kurşunu çıkarıp şişeyi eline yatırırken, Patrick yaldızlı yassı bir gökyüzünün altındaki beyaz şato resmini inceledi. Şaraptan bir numuneyi damağında gezdirirken, kendini bu şekilde avutursa yemekten sonra vuruş yapmasına gerek olmayabileceği fikrini kafasında şüpheyile tarttı. İlk tadımla birlikte kendini tutamadı ve kalabalık bir peronun ucunda sevgilisini gören bir erkeğe benzeyen aşinalıkla gülümsedi. Kadehi tekrar kaldırarak açık sarı şaraptan iri bir yudum aldı, ağzında birkaç saniye tuttu ve sonrasında gırtlğından aşağı salıverdi. Evet, işe yarıyordu, hâlâ işe yarıyordu. Bazı şeyler onu asla yüzüstü bırakmıyordu.

Gözlerini kapattı; tat titreşimleri bir sanrı gibi üstünü yaladı. Ucuz bir şarap olsa meyveye boğulurdu, ama

şimdi hayalini kurduğu üzümler ne mutlu ki, şişkin sarı inci küpeler gibi yapaydı. Zihninde asmaların uzun ince sürgünlerini, sürgünlerin onu kırmızıya çalan ağır toprağa doğru çektiğini canlandırdı. Damağında demir, taş, toprak ve yağmura ait izler çaktı ve kayan yıldızlar gibi onu kışkırttı. Nicedir bir şişeye kapatılmış duyumlar, çalıntı bir tuval gibi açılıyordu.

Bazı şeyler onu asla yüzüstü bırakmıyordu işte. Onu gözyaşlarına boğuyordu.

“Do-krû Bo-kav’ı¹ tatmak ister misiniz?”

“Evet,” dedi Patrick.

Yaldız Salkım gülünç derecede iri bir kadehe kırmızı şaraptan koydu. Kokusu bile Patrick’in gözünde hayaller canlandırmaya yetti. Işıldayan granit. Örümcek ağları. Gotik mahzenler.

Tatmaya zahmet etmeden, “Güzel,” dedi. “Kadehi doldurun, sonra içeceğim.”

Sandalyesinde arkaya yaslandı. Şarap tadımı geride kaldığına göre aynı sorulara dönebilirdi: yemekten sonra satıcısına mı gidecekti, otele mi? Belki Pierre’i bir arkadaş olarak görmeye gidebilirdi. Bahananin saçmalığına ağlayan köpekler gibi güldü, ama yine de o bunak Fransız’ı görmek için müthiş duygusal bir istek de duymuyor değildi. Kendini birçok bakımdan en yakın hissettiği kişi Pierre’di.

Pierre, bir yumurta olduğu zannıyla sekiz yılını tımarhanede geçirmişti. Kuvvetli bir Fransız aksanıyla hızlı hızlı konuşarak, “Altı sikik yıl, dostum,” derdi. “Bir yumurta olduğumu sandım. *Je croyais que j’étais un oeuf* – siktiğimin şakası değil.” Bu süre boyunca hemşireler, bir yumurtaya baktıkları hakkında hiçbir fikirleri olmadan,

1. Garson, Ducru-Beucaillou’yü böyle telaffuz ediyor. (Ed.N.)

metruk bedenini beslemiş, hareket ettirmiş, yıkamış ve giydirmişler. Onun, sözcük ve anlamların ahmakça aracılığını gerektirmeyen bir aydınlanma halinde dizginsiz yolculuklara çıkıp dünya hakkında serbestçe üfürmesine mâni olmamışlar. Patrick'e meydan okurcasına dik dik bakan Pierre, "Her şeyi anlıyordum," derdi. "*J'avais une conscience totale.*"

Pierre hastane odasında zaman zaman bu yolculuklarda mola verir, yumurtadan çıkmamış bedeninin üstünde acıma ve horlamayla süzülürmüş. Fakat sekiz yıl sonra, o beden ihmalen ölmek üzere olduğunu anlamış.

"Kendimi o lanet vücuda döndürmem gerekiyordu; korkunçtu. Tiksindim. *J'avais une dégoût total.*"

Patrick hayran kalmıştı. Bu hikâye, yılan bedeninin yapışkan ve dar sınırları içine sıkışmak zorunda kaldığında İblis'in duyduğu tiksintiyi ona hatırlatmıştı.

Günün birinde hemşireler süngerleri ve bebek mamlarıyla gelmiş, Pierre'i onca yıllık atalet ve sessizliğin ardından yatağın kenarında takatsiz, ama sabırsızca otururken bulmuşlar.

"Bu kadar yeter, artık gidiyorum," diye terslenmiş adam.

Testler aklının gayet başında olduğunu, hatta belki fazla başında olduğunu göstermiş, dolayısıyla onu derin bir oh çekerek taburcu etmişler.

Artık onu eski deliliğin yüceliğine, kötü bir taklitle bile olsa, ancak kesintisiz bir eroin ve kokain akışı yaklaştıracıyordu. Eskisi kadar hafiflikle olmasa da, bedeniyle bedeninden sıyrılma özleminin ölümcüllüğü arasındaki sınırdaki süzülebiliyordu. Dirseğin iç tarafına denk gelen yerdeki kolunun yumuşak kovuğunda, yanardağ konisini andıran bir yara, kurumuş kan ve kabuksu dokudan pütürlü bir tepecik vardı. Bu tepecik sayesinde insülin şırıngalarının sivri ucunu diklemesine damara daldırabiliyor;

kanının akışına acil çıkış yolu misali rahat bir erişim sağlayan, kendisine ait görmekte zorlandığı solgun ve düşman bir bedene hapsolmanın dehşetini unutturacak bir başka eroin-kokain karışımını kolayca alabilen açıklığın yardımıyla iğneyi batırmak zorunda kalmıyordu.

Pierre'in kusursuz bir düzeni vardı. İki buçuk gün uyanık kalır, ardından da büyük bir eroin dozuyla on sekiz saat uyur veya hiç olmazsa dinlenirdi. Ayık zamanlarında seri ve verimli bir tarzda uyuşturucu satar, müşterilerinin siyah-beyaz dairesinde on dakikadan fazla oyalanmasına izin vermezdi. Banyosunda iğne yapılmasını yasaklayarak insanların evinde ölmesi ihtimaline karşı önlem almış, ama çok geçmeden Patrick'i bu yasaktan muaf tutmuştu. Patrick geçen yaz boyu onun uyku düzenine ayak uydurmak zorunda kalmıştı. Pierre'in masa olarak kullandığı yatay aynanın başında, giysilerin yenini sıyırma zahmetine girmemek için üstsüz bir halde karşılıklı oturup geceleri genellikle uyanık kalıyor, on beş dakikada bir, birer doz alıyor ve kimyasal kokular saçarak ter dökerken en sevdikleri konu hakkında konuşuyorlardı: bedenlerinden tam anlamıyla nasıl sıyrılabilirler; kendi ölümlerine nasıl tanık olabilirler; özgeçmişlerinin dayattığı kimliklerle tanınmadıkları sınır diyarlarda nasıl kalabilirler; insanlar ne kadar namussuz ve sığlar ve elbette, ikisinin de çok uzun süredir semtlerine uğramayan bir koşul olarak gerçekten isteseler uyuşturucuyu nasıl bırakabilirler? Beyaz şarabının üçüncü kadehini bitirir bitirmez buğulu şişeden tekrar bardağını dolduran Patrick, Hay sikeyim, diye düşündü. Şunu düşünmeyi artık *bırakması* gerekiyordu.

David gibi bir babayla (hüngür, hüngür) Otorite Temsilleri ve Rol Modelleri hep bir sorun olurken, Pierre'in şahsında kayıtsız şartsız olarak ve hevesle örnek alabileceği, öğütlerine tahammül edebileceği birini bulmuştu Patrick. Tabii Pierre onu, kendisinin vazgeçilmez bulduğu

günlük yedi grama karşılık, günde iki gram kokainle sınırlandırmaya çalışana dek.

“Hassiktir oradan, sen delirmişsin dostum,” diye bağırmıştı Pierre. “Her seferinde dibine mi vurulur. Kendini öldürürsün böyle.”

O yazın bitimi böyle bir tartışmayla gölgelenmişti, ama zaten Patrick’in tüm vücudunu kaplayan iltihaplı kızartılardan ve bir anda ağzını, boğazını ve midesini saran yakıcı beyaz ülserlerden kurtulmanın zamanı gelmiş, o yüzden de birkaç gün sonra İngiltere’ye dönüp en sevdiği kliniğe yatmıştı.

Soluksuz lokmalarla çiğ somonu gövdeye indirdikten sonra, “*Oh, les beaux jours,*”¹ diye iç çekti. Ve tadına duyarsızlaştığı beyaz şarabın sonunu getirdi.

Şu rezil restoranda başka kim vardı? Hayret, daha önce nasıl bakmamıştı? Ama aslında o kadar da hayret verici değildi. Başka akıllar sorununu çözmeye onu davet etmeyeceklerdi sonuçta; üstelik bunu en başta sorunsal yerine koyan Victor gibi insanlar da, garip bir tesadüf olarak, kendi akıllarının işleyişine tamamen gömülmüş olmakla ünlenmişlerdi.

Gözlerini bir sürüngen soğukluğuyla salonda döndürdü. Hepsinden ayrı ayrı nefret ediyordu, özellikle de sarışınla oturan şu inanılmaz şişko heriften. Yanında olmaktan duyduğu tiksintiyi gizlemesi için kadına herhalde para ödemişti adam.

Patrick, “Tanrım, ne kadar iticisin,” diye mırıldandı. “Perhiz yapmayı düşündün mü hiç? Evet, doğru duydu, perhiz; yoksa abartılı derecede şişman olduğun hiç aklına gelmedi mi?” Bir intikam ve haydutça bir saldırganlık duygusu kabarmıştı içinde. Okul günlerindeki ilk uyuşturucu satıcısı, Barry diye kafası uçmuş eski bir hip-

1. (Fr.) Ah, güzel günler. (Ç.N.)

pi bozmasından işittiği bilgece açıklamayı hatırlayarak, alkol kafasının ne kadar yavan olduğunu düşündü.

Şişkoya doğru, “Ben senin gibi görünseydim intihar ederdim. Başka teşvike hiç ihtiyaç duymazdım,” diye dudak büktü. Onun, kimsenin isteklerini tatmin edemeyeceği kindar ve marazlı türden bir şişkocu, cinsiyetçi, yaşçı, ırkçı, heteroseksüelci, ilaççı ve pek tabii ki bir snop olduğuna şüphe yoktu. Şu ya da bu sebeple nefret etmediği bir azınlık veya çoğunluğun olmaması mümkün değildi.

Patrick’in mırıltılarını bir sipariş verme girişimi sanan garsonlardan biri, “Her şey yolunda mı, efendim?” diye sordu.

“Evet, evet,” dedi Patrick. Gerçi mutlak anlamda her şeyin yolunda olması düşünülemezdi elbette; kimsenin buna cidden inanması beklenemezdi. Hatta her şeyin yolunda olması fikri onu tehlikeli derecede öfkeliyordu. Onay, böyle gülünç bir söz için ziyan edilemeyecek kadar nadir bir kıymetti. Uyandırmış olabileceği yersiz mutluluk imgesini düzelteyim diye garsonu geri çağırmayı düşündü. Ama bu sefer başka bir garson belirerek –onu hiç mi yalnız bırakmayacaklardı? Bıraksalar buna dayanabilir miydi?– *Steak Tartare*’ını getirdi. Patrick acılı istiyordu, çok acılı.

Birkaç dakika sonra, ağzı acı sos ve arnavutbiberinden yanmış olarak çiğ et yığınınını ve *pommes allumettes*’i¹ yalamış yutmuştu bile.

Bir dadı edasıyla konuştu. “İşte böyle, canım, mide-ne katı bir şeyler girsin.”

“Evet, dadıcığım,” diye uysalca karşılık verdi. “Bir mermi gibi, ya da iğne gibi, değil mi dadıcığım?”

“Mermi gibi gerçekten,” diye uf puf etti, “iğne gibi!

1. (Fr.) Kibrit patates de denen, ince dilimlenmiş patates kızartması. (Ç.N.)

Başka? Sen hep tuhaf bir çocuktun. Senden hayır gelmez, genç adam, bu sözlerimi bir kenara yaz.”

Tanrım, başlıyordu. Arkası kesilmeyen sesler. Tek kişilik konuşmalar. Ağızdan denetimsizce dökülen rezil gevelemeler. Susuz bir çöl seferinden sonra bir bardak limonatayı bir dikişte bitiren Peter O'Toole'un Arabistanlı Lawrence yorumuna yakışır bir istekle kadehteki kırmızı şarabın tamamını yuvarlayıverdi. Gözlerini boşluğa delice dikip kaşlarını uzmanca seğirterek, “Akabe'yi aldık,” dedi.

“Tatlıyla ilgilenir miydiniz, efendim?”

Nihayet; biraz tuhaf olsa da, gerçek bir kişiden gerçek bir soru. Bir tatlıyla insan nasıl “ilgilenir”di? Pazar ziyaretleri yaparak mı? Noel tebriki göndererek mi? Besleyerek mi?

Patrick geniş geniş gülümseyerek, “Hı hı,” dedi, “bir krem brule alayım.”

Kadehine dik dik baktı. Kırmızı şarap kendini hissettirmeye başlıyordu artık, orası kesindi. Yazık ki hepsini bitirmişti bile. Evet, ağır ağır açılan bir yumruk gibi, kendini hissettirmeye başlıyordu. Ve yumruğun içinde... yumruğun içinde, ne? Yakut mu? Üzüm mü? Taş mı? Belki teşbihler aynı fikirleri hafifçe gizlenmiş olarak bir ileri bir geri yolluyor, kazançlı bir ticaret izlenimi veriyordu. Sir Sampson Legend bir kadına övgüler düzerken dürüst davranan tek talipti. “Bana elinizi verin, öpeyim; ne kadar sıcak ve ne kadar yumuşak, sanki... ne? Garip, sanki öbür eliniz.”¹ İşte, gerçek teşbih buna denir. Benzetmelerin trajik sınırlamaları. Tarlakuşunun yüreğindeki kurşun ağırlık. Boşluktaki hayal kırıcı büklüm. Zamanın hükmü.

İsa aşkına, sahiden bayağı sarhoştı. Ama yeterince

1. İngiliz oyun yazarı William Congreve'in *Love for Love* (Aşk Uğruna Aşk) adlı komedi oyunundan. (Ç.N.)

değil. İçine onca malzemeyi boşaltmış, ama hiçbirini derindeki karmaşaya ulaşamamıştı; yol kenarındaki kazadan bunca yıl sonra, eğilip bükülmüş madenî parçaların arasında sıkışmış bir haldeydi hâlâ. Gürültüyle iç geçirdi ve verdiği nefesin sonu hırıltıya dönerken başını çaresizce eğdi.

Gelen krem bruleyi, yiyeceklerin tümüne gösterdiği biçare sabırsızlığın aynısıyla, ama bu sefer bir bitkinlik ve zorlantıyla bilenmiş olarak, hapur hupur yedi. Şiddetle yeme alışkanlığı onu her öğünün sonunda nutku tutulmuş bir hüzne gark ediyordu. Kadehinin dibinden başka bir yere bakamadığı birkaç dakikanın ardından, bir marc de Bourgogne¹ ve hesabı isteyecek heyecanı kendinde bulabildi.

Patrick gözlerini kapatırken ağzından çıkan sigara dumanı burnuna doğru süzülüp tekrar ağzından çıkıyordu. Geri dönüşümün dik âlâsı. Anne'in onu davet ettiği partiye hâlâ gidebileceğini biliyor, ama gitmeyeceğini de biliyordu. Niye hep reddediyordu? Gitmeyi reddediyordu. Kabul etmeyi reddediyordu. Affetmeyi reddediyordu. Geç olduktan sonra keşke gitseydim diyecekti çünkü. Satine baktı. Daha dokuz buçuktu. Geç olmamıştı daha, ama olduğu an reddin yerini pişmanlık alacaktı. Yitirmekle başlayacak olsa bir kadını bile sevebilirdi belki.

Okumak için de aynı şey geçerliydi. Kitaplardan mahrum kaldığı an okuma özlemi dayanılmaz bir hal alıyor, ama bu akşam paltosunun cebine *Sisifos Söyleni*'ni usulca koymuş olduğu gibi tedbir gösterip yanına bir kitap aldığı zaman, edebiyat arzusunun ona eziyet veremeyeceğine güvenebiliyordu.

Sisifos Söyleni'nden önce bir yıl boyunca *Adlandırır-*

1. Üzüm posasından elde edilen brendi (Ç.N.)

lamayan ve Geceyi Anlat Bana'yı, ondan önceki iki yıl boyunca da eşsiz palto kitabı *Karanlığın Yüreği*'ni dolaştırmıştı yanında. Bazen kendi cehaletinden kapıldığı dehşetle veya çetin bir kitabın, hatta çığır açan bir eserin üstünden gelme azmiyle kitaplığının raflarından *Müphemliğin Yedi Türü* veya *Roma İmparatorluğu'nun Gerileyiş ve Çöküş Tarihi* gibi bir şeyi alır, ama sonra, daha ilk sayfalarının karınca duasını andırır kendi elyazısından çapraşık notlarla kaplı olduğunu görürdü. Vaktiyle belli ki okuduğu şeylere ait herhangi bir hatırası olsa, daha erken bir uygarlığa ait bu izler ona güven verebilirdi, ama unutkanlığın böylesi onu sadece telaşlandırıyordu. Onu bu kadar atlatan bir tecrübenin ne anlamı vardı? Geçmiş, avuçlarına aldığı bir su gibi, tedirgin parmaklarının arasından akıp gidiyordu adeta.

Patrick restoranın kalın kırmızı halısı üstünde güçlükle ayağa kalktıktan sonra başını hassasiyetle geriye attı ve gözlerini öyle kıstı ki, kirpiklerinin kafesi arasından masaları ancak birer karaltı olarak görebiliyordu.

Büyük bir karar almıştı. Pierre'e telefon edecek ve vuruş yapıp yapmayacağını kararını kadere bırakacaktı. Adam uyuyorsa eroin olmayacak demekti, ama uyanıksa da gece güzelce dinlenmesine yetecek kadar küçük bir doz almaya değerdi. Ve kendini hasta hissetmemesi için biraz da sabah dozu almaya.

Barmen maun tezgâha bir telefon, yanına da ikinci Burgonya brendisini koydu. 5 ... 5 ... 5 ... 1 ... 7 ... 2 ... 6. Patrick'in kalp atışı hızlandı; bir anda teyakkuza geçmişti.

"Şu an telefona bakamıyorum, ama mesaj..."

Patrick ahizeyi yerine çarptı. Siktiğinin telesekreteri çıkmıştı. Akşamın onunda ne demeye uyuyordu şimdi? Deli olmak işten değildi. Ahizeyi yine alıp numarayı çevirdi. Mesaj bıraksa mıydı? Mesela, "Uyan sik kafa, vuruş yapmak istiyorum," gibi ince bir şifreyle.

Yok, hiç umut yoktu. Kader sözünü söylemişti ve Patrick de onun yargısını kabullenmeliydi.

Dışarıda şaşırtıcı bir sıcak vardı. Fakat Patrick ona bakmadan paltosunun yakasını kaldırdı ve yolda boş bir taksi aranmaya başladı.

Çok geçmeden bir taksi gördü ve el etmek için yola adım attı.

Arabaya binerken, “Pierre Otel,” dedi.

5

Kendini özgür bırakmak için hangi yöntemle başvurmalıydı? Tepeden bakma? Saldırganlık? Nefret? Bunların hepsi zaten en başta kurtulması gereken bir şey olarak, babasının izleriyle kirlenmişti. Bir saniye duracak olsa kapılacağı hüzne gelince, onu da babasının felç edici bir sefaletle gömülmesinden öğrenmemiş miydi?

Eleanor'dan ayrıldıktan sonra David Güney Fransa'dan ayrılmamış, Lacoste'taki eski evden sadece yirmi beş kilometre uzakta bir yerde kalmıştı. Dışarıya açılan penceresi olmayan, yegâne pencereleri ot bürümüş bir orta avluya bakan yeni evinde günler boyu gözlerini tavana dikip hırıltıyla soluyarak yatakta yatar, vaktiyle en elverişsiz şartlarda bile onu neşelendirebilen *Jorrocks Rides Again*¹ kitabını almak için odanın öbür yanına geçecek takati kendinde bulamazdı.

Korku ve dipsiz bir sadakat arasında bölünmüş olan sekiz-dokuz yaşındaki Patrick babasını görmeye gittiğinde, David ancak ölmek istediğini açıklamak ve son dileklerini bildirmek için bölerdi sonu gelmez sessizliği.

Güçlkle nefes alır gibi, "Çok fazla yaşamayabilirim," derdi. "Birbirimizi bir daha göremeyebiliriz."

1. (İng.) Jorrcks Yeniden At Üstünde. (Ed.N.)

Patrick ona, "Hayır, baba, öyle deme," diye yakarırdı.

Sonra eski öğütler yine dökülmeye başladılar: Her zaman gözünü dört aç... kimseye güvenme... annene itibar etme... emek vermek görgüsüzlüktür... on sekizinci yüzyılda her şey daha güzeldi.

Yıllar boyu bunların babasının dünyadaki son sözleri olabileceğini, birikim ve tecrübesinin damıtılmış hali olduğunu düşünen Patrick, mutluluğun izinde adamın pek işine yaramadığı gayet açık olmasına rağmen o düşünceler kümesine hak edilmemiş bir itina gösterdi. Fakat öte yandan, bu da bir görgüsüzlüktü. Öbür mantık dizgelerinin çoğu gibi bu da pek güzel kurulmuştu; yeter ki insan körü körüne inanmayı bir kere kabul etmeye görsün.

Babasının yataktan kalkmayı başardığı zamanlarda durum daha da kötü olurdu. Alışveriş için köye kadar yürüyecekleri gezintilerde babası eski yeşil bir pijama takımının üstüne, düğmelerinde çapa deseni olan açık mavi kısa bir palto giyer ve kaba bir iple boynuna bağlı bir güneş gözlüğü takar, ayaklarına da yöre köylülerinin traktör kullanırken giymeyi yeğledikleri bağcıklı ağır çizmeler geçirirdi. Eskimiş yaldızlı bir sapı olan turuncu renkli naylon alışveriş torbasını yanından eksik etmeyen David kar beyazı bir sakal da uzatmıştı. Giderek antika ve bunalımlı bir adama dönen babasıyla köye inerlerken Patrick, onu torunu yerine koydukları için kapıldığı utanç ve yılgınlığın yanı sıra savunmacı gururunu da hatırlıyordu.

Patrick, "Ölmek istiyorum... ölmek istiyorum... ölmek istiyorum," diye hızlı hızlı mırıldandı. Kabul edilebilir gibi değildi. O öyle biri olamazdı. Uyarıcıların etkisi tekrar baş gösteriyor, zihin berraklığı ve yoğun duyguların tehlikesini de beraberinde getiriyordu.

Otele yaklaştıkları için acilen karar vermeliydi. Öne doğru eğilip sürücüye, "Fikrimi değiştirdim, beni C ve D arasındaki Sekizinci Sokak'a götürün," dedi.

Çinli sürücü dikiz aynasına şüpheyile baktı. Pierre Otel'den D Bulvarı'na dünya kadar yol vardı. Birinden öbürüne dümen kıran bir adam nasıl biri olabilirdi? Ancak bir keş veya cahil bir turist.

İkinci seçeneği denemek kabilinden, "D Bulvarı kötü yer," dedi.

Patrick, "Ben kendime güveniyorum. Oraya gidelim, yeter," dedi.

Sürücü otele doğru sapmak yerine Beşinci Cadde'den devam etti. Patrick heyecan, iç bulantısı ve suçluluk duygusuyla koltuğa tekrar çöktü ve hislerini genelde olduğu gibi mahmur bir kayıtsızlık gösterisiyle gizledi.

Fikrini değiştirdiyse ne olmuş yani? Esneklik takdire şayan bir meziyetti. Ayrıca konu uyuşturucudan vazgeçmekse, kimse ondan daha esnek, kimse her şeye rağmen tekrar uyuşturucu alma ihtimaline daha açık olamazdı. Henüz bir şey yapmamıştı. Hâlâ kararından vazgeçebilir, daha doğrusu, vazgeçme kararından dönmekten vazgeçebilirdi. Hâlâ geri dönebilirdi.

Yukarı Doğu Yakası'ndan Aşağı Doğu'ya, Le Veau Gras'ın önünden Sekizinci Sokak'taki Bargain Market'e doğru hızla giderlerken, lüks ile sefalet arasında nasıl serbestçe –belki burada "kaçınılmazca" demek gerekirdi– hareket edebildiğini hayranlıkla düşündü.

Taksi eğlence bölgesinin girişindeki Tompkins Meydanı'na yaklaşıyordu. Pierre'in uyuduğu can sıkıcı hallere karşı sokaktaki adamı olan Chilly Willy, uyuşturucuyu bırakma sürüncemesindeki hayatını burada idame ettiriyordu. Hiçbir zaman yeterince eroini olmayan, ancak kasılmaları seğirme, bağırtıları da ciyaklama düzeyinde hafifletecek kadar mal çöplenebilen Chilly, cansız ve felçli kolunu cereyanlı bir odanın tavanından sallanan eski bir kablo gibi bir yanından sarkıtarak, küçük titrek adımlarla

yürürdü. Sağlam eli, sıska belinden her an düşme tehlikesi olan kirli şalvarını yukarıda tutardı. Siyah olmasına rağmen soluk tenli görünürdü ve yüzü yaşlılarda olan kahverengi lekelerle kaplıydı. Damağına hâlâ kahramanca tutunan kopkoyu sararmış veya kararmış dört-beş dişinin hepsi de kırık veya çentikliydı. Muhiti ve müşterileri için bir ilham kaynağıydı Chilly; ne kadar pervasızca yaşıyor olurlarsa olsunlar, kimse onun kadar hasta görünmeyi göze alamazdı.

Taksi C Bulvarı'nı geçip Sekizinci Sokak'a devam etti. Patrick kendinden hoşnut bir edayla, İşte, şehrin kirli kuytularına geldik, diye düşündü.

Çinli, "Sen nereyi istiyor?" diye sordu.

Patrick, "Ben eroin istiyor," dedi.

Sürücü endişeyle, "Eloin," diye yineledi.

Patrick, "Aynen öyle," dedi. "Burası iyi, burada durabilirsin."

Uyuşturucunun etkisiyle diken üstündeki Porto Rikolular kavgaya hazır bir duruşla köşelerde dikiliyor, koça şapkalı siyah adamlar kapı aralıklarından dışarı doğru eğiliyorlardı. Patrick taksinin camını indirince yeni dostlar dört bir yandan üşüştiler.

"Ne istiyon, adamım. Ne arıyon?"

"Renksiz... kırmızı... sarı. Ne istiyon?"

Patrick, "Eroin," dedi.

"Siktir, dostum, sen polissin. Sen polissin."

Patrick, "Yok, değilim. Ben İngiliz'im," diye itiraz etti.

"İn arabadan, dostum, oradayken sana zırnık satmayız."

Patrick sürücüye, "Burada bekle," dedi. Taksiden indi. Satıcılardan biri onu kolundan tutup köşeden döndürecek oldu.

Patrick, taksi menzilden çıkmadan önce, "Beni daha ileri götüremezsin," dedi.

“Ne kadar istiyon?”

Yirmilik iki banknotu özenle ayıran Patrick, “Bana on dolarlık dört parça ver,” dedi. Yirmilikleri pantolonunun sol, onlukları sağ cebinde; beşlikleri ve birlikleri de paltosunun ceplerinde bulundururdu. Yüzlükler paltosunun iç cebindeki zarftan çıkmazdı. Bir nakit gösterisiyle kimsenin aklını çelmemeye dikkat ederdi.

“Bir ilave alırsan sana altı tanesini elliye bırakırım, dostum.”

“Gerek yok, dört iyi.”

Patrick yağlıkâğıttan dört küçük keseyi cebe indirdi, arkasını döndü ve tekrar taksiye bindi.

Çinli hevesle, “Şimdi otele gidiyor?” diye sordu.

“Yok, şu blokta biraz dolaşalım. Beni Altıncı’yla B’nin köşesine götür.”

“Sen niye blokta dolaşmak istiyor?” Adam Çince bir küfür bastı, ama söylenen yöne gitmeyi de ihmal etmedi.

Patrcik’in bölgeyi terk etmeden önce kalite kontrolü yapması gerekiyordu. Keselerden birini yırtıp başparmağını açarak ve muhtevayı parmağın kırışları arasındaki çukurluğa boşalttı. Az miktardaki beyaz tozu burnuna götürüp içine çekti.

Ah, Tanrım! Berbattı. Patrick yanan burnunu sıktı. Siktir, lanet, kahretsin, bok ye, ağzına sıçayım!

Pis bir uyarıcı ve barbitürat karışımıydı bu. Malzemenin yakıcılığı toza sahici bir burukluk katıyor, barbitüratlar da hafif bir darbeyle insanı uyuşturuyordu. Bunun bazı avantajları vardı elbette. Şu paketlerden günde on tane aldığınız halde hiç bağımlılık geliştirmeyebilirsiniz. Onlarla yakalandığınızda eroin bulundurdunuz diye suçlanmazdınız. Allahtan iğne yapmamıştı da uyarıcının sonradan gelen yakıcı etkisiyle damarları kavrulmamıştı. Ne halt etmeye sokaklarda mal bulma sevdasına düşmüştü? Aklını mı kaçırmıştı? Chilly Willy’yi bul-

maya çalışıp onu Loretta'ya göndermesi gerekirdi. Onun yağlıkâğıtlarında hiç olmazsa eroinden bir eser olurdu.

Fakat daha iyi bir şey bulduğundan emin olana kadar elindekini atmayacaktı. C'yle Altıncı'nın köşesine gelmişlerdi.

Patrick, "Dur burada," dedi.

Sürücü ani bir sinir patlamasıyla, "Ben burada durmaz," diye bağırdı.

Patrick yolcu koltuğuna on dolarlık bir banknot attı. "Madem öyle, siktir git o zaman." Kapıyı çarpıp Yedinci Sokak'a doğru yürüdü. Taksi lastikleri öttürerek yola koyuldu. Arabanın gitmesiyle Patrick, adımlarının kaldırımında gürültüyle yankılandığı bir sessizliğin farkına vardı. Yalnızdı. Ama çok sürmedi. Bir sonraki köşede on kusura kadar satıcı, Bargain Market'in önünde dikiliyorlardı.

Patrick yavaşlayınca onu ilk fark eden adam gruptan ayrılıp havalı ve kaslı bir edayla salına salına yolun bu tarafına geçti. Olağanüstü uzun bir boyu olan ve parlak kırmızı bir ceket giyinen bir siyahtı bu.

Patrick'e, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Yüzü pürüzsüz, elmacıkkemikleri çıkıktı ve iyice açılmış gözleri ata-lete doymuş gibiydi.

"İyidir," dedi Patrick. "Senin nasıl gidiyor?"

"Ben de iyiyim. Ne arıyorsun?"

"Beni Loretta'ya götürebilir misin?"

Siyah adam miskinçe, "Loretta mı?" dedi.

"Ta kendisi." Adamın ağırlığından yılan Patrick pal-tosunun cebindeki kitabı yokladı ve hayalinde onu bir tabanca gibi çekip iddialı ilk cümlesiyle –"Gerçek anlamda tek bir felsefi sorundan söz edebiliriz, o da intihar"– muhatabını yere serdi.

Satıcı elini lakaytça sırtına götürüp, "Ne kadarlık istiyorsun?" diye sordu.

"Hepi topu elli dolarlık."

Yolun karşısında ani bir hareketlilik oldu ve ardından yarı tanıdık bir gölge heyecanlı bir sendelemeye onlara doğru geldi.

“Deşme onu, deşme,” diye bağırdı bu yeni karakter.

Patrick onu şimdi tanımıştı: Pantolonuna yapışan Chilly’ydi bu. Chilly soluk soluğa tökezleyerek geldi. “Deşme onu,” diye tekrar söylendi, “benim adamım o.”

Siyah sırık gerçek bir eğlenceye çatmış gibi gülümsedi. Patrick’e küçük bir bıçağı gururla göstererek, “Chilly’yi tanıdığını bilmesem seni sahiden deşerdim!” dedi.

Patrick bezgince, “Dünya küçük,” diye karşılık verdi. Şu adamın temsil etme iddiasında olduğu tehditten dünyalar kadar uzaktaydı ve işini bir an önce halletmek için sabırsızlanıyordu.

Sırık kabına sığmazcasına, “Hem de nasıl,” dedi. Bıçağını kaldırdıktan sonra Patrick’e elini uzattı. “Adım Mark,” dedi. “Bir şeye ihtiyacın olursa Mark’ı sor.”

Patrick elini sıkıp belli belirsiz gülümsedi. “Merhaba, Chilly,” dedi.

Chilly sitemle, “Neredeydin?” diye sordu.

“Nerede olacak, İngiltere’de. Hadi Loretta’ya gidelim.”

Mark onlara el salladıktan sonra yine aylakça yolun karşısına döndü, Patrick’le Chilly de şehir merkezi istikametinde yürümeye koyuldular.

Patrick uzata uzata, “Olağanüstü bir adam,” dedi. “Yeni tanıştığı insanları hep böyle bıçaklar mı?”

Chilly, “Fena bir adamdır,” diye cevap verdi. “Onunla takılmamak en iyisi. Niye beni sormadın?”

Patrick, “Sordum,” diye yalan söyledi, “ama tabii buralarda olmadığını söyledi. Herhalde beni deşmek için elinin boşa olmasını istiyordu.”

Chilly, “Hı hı, fena bir adamdır o,” diye yineledi.

Altıncı Sokak’ın köşesinden döndüler ve neredeyse

döner dönmez Chilly, Patrick'i kumtaşından viran bir binanın bodrum katına indirdi. Patrick, sokağın köşesinde bekletilmektense Chilly'nin onu Loretta'ya götürmesinden sessiz bir memnuniyet duymuştu.

Bodrumda çelikle berkitilmiş, posta kutularınıninkine benzer pirinç bir kapakla küçük bir gözetleme deliği eklenmiş tek bir kapı vardı. Chilly zili çaldı, çok geçmeden de şüpheli bir ses, "Kim o?" diye sordu.

"Chilly."

"Ne kadar istiyorsun?"

Patrick, Chilly'ye elli dolar uzattı. Chilly parayı saydı, pirinç kapağı açtı ve parayı içeri yolladı. Kapak şak diye kapandı ve Patrick'e uzun gelen bir süre boyunca da öyle kaldı.

Ağırlığını bir ayağından öbürüne veren Chilly, "Bana bir paketin var mı?" diye sordu.

Patrick âlicenaplıkla, "Tabii," diyerek pantolon cebinden bir onluk çıkardı.

"Sağ ol, dostum."

Kapak açılınca Patrick beş küçük paketi alelacele topladı. Chilly onlardan birini kendine aldıktan sonra ikili, arzuyla dengelenmiş bir muvaffakiyet duygusuyla binadan ayrıldı.

Patrick, "Temiz alet edevatın var mı?" diye sordu.

"Benim hatunun var. Eve gelmek ister misin?"

Güven ve yakınlığın artan belirtilerinden gurur duyan Patrick, "Sağ ol," dedi.

Chilly'nin evi yangınla harap olmuş bir binanın ikinci katındaki bir odadan ibaretti. Duvarlar isten karar-mış ve hiç de güven vermeyen merdivene boş kibrit kutuları, içki şişeleri, ambalaj kâğıtları, toz öbekleri ve saç topakları saçılmıştı. Odanın içinde bir mobilya vardı, o da yanık içinde, minderinin ortasından edepsiz bir dil gibi bir yay fırlayan hardal renkli bir koltuktu.

Eve girdiklerinde Mrs. Chilly Willy –tabii kadın gerçekten Chilly Willy’nin karısıysa, diye düşündü Patrick– o koltuğun kolunda oturuyordu. İrikıyım kadının vücut yapısı sıska kocasından daha erkeksiydi.

Uyuşturucuyu bırakmak bakımından kocasına göre şüphesiz daha ileride olduğunu gösterir bir uyuşuklukla, “Selam, Chilly,” dedi.

“Selam. Adamımı tanıyorsun.”

“Selam, tatlım.”

Patrick olanca sevimliliğiyle, “Merhaba,” diye karşılık verdi. “Chilly sende fazla şırınga olabileceğini söyledi.”

Kadın oyunbazca, “Belki vardır,” dedi.

“Yeni mi?”

“Ee, tam olarak yeni sayılmaz, ama kaynattım filan.”

Patrick müthiş bir şüphecilikle bir kaşını kaldırdı. “Çok mu eski?” diye sordu.

Kadın hacimli sutyeninin içinden bir deste tuvalet kâğıdı çıkarıp değerli malzemesini özenle açtı. Paketin içinde, bir hayvanat bahçesi görevlisinin hasta bir fil üstünde bile kullanmakta tereddüt edeceği kadar iri ve tehditkâr bir şırınga vardı.

Patrick, “Buna iğne değil, bisiklet pompası derler,” diyerek elini uzattı.

Damarda kullanılacak iğne ucunun kalınlığına bakıp da telaş etmemek mümkün değildi. Üstelik Patrick yeşil plastik kapağı çıkarınca içerideki eski kan halkasını da ister istemez fark etti. “Ha, tamam,” dedi. “Buna ne kadar istiyorsun?”

Mrs. Chilly burnunu sevgiyle kırıştırdı. “İki paket versen yeter.”

Saçma bir fiyattı söylediği, ama Patrick’in pazarlık yapmak hiç âdeti değildi. Kadının kucağına iki paket fırlattı. Mal iyiye yenisini her zaman bulabilirdi. Önemli olan şu an iğne yapabilmekti. Chilly’den ona bir kaşık ve

bir sigara filtresi vermesini istedi. Oturma odasındaki lamba bozuk olduğundan Chilly onu içinde küveti olmayan, onun yerine eskiden belki küvetin durduğu tarafta siyah bir leke görülen banyoya davet etti. Çıplak bir ampul çatır çatır çatlamış eviyeye ve oturaksız eski klozete zayıf sarı bir ışık veriyordu.

Patrick kaşığa birkaç damla su damlatıp eviyenin dip tarafına doğru yasladı. Kalan üç paketi yırtarak açarken bunun ne biçim bir ambalaj olduğunu merak etti. Kimse Loretta'nın eroinine paydos eden Chilly'nin iyi göründüğünü iddia edemezdi, ama adam en azından ölmemişti. Eğer karıkoca Chilly'ler iğne yapmayı düşünüyorlarsa da, eh, o niye yapmayacaktı? Patrick yan kapıda fısıldaştıklarını duyabiliyordu. Chilly "canını yakmak"la ilgili bir şeyler diyor ve besbelli karısından ikinci paketi almaya çalışıyordu. Patrick üç paketi kaşığa boşalttı ve çakmağın alevini alttan zaten kararmış olan metale tutarak çözeltiliyi ısıttı. Çözeltili fokurdamaya başlar başlamaz çakmağı söndürüp buharı tüten sıvıyı tekrar eviyeye bıraktı. Sigara filtresinden ince bir şerit koparıp kaşığın içine bıraktı, şırınganın ucunu çıkardı ve sıvıyı filtreden geçirerek çekti. Şırınganın gövdesi öyle genişti ki, çözeltili tüpün yarım santimetreden ancak biraz fazlasını doldurabilirdi.

Patrick palto ve ceketini yere bırakıp gömleğinin yennini sıyırdı ve siyah olmayan her nesneye marazlı sarı bir aydınlık veren solgun ışıktaki damarlarını seçmeye çalıştı. Neyse ki eski izlere ait, koluna baruttan yakıcı yollar çizilmiş gibi, kahverengi-mor şeritler belli oluyordu.

Gömleğin yeniyle pazısını iyice sıkıştırdıktan sonra kolunu birkaç kere yukarı aşağı hareket ettirdi ve tulumba hareketi eşliğinde yumruklarını sıkıp sıkıp gevşetti. Damarları sağlıklıydı ve onlara vahşice muamele edilmesinden kaynaklanan belirli bir mahcubiyete rağmen,

günlük arayışlarında bazen birer saatlik sondaj çalışması yapan birçok insana göre daha iyi durumdaydı.

Şırıngayı alıp ucunu kolundaki izlerin en geniş olduğu yere, yaraya hafifçe yandan isabet edecek şekilde dayadı. İğne bu kadar uzunken ucunun damardan karşıya geçip arka taraftaki kasa saplanması işten bile değildi, o yüzden Patrick, böyle acı bir tecrübeyi yaşamamak için koluna yeterince yatay bir açıyla yaklaştı. Fakat tam bu nazik anda şırınga elinden kayıp klozetin yanına, zeminin ıslak olduğu bir yere düşüverdi. İnanılır gibi değildi. Patrick bir dehşet ve hüsrana kuyusuna yuvarlanır gibi oldu. Bugün eğlenmemesi için ona karşı komplo kurmuşlardı sanki. Çaresiz bir umutla eğildi ve yerdeki ıslaklığa düşen tertibatı aldı. İğnenin ucu bükülmemişti. Tanrı'ya şükür. Her şey yolundaydı. Şırıngayı pantolonuna çabucak sildi.

Artık kalbi küt küt atıyor, korkuyla arzusunun birlikteliğinden gelen ve her vuruşu önceleyen heyecanı iliklerinde hissedebiliyordu. İğnenin acı veren kör ucunu derisinin altına sokarken, mucize bu ya, bir kan kabarcığının şırınga tüpüne doğru hücum ettiğini görür gibi oldu. Böyle hantal bir aletle daha fazla uğraşmama kaygısıyla başparmağını şırınganın başına koyup beklemeden bastırdı.

Kolundaki sancılı ve ürkütücü kabartıdan iğne ucunun damarı sıyırdığını ve çözeltiyi derisinin altına boşalttığını anlamıştı.

“Kahretsin,” diye bağırdı.

Chilly ayaklarını sürüye sürüye geldi. “N’oluyor dostum?”

Patrick sıkılmış dişlerinin arasından, “İskaladım,” dedi ve yaralı kolunu büküp elini omzuna kaldırdı.

Chilly halinden anlar gibi, “Ah be adamım,” diye homurdandı.

Kırılmış gibi kolunu tutan Patrick tafrayla, “Daha kuvvetli bir ampul almanı önerebilir miyim?” dedi.

Chilly kaşındı. “Keşke ışıldağı kullansaydın.”

Patrick, “Bunu şimdi söylediğin için sağ ol,” diye terslendi.

“Gelip bir vuruş daha yapmak ister misin?”

Patrick paltosunu giyinirken, “Hayır,” dedi. “Ben giyiyorum.”

Fakat sokağa çıktığında Chilly’nin teklifini niye geri çevirdiğini merak etmeye başlamıştı bile. Alaycılıkla, “Sabır, sabır,” diye kendi kendine mırıldandı. Yorulmuştu, ama uyuyamayacak kadar da sinirliydi. Saat on bir buçuktu; Pierre artık belki uyanmıştı. En iyisi otele dönmekti.

Bir taksi çağırdı.

Sürücü, “Buralarda mı yaşıyorsun?” diye sordu.

Patrick içini çekerek uyarıcı-barbitürat karışımlarını camdan dışarı attı. “Yok, sadece eroin bulmaya çalışıyordum.”

“Hadi ya, buradan daha iyi bir yer biliyorum.”

Patrick kulak kesildi. “Sahi mi?”

“Hı hı, Güney Bronx’ta.”

“E gidelim o zaman.”

Sürücü güldü. “Pekâlâ.”

Nihayet yardımsever bir taksici çıkmıştı. Böyle bir tecrübe Patrick’in keyfini yerine getirebilirdi. Sarı Taksi Şirketi’ne mektup mu yazsaydı ne? Kendi kendine, “Değerli yetkili,” diye mırıldandı, “mükemmel genç sürücünüz Jefferson E. Parker’ın girişkenlik ve nezaketinden duyduğum memnuniyeti ifade etmeye kelimeler yetmez. Manhattan’ın ilgili bölgesine yaptığım sonuçsuz ve samimi olmak gerekirse, sinir bozucu yolculuğun ardından gezgin şövalyeniz –hatta onu Cankurtaran Jefferson olarak anmama müsaade buyurun– beni azami derecede tatsız bir vaziyetten kurtararak Güney Bronx’ta eroin

bulmaya götürdü. Böyle eski usul hizmete amade sürücülerinizin çoğalmasını temenni ederim. Saygılarımla vs., Albay Melrose.”

Patrick gülümsedi. Her şey kontrol altındaydı. Mutlu, hatta uçarı hissediyordu. *Bronx Savaşçıları* filmini –nefis bir şiddet koreografisine, daha genel ve sade bir başlığa sahip *Savaşçılar* ile karıştırılmaması gereken, çirkeflğin kesintisizce sürdüğü bir film– izlemiş biri için oraya gitmek belki kaygı verici olmakla beraber Patrick kendisine bir zarar gelmeyeceğinden emindi. İnsanlar ona bıçak çekebilir, ama ilişemezler, ilişmeye kalkarlarsa da zaten o orada olmazdı.

Patrick’in daha önce hiç geçmediği bir köprüyü aşarlarken Jefferson başını hafifçe çevirip, “Yakında Bronx’ tayız,” dedi.

“Ben takside bekleyeyim, öyle mi?”

Jefferson, “Sen en iyisi yere yat,” diye güldü, “orada beyazları sevmezler.”

“Yere mi?”

“Hı hı, gözden uzak. Seni fark ederlerse camları indirirler. Camlarımın indirilmesini istemem.”

Köprüden birkaç blok sonra durunca Patrick sırtı kapıya dayalı olarak yerdeki kauçuk paspasa oturdu.

Sürücü koltuğundan doğru eğilen Jefferson, “Ne kadar istiyorsun?” diye sordu.

Patrick, “Ha, beş paket. Kendine de bir-iki tane al,” diyerek yetmiş dolar uzattı.

“Sağ ol,” dedi Jefferson. “Şimdi kapıları kilitleyeceğim. Kimsenin gözüne görünme, tamam mı?”

Patrick iyice aşağı kaykılıp yere uzanarak, “Tamam,” dedi. Tüm kapıların kilitleri kapandı. Patrick birkaç kez kıvrıldıktan sonra başını ortadaki yükseltiye dayayıp cenin duruşu takındı. Kısa bir süre sonra kalça kemiği karaciğerine baskı yapmaya başladı; paltosunun katları ara-

sında çaresizce sıkışmıştı. Yüzüstü döndü ve başını ellerinin arasına yaslayıp gözlerini paspasın girinti çıkıntılarına dikti. Bu zamanda yağ kokusu bir hayli keskindi. Patrick televizyondaki ev kadınlarının sesiyle, “Hayatınıza yepyeni bir bakış açısı kazandırıyor,” dedi.

Dayanılır gibi değildi. Hiçbir şey dayanılır gibi değildi. Kendini hep *böyle* durumlara sokuyor, daima kaybedenlerin, süprüntülerin, hayatın Chilly Willy’lerinin arasına düşüyordu. Okulda bile, öbür oğlanların takımlarına katılıp maç yaptıkları her salı ve perşembeleri, onu türlü çeşit spor uyumsuzlarıyla –soluk benizli nazik müzisyenler, iflah olmaz derecede şişman kardeşlik üyeleri ve bedensel hareketi fena halde itici bulan sigara tiryakisi memnuniyetsiz muhaliflerle– birlikte uzak oyun sahalarına gönderirlerdi. Sporculuktan uzak mizaçlarını cezalandırmak için yakın muharebe eğitim alanlarına çıkarılırdı bu oğlanlar. Sağlıksızlar bölüğünden sorumlu olan coşkun kulampara Mr. Pitch, oğlanlar birbirleriyle miyoplar gibi çarpıştıkça, acemiler gibi beceriksizce yürüdükçe veya sahanın başındaki duvarın çevresini dolaşıp hile yapmaya çalıştıkça şeytani bir heyecanla ürperirdi. Kardeşlik üyeleri çamurda debelenir, müzisyenler gözlüklerini kaybeder ve vicdani retçiler alaycılıkla laf sokarken bu adam “imtiyazlı” hayatlarına küfrede ede koştu-rup bağırır ve fırsatını bulursa eğer, kışklarını tekmelerdi.

Neler oluyordu böyle? Jefferson onu birlikte dövmeleri için arkadaşlarını mı almaya gitmişti, yoksa onu bir başına bırakıp keyfine mi bakıyordu?

Patrick huzursuzca kımıldanıp, Evet, diye düşündü, hayatında çuvallamış adamlarla takılmıştı hep. On dokuz yaşında Paris’te yaşarken yolu eroin kaçakçısı Avustralyalı firari Jim ve hapisten yeni çıkmış siyah Amerikalı Simon’la kesişmişti. Ön kolunun gür kızıl kılları arasında bir damar ararken Jim’in, “Baharları Avustralya o kadar

güzel oluyor ki, dostum. Küçük kuzular oynayıp zıplarken onların sırf hayatta oldukları için mutluluk duyduklarını anlayabiliyorsun,” dediğini, bunun ardından da, yüzünde acayip bir ifadeyle şırınganın pistonuna bastırıldığını hatırlıyordu.

Simon uyuşturucuyu bıraktığı sırada bir banka soy-maya çalışmış, ama polis onu birkaç kez yaylım ateşine tutunca teslim olmak zorunda kalmıştı. Adam bu durumu, “Gravyer peyniri gibi görünmek istemedim,” diye açıklamıştı.

Patrick kilitlerin azat edici çıtırtısını duydu.

Jefferson kısık sesle, “Buldum,” dedi. Patrick doğruldu. “Güzel.”

Taksiyi otele doğru sürerken gayet mutlu ve gevşekti Jefferson. Paketlerin üçünü burnuna çekince Patrick sebebini anlayabildi. Bu tozun muhtevasında hiç olmazsa biraz eroin vardı.

Taksici ve yolcu, birbirlerinden başarıyla istifade etmiş insanların samimi sıcaklığıyla ayrıldılar. Otel odasına döndüğünde kolları açık olarak yatağına uzanan Patrick öbür iki paketi de çeker ve televizyonu açarsa herhalde uyuyabilirdi. Eroin aldıktan sonra onsuz yapabileceğini düşünüyor, onsuz kalınca da yenisini almaktan başka bir şey düşünemez oluyordu. Şimdi de sırf akşam girdiği onca zahmete değip değmediğini görmek için Pierre’in numarasını çevirmeye karar verdi.

Telefon çalarken, onu intihardan alıkoyanın ne olduğunu yine merak etti. Aşırı duyarlık gibi aşağılık bir sebepten mi, umuttan mı, yoksa kendine duyduğu hayranlıktan mı? Hayır. Kötü biteceğine inanmasına rağmen, bundan sonra ne olacağını öğrenme isteğiyle; meraklı bekleyişin etkisiydi.

“Alo?”

“Pierre!”

“Kimle görüşüyorum?”

“Patrick’le.”

“Ne istiyorsun?”

“Sana uğrayayım mı?”

“Olur. Ne kadar sürer?”

“Yirmi dakika.”

“Tamam.”

Patrick bir zafer edasıyla yumruğunu havaya kaldırıp koşar adım odadan çıktı.

6

“Pierre!”

Deri büro sandalyesinden kalkan Pierre, “*Ça va?*”¹ diye sordu. İnce burnu, çıkık elmacıkkemikleri ve uzun çenesini örten kavruk sarı benzi her zamankinden gergindi. Işıldak gözlerini Patrick’e dikerek onunla el sıkıştı.

Dairenin kokuşmuş havası Patrick’i nicedir yitik bir âşığın rayihası gibi çarptı. Yerdeki yulaf ezmeli halıya devrilmiş kahve kupalarından kalan lekeler hâlâ aynı yerlerdeydi; yap boz parçalarının üstünde süzülen ve Pierre’in ince dolmakalemle, sevgiyle infaz ettiği kopmuş kafalara ait bildik resimler Patrick’i gülümsetti.

“Seni tekrar görmek ne güzel! Dışarıda sokaklardan mal bulmaya çalışmanın nasıl bir kâbus olduğunu sana anlatamam.”

Pierre azarlarcasına, “Sokaktan mı eroin buldun?” diye feryat etti. “Sen keçileri kaçırmışsın!”

“Ama uyuyordun.”

“Musluk suyuyla mı iğne yaptın?”

Patrick suçlulukla, “Evet,” diye itiraf etti.

Pierre kızgın bir bakışla, “Sen delirmişsin,” dedi. “Gel buraya, sana göstereyim.”

1. (Fr.) Nasıl gidiyor? (Ç.N.)

Kir içindeki küçük mutfağa girdi. Eski moda kocaman buzdolabının kapısını açtı, büyük bir kavanoz su çıkardı.

Kavanozu kaldırarak, “Bu, musluk suyu,” dedi kaygıyla. “Bir ay dinlendirince, bak...” Kavanozun dibine yayılmış kahverengi tortuyu gösterdi. “Pas,” dedi, “lanet katil! Bir arkadaşım musluk suyuyla iğne yapınca pas kanına karıştı ve kalbi...” Pierre eliyle havayı yanlamasına kesti. “*Tak*: durdu.”

Ne zaman sadede geleceklerini merak eden Patrick, “Olur şey değil,” diye mırıldandı.

Döner koltuğuna oturan Pierre, kıskanılası incelikteki bir şırıngaya su çekerken, “Su dağlardan geliyor, ama borular pas içinde,” dedi.

Patrick pek de inanmadan, “Hayatta olduğum için şanslıyım desene,” dedi. “Bundan sonra sadece doğal kaynak suyu içeceğim, sana söz veriyorum.”

“Burası şehir,” dedi Pierre uğursuzca, “yeni borular için ayrılan parayı ceplerine indiriyorlar. Arkadaşımı öldürüyorlar.” Sonra bir paketi açtı ve bir jilet bıçağının ucuyla bir kaşığın içine biraz beyaz toz dökerek, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Patrick alelade bir sipariş verir gibi, “Mm... bir gram beyaz, yedi gram koko,” dedi.

“Beyazın fiyatı altı yüz. Koko için de sana bir fiyat yapayım: gramı yüz yirmi yerine yüz. Toplam: bin üç yüz dolar.”

Pierre, çimento hazırlayan bir çocuk gibi kaşları çatık olarak, kaşığa başka bir beyaz tozu boşaltıp karıştırırken Patrick turuncu zarfı cebinden çıkardı.

Dokuz muydu, on mu? Patrick tekrar saymaya başladı. On üçe ulaşınca banknotları yeni karılmış bir iskambil destesi gibi pıt pıt hizaladı ve Pierre’in yanındaki aynaya doğru fırlattı, banknotlar yelpaze gibi gösterişle

açıldı. Pierre pazısını kauçuk bir bağla sarıp bir ucunu dişleriyle yakaladı. Dirseğinin kovuğundaki yanardağ ağzının hâlâ işler olduğunu görmek Patrick'i sevindirmişti.

Pierre'in gözbebekleri beslenen bir deniz anemonunun ağzı gibi bir an büyüyüp yine kısıldı.

Hiçbir şey olmamış gibi bir izlenim bırakmaya çalıştığı halde sesi zevkten kısılarak, "Pekâlâ," diye homurdandı, "Sana istediğini vereyim." Şırıngayı tekrar doldurup muhtevasını pembe renkli ikinci bir bardağa fışkırttı.

Patrick yapış yapış olan ellerini pantolonuna sildi. Sabırsızlıktan çatlayacak gibi olan kalbini ancak çetin bir pazarlık daha yapma zorunluluğuyla zapt edebiliyordu.

"Fazla şırıngan var mı?" diye sordu. Pierre bu işte huylu olabiliyordu. Patrick bin doların üstünde harcama yapınca genelde cömert olmakla beraber, elinde ne kadar kaldığına bağlı olarak şırıngaların fiyatı delice değişiklik gösterebiliyor ve Patrick'in pişkinliği üstüne haşın bir diskur çekmeye girişebiliyordu.

Neyse ki bu sefer şaşırtan bir yüce gönüllülükle, "Sana iki tane verebilirim," dedi.

Patrick, bir Ortaçağ azizine ait mumyanın cam bir mahfaza içinden ona el sallamasına tanık olmuş gibi, "İki mi?" diye feryat etti. Pierre açık yeşil bir teraziye çıkarıp Patrick'in istediği miktarları tarttı ve kokain tüketiminin hesabını tutabilsin diye malı birer gramlık paketlere böldü.

Patrick, "Daima düşünceli, daima incelikli," diye mırıldandı. Tozlu aynanın önüne iki şırınga kondurdu.

"Sana biraz su getireyim," dedi Pierre.

Belki kendine vurduğu karışıma her zamankinden fazla eroin koymuştu. Yoksa bu alışılmadık hayırseverliğin nasıl bir açıklaması olabilirdi?

Paltosu ve ceketini apar topar çıkarıp gömleğinin yenini sıyıran Patrick, "Sağ ol," dedi. İsa aşkına! Chilly'de

damarını ıskaladığı yer kararıp şişmişti. Bu çaresizlik ve kifayetsizlik izini Pierre görmeseydi iyi olurdu. Tam bir doğrucuydu çünkü. Patrick yenini indirdi ve sağ manşetinin yaldızlı düğmesini açıp o kolunu sıyırdı. Konu iğne yapmak olunca iki elini de gerçek anlamda kullanabiliyordu. Pierre birer dolu ve boş bardak, bir de kaşıkla geldi.

Patrick kokain paketlerinden birini açtı. Parlak beyaz kâğıda açık mavi bir kutup ayısının resmi işlenmişti. Pierre'den farklı olarak Patrick, kokoyu sade almayı yeğliyor, korku ve gerilim dayanılmaz bir noktaya ulaşınca da içeriye eroini, günü delilik ve yenilgiden kurtaran muhafız alayını gönderiyordu. Paketi huni haline getirip hafif hafif vurmaya başladı. Küçük toz zerrelere kâğıdın dar vadisinden kaşığa doğru devrildi. İlk doz makul olmalıydı. Ne fazla ne de az. Dağınık ve sulandırılmış bir coşkunluk dalgası kadar büyük bir felaket olamazdı. Pıt pıt vurmaya devam etti.

Pierre, “Nasıl gidiyor?” diye sordu, ama öyle hızlı sordu ki, sanki ağzından tek bir kelime çıkmıştı.

“Ee, geçen gün babam öldü, o yüzden de...” Patrick ne diyeceğini bilemedi. Pakete baktı, son bir pıt daha vurdu ve kaşıktaki küçük yığına biraz daha toz sağanağı düşürdü. “O yüzden de şu an biraz kafam karışık,” diye sözünü tamamladı.

“Nasıl biriydi baban?”

Patrick abartılı bir tonlamayla, “Bir melekti,” dedi. “Ve kusursuz sanatçı ellerine sahipti.” Su bir an şurup kıvamı kazandı, sonra eriyip berrak bir çözelti oldu. Patrick, “Başbakan olabilirdi,” diye ekledi.

Pierre gözlerini kısarak, “Politika işinde miydi?” diye sordu.

“Yo, yo, şaka yaptım. Onun dünyasında –katıksız bir hayal dünyasında– birinin başbakan ‘olabilmesi’, *olma-*

sından iyidir: Öbür türlü görgüsüzce bir hırsın tezahürü olurdu.” Patrick şırıngadaki suyu kaşığın yanına püskürtünce belli belirsiz madenî bir çınlama oldu.

Pierre kurnazca, “*Tu regrettes qu’il est mort?*” diye sordu.

“*Non, absolument pas, je regrette qu’il ait vécu.*”

“*Mais sans lui, sen olmazdın.*”¹

Patrick gülümseyerek, “İnsan bu konularda bencil olmamalı,” dedi.

Sağ kolu nispeten hasarsızdı. Dirseğinin aşağısında tütün sarısı birkaç çürük vardı, ana damarın orta noktasını da kaybolmaya yüz tutmuş iğne izleri çevreliyordu. İğneyi kaldırdı ve birkaç damlanın ucundan sızmasına müsaade etti. Karanlık bir sinemanın arkasında bir kızın omuzlarına kolunu atan on iki yaşında bir oğlan kadar heyecanlı ve gergin olarak karnından bir gurultu yükseldi.

İğneyi var olan izlerin ortasına nişanladı ve neredeyse hissizce derisine batırdı. İncecik bir kan sızıntısı şırınganın tüpüne doğru atılıp berrak ve buruk sıvıda parlak kırmızı bir mantar bulutu gibi kıvrıldı. Tanrı’ya şükür, bir damar bulmuştu. Nabızı, savaşın içine doğru kürek çeken bir kalyonun davul vuruşları gibi hızlandı. Patrick şırıngayı parmaklarının arasında sıkıca tutarak pistonu yavaş yavaş indirdi. Ters oynatılan bir film gibi, tüpteki kan iğnenin ucundan tekrar kaynağına doğru akın etti.

Kokainin etkileri hissedilmeden önce güzelim rayhasını alabilmişti Patrick; bunun birkaç saniye ardından da, maddenin soğuk geometrik çiçekleri, hızlı çekim bir çılgınlığa tutulmuş gibi pıtır pıtır açıp görüşünün iç yüzeyini kapladı. Böyle bir zevk başka hiçbir şeyde olamazdı. Pistonu acemice geri çekip tüpü kanla doldurdu ve aynı

1. (Fr.) Sırasıyla: “Öldüğü için üzgün müsün?”; “Kesinlikle hayır, hiç yaşamaysaydı daha iyiydi”; “Ama o olmasaydı...” (Ç.N.)

kanı tekrar zerk etti. Zevkten sarhoş ve aşka gark olarak öne doğru sallandı ve şırıngayı pat diye aynanın önüne bıraktı. Kan pıhtılaşmadan önce şu aleti durulaması gerekiyor, ama eli bir türlü gitmiyordu. Duyumlar fazla kuvvetliydi. Sesler bükülüp şiddetlendi ve sonunda iniş yapan bir jet uçağının motoru gibi uğuldamaya başladı.

Patrick arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve öpücük bekleyen bir çocuk gibi dudaklarını uzattı. Alnının üst taraflarını ter basmıştı bile ve koltukaltları her birkaç saniyede bir, bozuk bir musluk gibi damlatıyordu.

Pierre onun ne halde olduğunu gayet iyi biliyor ve böyle dengesiz bir yaklaşımı, şırınganın durulanmadan öyle sorumsuzca bir kenara bırakılmasını hiç mi hiç beğenmiyordu. Mekanizması tıkanmasın diye aleti alıp suyla doldurdu. Bir hareket sezen Patrick gözlerini açıp, “Sağ ol,” diye fısıldadı.

Pierre sitemle, “Aynı anda beyaz da almalısın; ilaç bu adamım, ilaç,” dedi.

“Şu heyecanı seviyorum.”

“İyi de çok fazla alıyorsun, kontrolü kaybediyorsun.”

Patrick doğrulup dikkatle Pierre’e baktı. “Ben kontrolü hiçbir zaman kaybetmem,” dedi, “sadece sınırlarımı deniyorum.”

Onun sözlerinden hiç de etkilenmeyen Pierre, “Sen onu külahıma anlat,” dedi.

Patrick, “Gerçi haklısın tabii,” diye gülümsedi ve geleneksel dayanışmalarını hatırlatır gibi ekledi. “Ama düşmeden kenarda durmaya çalışmanın nasıl olduğunu biliyorsun.”

Gözleri tutkudan kora dönen Pierre’in sesi tizleşti, “Bilmez miyim? Sekiz yıl boyunca yumurta olduğumu sandım, ama kontrol tamamen bendeydi, *contrôle total*.”

Patrick usulca, “Hatırlamaz mıyım?” dedi.

Heyecan dalgası yatışmıştı ve engin bir huzursuzlu-

ğün habercisi olarak düşünceleri, ısıltılı denizin bükümüleri arasından fırlayan ama sonra yavaşlayarak kendini kırılıp ufalanan dalgaların arasına bırakan bir sörfçü gibi, dağılmaya yüz tuttu. Dozu alalı daha birkaç dakika olduğu halde sönmeye yüz tutan şu tehlikeli zindeliğe şimdiden ıstıraplı bir özlem duyuyordu bile. Kanatları bir ışık patlamasında erimiş gibi, dayanılmaz bir hayal kırıklığının ummanına düştüğünü hissediyordu ve onu, şırıngayı alıp temizlik işlemini tamamlamaya ve titreyen ellerine rağmen bir doz daha hazırlamaya iten şey de bu oldu.

Pierre'e, "Sence bir sapkınlığın ölçüsü onu tekrar etmeye duyduğumuz ihtiyaçla, tatmin edilmesinin imkânsızlığıyla orantılı mıdır?" diye sordu. Sonra da saygıyla ekledi. "Keşke babam sağ olsaydı da bunun cevabını verseydi."

"Niye? O da mı keşti?"

"Hayır, hayır..." Patrick bunun da bir tür şaka olduğunu söylemek istiyordu ama isteğine direndi. Pierre bıraktığı yerden devam etmesin diye de alelacele, "*Senin baban nasıl biriydi?*" diye sordu.

Pierre aşağılarcasına, "Bir *fonctionnaire*'di," dedi, "*Métro, boulot, dodo*. En mutlu günleri *service militaire*'de¹ geçirdiği dönem, hayatının en gurur duyduğu ânı da hiçbir şey dememesi karşılığında bakanın onu tebrik ettiği zamandı. Düşünebiliyor musun? Birinin eve ziyarete geldiği her seferinde, ki sık olmuyordu bu, babam aynı hikâyeyi anlatırdı." Pierre sırtını doğrulttu, hoşnutlukla gülümsedi ve parmağını salladı. "*Et Monsieur le Ministre m'a dit, Vous avez eu raison de ne rien dire.*"² O hikâyeyi anlatmaya

1. (Fr.) Sırasıyla: Memur; metro, iş, dar kafalı; askerlik hizmeti. (Ç.N.)

2. (Fr.) Bakan bey bana konuşmamakla iyi ettiğimi söyledi. (Ç.N.)

başladığında odadan kaçırdım. İçim tiksintiyle dolardı –*j'avais un dégoût total.*"

Pierre'i kendi ailesinin durumundan uzaklaştırabil-
diğine sevinen Patrick, "Ya annen?" diye devam etti.

Pierre, "Anaç olmayan bir anne nedir?" diye terslen-
di. "Memeleri olan bir mobilya parçası."

Şıngısına yeni bir çözeltiyi çeken Patrick, "Çok haklısın," dedi. Pierre'in tıbbi tavsiyesine ödün olarak bi-
raz eroin almaya, coşkunluk verici yeni bir kokain iğne-
siyle sükûnetin gelişini daha fazla ertelememeye karar
vermişti.

"Bunların hepsini geride bırakmak gerekiyor," diyor-
du Pierre. "Anne, babaları, o saçmalıkların hepsini. Birey
olmak için kendini baştan kurmalısın."

Pierre'in teorilerine itiraz etmemenin daha hayırlı
olduğunu bilen Patrick, "Aynen öyle," dedi.

"Amerikalılar durmadan bireysellikten konuşuyor-
lar, ama herkesin aynı anda aynı fikirde olduğu durumlar
haricinde hiçbir şey hakkında fikirleri yok. Amerikalı
müşterilerim var ya, bireyselliklerini göstermek için beni
hep kazıklamaya kalktılar, ama her seferinde tıpatıp aynı
yoldan. Şimdi artık Amerikalı müşterim yok."

"İnsanlar 'ben' lafını sık kullanmakla birey olacakla-
rını sanıyorlar."

"Ben hastanede öldüğüm zaman," dedi Pierre, "*J'avais
une conscience sans limites.*¹ Her şeyi biliyordum, dostum,
kelimenin tam anlamıyla *her şeyi*. Ondan sonra senin 'şi-
zoid', 'paranoyak', 'toplumsal sınıf iki' veya 'toplumsal sı-
nıf üç' olduğunu söyleyen *sociologue et psychologue*'ları²
ciddiye alamadım haliyle. Bu insanların hiçbir şeyden

1. (Fr.) Bilincim sınırsızdı. (Ç.N.)

2. (Fr.) Sosyologlar ve psikologlar. (Ç.N.)

haberleri yok. İnsan zihnini bildiklerini sanıyorlar, ama bir şey bilmiyorlar, *absolument rien*¹.” Patrick’e olanca hiddetiyle dik dik baktı. “Bir uzay programının başına köstebek koymuşlar gibi,” diye dudak büktü.

Patrick zoraki güldü. Pierre’i dinlemeyi bırakmış, damar aramaya koyulmuştu. Tüpe doğru gelinciğe benzer bir çiçeğin atıldığını görünce maddeyi zerk etti, şırıngayı çekti ve bu sefer vakitlice yıkadı.

Eroinin gücü ve yumuşaklığı şaşırtıcıydı. Kanı bir kese dolusu bozuk para kadar ağırlaşan Patrick, kokainin mancınıkla sürgüne gönderme etkisinden sonra tek bir maddede karar kılmış olarak, kendi bedeninde takdirle istirahat çekildi.

“Hem de nasıl,” diye fısıldadı, “köstebekler gibi... Tanrım, bu ne güzel bir tozmuş.” Gözkapaklarını süzerek indirdi.

Pierre, “Saf toz,” dedi. “*Faites attention, c’est très fort.*”²

“Hımm, hissedebiliyorum.”

“İlaç bu adamım, ilaç,” diye yineledi Pierre.

Patrick sır veren bir gülümsemeyle, “Ne diyeyim, tümüyle şifa buldum,” dedi. Her şey yoluna girecekti. Fırtınalı bir gecede ocakta yanan kömür, pencerenin camına vuran ama ona erişemeyen yağmur. Dumandan yapılmış akarsular ve ısıltılı göllerde toplanan duman. Miskin bir halüsinasyonun sınırlarında pırıldayan düşünceler.

Burnunu kaşıyıp gözlerini açtı. Evet, eroinin verdiği sağlam temelle artık kokainin tiz notalarını bütün gece çözülüp dağılmadan çalabilirdi.

Fakat bunun için yalnız kalması gerekirdi. Uyuşturucu iyi olduğunda yalnızlık katlanılır olmaktan öte, vaz-

1. (Fr.) Kesinlikle hiçbir şey. (Ç.N.)

2. (Fr.) Dikkatli ol, çok kuvvetlidir. (Ç.N.)

geçilmez bir hal alıyordu. “İran tozundan daha kaliteli,” diye homurdandı Patrick. “Kesintisiz yumuşak bir eğim... sanki, sanki cilalanmış bir kaplumbağa kabuğu gibi.” Ve gözlerini yine kapattı.

Pierre, “Dünyanın en kuvvetli tozu,” diye özetledi.

Patrick, “Hııı,” dedi, “İngiltere’de böylesini bulamamak çok yazık.”

“Gelip burada yaşamalısın.”

Patrick sevecenlikle, “İyi fikir,” dedi. “Bu arada, saat kaç?”

“Bir kırk yedi.”

“Off, artık yatağa gitmeliyim.” Patrick şırıngaları iç cebine özenle yerleştirdi. “Seni tekrar görmek çok iyi oldu. Yakında arayacağım yine.”

“Olur,” dedi Pierre. “Bu gece, yarın ve yarın gece uyanığım.”

Patrick başıyla onayladı. “Harika.”

Sonra ceketini ve paltosunu giyindi. Pierre kalkıp dört kilidi de açtı ve kapıyı aralayıp Patrick’i uğurladı.

Patrick koltuğunda arkasına yaslandı. Göğsündeki yük kalkmıştı. Bir an sessizliğe gömüldü. Fakat çok geçmeden yeni bir karakter girdi bedenine ve onun zoruyla omuzlarını geriye attı, karnını öne çıkardı, zorlayıcı bir taklit nöbetine tutuldu.

Şişman Adam (koca göbeğine yer açmak için koltuğu biraz geriye iterek): “Konuşmak mecburiyetindeyim, beyefendi, ciddi konuşmak zorundayım. Gerçi mecburiyet, beyefendi, bu meseleyle ilgili olarak üstüme aldığım yükümlülüğü tarif etmekte yetersiz kalır. Hikâyem basit; benim için, akılsızca ama çok seven biri deyin¹ hikâyesi.” (Gözünün kenarındaki yaşı siler). “Açgözlülükten değil, tutkudan yiyen bir adam. Yemek, beyefendi –bunu gizlemeye çalışmayacağım– benim hayatım. Şu ihtiyar bedenin harabelerinde şimdiye dek yapılmış en güzel lezzetlerin izleri saklı. Cüssemin altında atlar çöktüğünde, hayvanların bacakları ufalandığında veya akciğerleri kanla dolduğunda; ya da bir otomobilin koltuğuyla direksiyonu arasına girmek için gösterdiğim beyhude gayretten vazgeçmek zorunda kaldığımda, şu kiloları “aldığımı” değil,

1. William Shakespeare, *Othello*, çev. Özdemir Nutku, Türkiye İş Bankası Yayınları, İstanbul, 2008, s. 155. (Ç.N.)

kazandığımı düşünerek kendimi avutmuşumdur. Les Bains ve Les Baux'da yemek yedim pek tabii, fakat aynısını Quito ve Hartum'da da yaptım. Ve vahşi Yanomami Kızılderilileri bana tabakta insan eti ikram ettiklerinde, erdem taslama arzusuna teslim olmadım ve üçüncü porsiyonu istemekten çekinmedim. Hayır, beyefendi, çekinmedim." (Özlemle gülümser.)

Dadı (oflayıp puflayarak): "İnsan eti mi? Daha neler! Sen çocukken de böyle gariptin."

Solmuş yeşil halıyı arşınlayan Patrick bir anda dönerek, "Off, kes sesini," diye sessizce söylendi.

Gary (sevimsizlikle hafiften iç geçirip gözlerini havaya kaldırarak): "Adım Gary, bu akşamlik garsonunuz benim. Bugünün menüsünde İnsan Eti Tabağımız ve Beyaz Çin Eroini'nden bir 'Çılgın Bebek' yatağında sodyumsuz Kolombiya Kokain Fırtınamız var."

Pete Bloke: "Hovis marka ekmeğiniz yok mu yani?"

Mrs. Bloke: Hı hı, biz Hovis istiyoruz."

Hovis dış sesi (*Coronation Street* dizisinin müziği eşliğinde): "Ben gençken her şey ne güzeldi. Satıcıya gidip 15 gram koko, dört gram beyaz alır, üstüne Berry Kardeşler'den bir kasa şampanya ısmarlar, Mirabelle'den bir hatun kapardım da elimde hâlâ metelik bozuk para kalırdı. Ne günlerdi."

Tehlikeli derecede denetimden çıkmıştı. Her düşünce, hatta her düşüncenin emaresi bile kendininkinden daha güçlü bir kişiliğe bürünüyordu. Ayağa kalkıp odada adımlamaya başlayan Patrick, "N'olur, n'olur, n'olur bitsin bu," diye mırıldandı.

Alaycı Yankı: "N'olur, n'olur, n'olur bitsin bu."

Dadı: "Ben aristokratları da onların rezil yöntemlerini de bilirim."

Aksi Tembel (uzlaştırmacı bir gülüşle): "Neymiş o yöntemler, dadı?"

Dadı: “Yo, hayır, dadıya böyle sırlar anlattıramazsın. Dudaklarım mühürlüdür. Yoksa Lady Deadwood ne der? İşleyen demir pas tutmaz. Bu sözümü unutma. Sen çocukken de böyle gariptin.”

Mrs. Garsington: “Buradan kim sorumlu? Derhal yetkiliyle konuşmak istiyorum.”

Dr. McCoy: “Hayat bu, Jim, ama bildiğimiz hayat değil.”

Kaptan Kirk (haberleşme cihazını çıt diye açarak): “Işınla bizi, Scotty.”

Patrick eroin paketini açtı ve bir iğne daha hazırlayamayacak kadar aceleyle içindeki tozun birazını masayı koruyan cam yüzeye tıklattı.

Kızgın Eric (bilgiç bir edayla): “Bir sorunla karşılaştığında tipik olarak yaptığın şey: biraz daha eroin. Kendini sürdüren sistem diye buna derim.”

Patrick cebinden bir banknot çıkararak oturdu ve masanın üstüne doğru eğildi.

Tembel Yüzbaşı: “Çavuş, şu arkadaşların çenesini kapa artık, ha?”

Çavuş: “Merak etmeyin, komutanım, onları kontrol altına alacağız. Onlar şu sefil Allahsız hayatlarında bir mitralyöz görmemiş bir avuç kabarık saçlı zenciden, kara ruhlu piçten başka bir şey değiller.”

Tembel Yüzbaşı: “Aferin, çavuş.”

Patrick tozu burnuna çekti, başını arkaya attı ve yine burnundan derin derin nefes aldı.

Çavuş: “İzin verin, ilk darbeye ben göğsümü gereyim, komutanım.” (Göğsüne mızrak saplanmış gibi inler.)

Tembel Yüzbaşı: “Ha, teşekkür ederim... ee...”

Çavuş: “Wilson, komutanım.”

Tembel Yüzbaşı: “Evet, elbette. Aferin, Wilson.”

Çavuş: “Keşke aynısını bir daha yapabilsem, komutanım. Fakat maalesef ölümcül bir yara aldığımı söylemek zorundayım.”

Tembel Yüzbaşı: “Ya, hay aksi. Eh, o zaman yarana baktırman gerek, çavuş.”

Çavuş: “Teşekkür ederim, komutanım, çok naziksizsiniz. Tam bir beyefendisiniz!”

Yüzbaşı Tembel: “Korktuğumuz şey başına gelirse de, cenazende çan çaldırabileceğimizden eminim. Amcam o tarz işlere bakar.”

Çavuş (oturduğu yerden doğrulup selam vererek bağıırır): “Komutanım!” (tekrar çöker) “Mrs. Wilson ve bebeler çok duygulanacaklar, zavallı küçük yetimler.” (İniltirler). “Tam... bir... beyefendi.”

Barmen George (bir kadehi düşünceli düşünceli parlatarak): “Ha, evet, Tembel Yüzbaşı’yı iyi hatırlıyorum. Buraya her geldiğinde dokuz istiridye isterdi. Yarım düzine veya bir düzine değil, dokuz. Tam bir beyefendiydi! Artık onun gibiler yok. Şişman Adam’ı da hatırlıyorum. Evet, öyle birini nasıl unutayım? Sonlara doğru onu artık bara alamıyorduk, basbayağı içeri sığdıramıyorduk. Ama tam bir beyefendiydi! Eski topraktı, perhiz merhiz işlerine mümkün değil girmezdi.”

Şişman Adam (adalet sarayında ona özel olarak genişletilmiş bir bölmede ayakta dikilerek): “Bir perhiz ve rejim çağında yaşamak benim için gerçek bir talihsizlik, efendim.” (Gözünün kenarındaki yaşı siler.) “Bana Şişman Adam derler ve neyse ki lakabımdan başka bir açıklamaya ihtiyaç duymayacak kadar şişmanım. Gayritabii zevklere sahip olmakla ve iştahımın gayritabii düzeyiyle itham ediliyorum. Bardağımı ağzına kadar doldurduğum, hayatımın tabağına tecrübenin *Moules au Menthe Fraîches*’ini¹ (ölüleri diriltecek, kralları büyüleyecek bir yemek, efendim!) tepeleme yığdığım için beni niye suç-

1. (Fr.) Taze naneli midye. (Ç.N.)

layasınız, efendim? Ben modern hayatın ürkek öksüzlerinden, Şölen'deki zavallı konuklardan biri hiç olmadım. Ölümler, efendim, Château de l'Enterrement'daki Petit Déjeuner Médiéval'in¹ son lokmasını daha yutmamışken Lapin Vert'deki Menu Gastronomique'in² çetin davetini kabul etmezler. Ardından da ambulansla (zevk sahiplerinin doğal taşıtı, efendim, kralların arabası!) Sac d'Argent'a götürülmez, Carte Royale'lerinin³ Cresta Buz Pisti'nden aşağı kendilerini amansızca bırakmazlar. (Café Florian'ın kemancısı fonda müzik çalar.) "Son günlerim, son günler, efendim, çünkü korkarım karaciğerim –ah, bana şövalyeler gibi hizmet ettiyse de artık yoruldu, ben de yoruldum, ama bundan artık söz etmeyelim– son günlerim iftirayla gölgelendi." (Mahkemede boğuk hıçkırma sesi.) "Fakat hayatta yaptığım tercihten, daha doğrusu tercihlerden" (üzgün hafif bir gülüş) "pişman değilim, gerçekten değilim." (Tüm vakarını toplayarak) "Yedim; cesurca yedim."

Yargıç (gümbürdeyen bir hiddetle): "Bu dava düşmüştür. Böyle bir konunun yargıya taşınması bile ağır bir hukuki hata teşkil eder ve buna binaen mahkeme, Şişman Adam'ı Pig and Whistle'da bir kişilik mükellef bir yemekle mükâfatlandırmıştır."

Hoşnut Halk: "Yaşasın! Yaşasın!"

Patrick sonsuz bir yılgınlığa kapılmıştı. Düşünceleri çürük döşeme tahtalarında birbirini kovalarken zemin su yemiş kâğıttan farksız bir hal almış, onu tutamaz noktaya gelmişti. Bu hiç bitmeyecek miydi? "Çok yorgunum, yorgunum," diyerek yatağın kenarına oturdu, ama oturduğu gibi de ayağa kalktı.

1. (Fr.) Ortaçağ kahvaltısı. (Ç.N.)

2. (Fr.) Gurme menüsü. (Ç.N.)

3. (Fr.) Krallara yaraşır menü. (Ç.N.)

Alaycı Yankı: “Çok yorgunum, çok yorgunum.”

Greta Garbo (histerikçe çığlık atarak): “Yalnız olmak istemiyorum. Yalnızlıktan bıktım.”

Patrick yaslandığı duvardan kendini yere bıraktı. “Leş gibi yorgunum,” diye sızlandı.

Paspas Hanım: “Canım, kokainden güzel bir doz aldın madem, niye kendini biraz toplamıyorsun?”

Dr. Ölüm (bir şırınga çıkararak): “Tam sana göre bir ilacım var. Yakınlarını kaybedenlerde bunu hep kullanırız.”

Kleopatra: “Ah, evet.” (Kız çocukları gibi somurtarak) “Asil damarlarıma layık.”

Paspas Hanım: “Hadi, canım, kendine bir iyilik yap.”

Kleopatra (çatlak sesle): “Hadisene, pislik, sik beni.”

Patrick bu sefer kravatını kullanmak zorunda kaldı. Boyunbağını pazısına birkaç kez dolayıp ucunu dişleriyle yakalarken, hırlayan bir köpek gibi dişetlerini gösterdi.

Çenebaz O’Connor (bir kadeh Jameson viskisini mideye indirerek): “Doktora giden kadın, Saksonların kaba gürültücülükleriyle, ‘Ben aynı anda iki ayrı yerde olmak istiyorum,’ diye ağlıyordu.”

Saraylı (heyecanla): “İsabet, tam isabet.”

Kaptan Kirk: “Sapma faktörü on, Mr. Sulu.”

Hun Attila (derin bir bas sesiyle): “Ben düşmanlarımdan kelleleriyle futbol oynarım. Zafer taklarının altından geçerken döşeme taşlarında atımın nallarından kıvılcımlar çıkar, Romalı köleler yoluma çiçekler saçar.”

Patrick koltuktan düşüp yerde kıvrıldı. İçinde kaba-dalgaanın gaddarlığı onu soluksuz ve şaşkın bırakmıştı. Helikopterin dönen pervanesi altında sinen biri gibi, kendi kalp atışının şiddetinden sarsılıyordu. Kolları bacakları gerilimden felç olmuştu ve damarları ona şampanya kadehlerinin sapları kadar ince ve gevrek geliyor, kollarını açmaya kalksa o damarlar kopacakmış gibi his-

sediyordu. Eroin almazsa kalp krizinden ölebilirdi. “Siktirin gidin, topunuz defolun,” diye mırıldandı.

Doğru John (başını sallayarak): “Attila denen şu adam tam bir namussuz, ha? Ah, hem de nasıl. ‘Neye bakıyorsun öyle?’ dedi bana. ‘Hiç,’ dedim. ‘Bakarsan sikerim belanı, anladın mı?’ dedi.” (Başını sallar.) “Namussuz!”

Dadı: “Dadın olarak diyorum ki, saçma sapan seslerle konuşmayı kesmezsen çarpılacak ve hep böyle kalacaksın.”

Oğlan (çaresizce): “Ama durmak istiyorum, dadı.”

Dadı: “İstemekle bir yere varamazsın.”

Çavuş: “Kendine hâkim ol, genç.” (Bağırarak): “Marş marş! Sol, sağ. Sol, sağ.”

Patrick’in ayakları devrilmiş kurmalık bir oyuncak bebek gibi halıda bir ileri bir geri kaydı.

The Times gazetesinin ilgili sayfasına acil ölüm ilanı: “MELROSE. 25 Mayıs’ta, Pierre Otel’de mutlu bir günün ardından huzur içinde hayata gözlerini yumdu. Hun Attila, Paspas Hanım, Kızgın Eric ve saymakla bitmeyecek kadar çok olan diğer arkadaşları, David ve Eleanor’un sevgili oğlu 22 yaşındaki Patrick’i daima özleyecekler.”

Çenebaz O’Connor: “Zavallı talihsiz. Bir kurbağanın elektriğe tutulan kopmuş bacağı gibi seğirmediyse¹ eğer, haletiruhiyesinin ölümlerin gözkapaklarına konan bozuk paralar kadar ağır olmasındandır.” (Bir kadeh Jameson’u mideye indirir.)

Dadı (artık yaşlanmıştı ve hafızası eskisi gibi değildir): “Bir türlü alışamıyorum, küçüklüğünde ne sevimli bir oğlandı. Ona hep ‘biricik aşkım’ derdim, hatırlıyorum. Hep, ‘Dadıcığının seni ne kadar sevdiğini unutma,’ derdim.”

1. Danimarkalı filozof Søren Kierkegaard’ın *Kaygı Kavramı* kitabına gönderme. (Ç.N.)

Çenebaz O'Connor (yanaklarından gözyaşları akarak): "Ve güçlü kuvvetli bir adamı ağlatabilecek zavallı talihsiz kolları... Zavallı dertli yüreğine biraz huzur getirecek yegâne şey için aç japon balıklarının feryat eden ağızları gibi yara içindeydi o kollar." (Bir kadeh Jameson'u mideye indirir.)

Tembel Yüzbaşı: "Daha çok kendi odasında kalan çocuklardandı. Bir sorun olduğundan değil tabii, ama bütün gün volta atıp dururdu işte. Hep söylediğim gibi, aylak olacaksan tam olmalısın." (Sevimlilikle gülümser.)

Çenebaz O'Connor (artık iyice gözyaşlarına boğulmuş olarak ve dili sürçerek doğruca şişeden içer): "Ayrıca yürekten pek dertliydi. Acaba özgürlük kaygısından mı öldü? Hangi durumda olursa olsun –üstelik kendini durmadan değişik durumlara sokardı– seçeneklerin, yorgun gözlerdeki çatlak damarlar gibi önünde çılgınca uzandığını görürdü. Ve her eylemle birlikte yapmadığı şeylerin ölüm ışıltısını ışıttırdı. Ve bir su birikintisine vuran gökyüzünde ya da Little Britain Caddesi'nin köşesindeki bir oluğun ışıltısında bile vecde kapılmanın fırsatını görürdü. Nisyan ve kim olduğunu unutma korkusuyla kahrolası bir ormanın ortasında ava çıkmış kahrolası bir av köpeği gibi dönüp durma korkusuyla deliye dönerdi."

Doğru John: "Salak diye buna denir. Hayatında doğru bir iş yapmış değildir. İhtiyar bir kadını yoldan karşıya geçirdiğini veya yoksul çocuklara bir paket şekerleme aldığını ne zaman gördün? Hiç. Doğruya doğru."

Şişman Adam: "Yeterince yemezdi, efendim, hayatın nimet dağarcığından yüz çevirip ilaç ve madde külliyyatına itibar etti. Kısacası efendim, hergelenin önde gideniydi."

Çenebaz O'Connor (gözyaşlarından bir gölün yüzeyine arada bir çıkararak): "Ve görüntüsü..." (glug, glug, glug) "... sevmeyi hiç öğrenmemiş olan o yarık dudaklar..."

(glug, glug, glug) "... Zehir zemberek sözler söylemiş olan..." (glug, glug, glug) "... sözlerin gazabıyla ve ölümün ensesinde olduğunun bilgisiyle aralanmış olan o dudaklar." (glug)

Debbie (kekeleyerek): "Benim şimdi ne söylemem gerekiyor?"

Kay: "Olay günü onu görmüştüm."

Patrick başta kendine ait olan, ama John Gielgud'unki gibi biten bir sesle, "Beni delirtmeyin," diye bağırdı.

Papaz (yatıştırıcı bir bakışla kürsüden aşağı bakarak): "Bazılarımız David Melrose'u bir oğlanc, bir alkolik, bir yalancı, bir tecavüzcü, bir sadist ve 'tepeden tırnağa pislik biri' olarak hatırlıyor. Fakat sizin de bildiğiniz üzere, böyle durumlarda İsa'nın bizden söylememizi istediği ve kendisinin de söylemiş olacağı şey şudur:" (duraklar) "Hepsi bu mu?"

Doğru John: "Hepsi bu."

Papaz: "Ve 'hepsi bu mu'daki fikir Hristiyanlığın en ilgi çekici yanlarından biridir. İster Richard Bach ister Peter Mayle olsun, en sevdiğimiz yazarlardan birinin bir kitabını okuduğumuzda, hikâyenin yalnızca çok özel bir martı hakkında olduğunu veya Provence Fransızcasını kullanacak olursak, güzel bir *campagne*'da¹ geçtiğini öğrenmekle yetinmek istemeyiz; hikâyeyi sonuna kadar okumanın tatminini yaşamak isteriz."

Doğru John: "Kendi adına konuş."

Papaz: "Aynı mantıkla, başkaları hakkında bir yargıya vardığımızda da 'bütün hikâyeyi' bildiğimizden emin olmamız gerekir."

Hun Attila (derin bir bas sesiyle): "Geber, Hristiyan köpek!" (Papazın kafasını uçurur.)

1. (Fr.) Taşra. (Ç.N.)

Papazın Kopmuş Kafası (düşünceli bir duraklamanın ardından): “Biliyor musunuz, geçen gün küçük kız torunum yanıma gelip, ‘Dede, Hristiyanlığı *seviyorum*,’ demişti. Ona (aklım fena halde karışmış olarak) ‘Niye?’ diye sordum. Biliyor musunuz ne dediğini?”

Doğru John: “Tabii ki bilmiyoruz, salak.”

Papazın Kopmuş Kafası: “Dedi ki, ‘Çünkü çok avutucu.’” (Duraklar, sonra ağır ağır, sözlerini vurgulaya vurgulaya): “‘Çünkü çok avutucu.’”

Patrick gözlerini açıp yerde yavaşça bacaklarını uzattı. Televizyon suçlayan bir nazarla ona bakıyordu. Kendi gayriihtiyari gösterisinden belki onu kurtarabilir veya dikkatini dağıtabilirdi.

Televizyon (burnunu çekip titreyerek): “Aç beni, adamım. Açıver hadi.”

Bay Başkan: “Televizyonun size ne verebileceği değil, sizin televizyona ne verebileceğiniz önemli.”

Coşkun Halk: “Yaşasın! Yaşasın!”

Bay Başkan: “Televizyonun devamı ve başarısını teminen ödemeyeceğimiz bedel, taşımayacağımız yük, göğüs germeyeceğimiz zorluk...”

Von Trapp Aile Korosu (kendinden geçercesine): “Tırmanmayacağımız zirve!”

Bay Başkan: “... destek vermeyeceğimiz dost, karşı çıkmayacağımız düşman yoktur.”

Coşkun Halk: “Yaşasın! Yaşasın!”

Bay Başkan: “Bugün buradan ilan ediyorum ki, ışığı Amerikalılardan yeni bir nesil devralmıştır; bu yüzyılda doğmuş, savaşla bilenmiş, zorlu ve buruk bir barışla discipline olmuş, kadim mirasımızla gurur duyan ve televizyon izlemekten başka bir şey yapmak istemeyen bir nesil.”

Patrick yerde sürünerek, “Evet, evet, evet,” diye düşündü, “televizyon.”

Televizyon (tekerlekleri üstünde ağırlığını huzur-

suzca bir o yana, bir bu yana vererek): “Hadi beni aç, adamım, beni açmalısın.”

İzleyici (serinkanlılıkla): “Benim için neyin var?”

Televizyon (yaltaklanarak): “*Milyon Dolarlık Film*’im, *Milyar Dolarlık Adam*’ım, *Trilyon Dolarlık Bilgi Yarışma*’m var.”

İzleyici: “Anladıkanladıkanladık, *şu an* neyin var?”

Televizyon (suçlulukla): “Amerikan bayrağına ait bir görüntü ile açık mavi sentetik bir takım elbise içinde dünyanın sonu hakkında konuşan bir çatlak. Ama *Tarım Raporu*’nun başlaması an meselesi.”

İzleyici: “Pekâlâ, galiba bayrağı alacağım. Ama beni zorlama” (bir altıpatlar çıkararak) “yoksa siktiğimin ekranını patlatırım.”

Televizyon: “Tamam dostum, sakın ol, tamam. Sinyal çok da iyi sayılmaz, ama bayrağın görüntüsü *gerçekten* iyi. Buna şahsen kefilim.”

Patrick televizyonu kapattı. Şu berbat gece ne zaman sona erecekti? Yatağın üstüne tırmanarak çöktü, gözlerini kapattı ve sessizliğe dikkatle kulak kabarttı.

Ron Zak (gözleri kapalı, sevecenlikle gülümseyerek): “Şu sessizliği dinlemeni istiyorum. Duyabiliyor musun?” (Duraklama.) “Sessizliğe sen de katıl. Senin iç sesin o.”

Doğru John: “Ah, Tanrım, daha bitmedi, değil mi? Kim bu Ron Zak? Doğrusu salağın biri gibi geldi bana.”

Ron Zak: “Herkes sessizlikle bir oldu mu?”

Öğrenciler: “Sessizlikle bir olduk, Ron.”

Ron Zak: “Güzel.” (Uzun bir duraklama.) “Şimdi sizden geçen hafta bir tapınağı, hani Çin’de yalnızca tepelerde bulunan şu plaj evlerini zihninizde canlandırmak için öğrendiğiniz tekniği kullanmanızı istiyorum.” (Duraklama.) “Güzel. Çok nefis, değil mi?”

Öğrenciler: “Vay canına, Ron, ne kadar cici.”

Ron Zak: “Çok alımlı altın bir çatısı ve bahçesinde

fokurdayan birbirine bağı dairesel havuzlar var. O havuzlardan birine girin –mm, iyi hissettiriyor– ve bırakın, görevlilerden biri sizi yıkasın, size ipekten ve başka değerli kumaşlardan yeni ve temiz birer bornoz getirsin. Güzel bir dokusu var, değil mi?”

Öğrenciler: “Ah, evet, ele harika geliyor.”

Ron Zak: “Güzel. Şimdi sizden tapınağa girmenizi istiyorum.” (Duraklama.) “İçeride biri var, gördünüz mü?”

Öğrenciler: “Evet, geçen hafta öğrendiğimiz Yol Gösterici bu.”

Ron Zak (biraz asabı bozularak): “Hayır, Yol Gösterici başka bir odada.” (Duraklama.) “O sizin anneniz ve babanız.”

Öğrenciler (şaşkınlıkla tanıyarak): “Anne? Baba?”

Ron Zak: “Şimdi annenizin yanına gidip, ‘Anne, seni çok ama çok seviyorum,’ demenizi istiyorum.”

Öğrenciler: “Anne, seni çok ama çok seviyorum.”

Ron Zak: “Şimdi ona sarılmanızı istiyorum.” (Duraklama.) “İyi hissettiriyor, değil mi?”

Öğrenciler (çığlık atıyor, baygınlık geçiriyor, çek yarıyor, birbirlerine sarılıyor, gözyaşlarına boğuluyor ve yastıkları çimdikliyorlar): “Çok iyi hissettiriyor!”

Ron Zak: “Şimdi de babanızın yanına gidip, ‘Ama sen, seni affedemiyorum,’ demenizi istiyorum.”

Öğrenciler: “Ama sen, seni affedemiyorum.”

Ron Zak: “Bir altıpatlar çıkarıp siktiğimin beynini havaya uçurun. Dan. Dan. Dan. Dan.”

Öğrenciler: “Dan. Dan. Dan. Dan.”

Öcü Koenig¹ (korkunç bir zırh gıcirtısıyla): “Omlet! *Ich bin* senin Öcü Polisin!”²

1. (Alm.) Kral. (Ed.N.)

2. *Ich bin* Almanca “ben ...im” demektir. Burada “Ben senin Öncü Polisinim” deniyor. (Ed.N.)

Patrick, “Ooff, siktir oradan,” diye doğrularak bağırdı ve kendini tokatladı. “Kes düşünmeyi.”

Alaycı Yankı: “Kes düşünmeyi.”

Sonra masanın başına geçip kokain paketini aldı. Pakete pıt pıt vururken anormal büyüklükte bir kaya parçası kaşığa düştü. Kokaine şırıngadan fışkırttığı su, kaşığın kenarına değdiği yerde bir gümüş sesiyle cınladı. Toz eriyip çözüldü.

Damarları akşamki kesintisiz hücumlardan artık büzüşmeye başlamasına rağmen kolunun aşağısına doğru bir damar hâlâ davetkârca kendini gösteriyor, kalın ve mavi haliyle bileğine doğru bir yılan gibi kıvrılıyordu. Fakat cildi burada daha kalındı ve altına inmek daha acı vericiydi.

Dadı (kendi damarlarına hülyalı hülyalı şarkı okuyarak): “Neredeyseniz çıkın dışarı, çıkın dışarı!”

Şırınganın tüpünde kandan bir iplik belirdi.

Kleopatra (soluğunu tutarak): “Ah, evet, evet, evet, evet, evet.”

Hun Attila (sıkılmış dişlerinin arasından alçakça gülümseyerek): “Esir almak yok!”

Patrick içine ansızın ıslak beton doldurulmuş gibi ağırlıkla, kendinden geçercesine yere çöktü. Tavandan bedenine bakarken sessizdi.

Pierre: “Şu kalıbına bak, dostum, siktiğimin çöpünden farkı yok. *Tu as une conscience totale. Limites'siz.*”¹ (Patrick'in bedeni ansızın ivmelenir. Boşluğun rengi maviyden laciverte, lacivertten siyaha döner. Bulutlar birer yap boz gibi görünmektedir. Patrick gözlerini indirince çok aşağılarda otel odasının penceresini görür. Odanın içinde masmavi bir denizin çevrelediği incecik beyaz bir

1. (Fr.) Tam bir bilinç oldun. Sınırsız. (Ç.N.)

kumsal var. Kumsalda çocuklar Patrick'in cesedini görmüyorlar. Yalnızca başı dışarıda. Kumdan tabutunu basit bir hareketle açabileceğini düşünüyor, ama çocuklardan biri suratına bir kova dolusu ıslak betonu boşaltınca hatasını anlıyor. Betonu ağzından ve gözlerinden silmek istiyor, oysa kolları beton mezara kapatılmış vaziyette.)

“Jennifer’ın Günlüğü”: “Patrick Melrose’un tabutu –biraz da hoyratça– toprağa verilirken mezarı başında kimsecikler yoktu. Fakat durum aslında o kadar da umutsuz değildi ve Manhattan’ın şöhretli, zarif, etkileyici, yılmaz keş çifti Mr. Chilly Willy ve karısı, kendi semtlerinden dışarıya çıktıkları ender bir yolculukla ayaklarını sevimlilikle sürüye sürüye son saniyede sahneye çıktılar. Chilly Willy teselli bulmaz feryatlarla, ‘Onu gömmeyin, onu gömmeyin, o benim adamım,’ diye gözyaşı döküyordu. ‘Ner’den para bulcam ben şimdi?’ diye ağlıyordu. Enfes çiçek desenli rengârenk kumaştan uygun fiyatlı, zekice tasarlanmış bir elbise giyen yaşlı karısı, ‘Bana vasiyetinde bi’şey bıraktı mı?’ diye sordu. Müteveffanın adını hiç duymadıklarını savunarak cenaze merasimine katılmayanlar arasında, Ada Köpek Çiftlikleri Sorumlusu Sir Veridian Gravaloux-Gravalax ile güzeller güzeli kuzini Miss Rowena Keats-Shelley de bulunuyordu.”

Doğru John: “Bunu atlatabileceğini sanmıyorum doğrusu.”

Kızgın Eric (inanmakta güçlük çeken bir edayla başını sallayarak): “Beni şaşırtan, insanların gelip bir başkasını öylece diri diri gömebileceklerini düşünmeleri.”

Mrs. Chronos (üstünde lime lime olmuş eski bir balo kıyafeti, elinde koca bir kum saati taşıyarak): “Ne yalan söyleyeyim, rağbet görmek güzel! *Kış Masalı*’nın dördüncü perdesinden beri tek bir rol oynamadım” (tatlılıkla). “Bill Shakespeare’in oyunundan söz ediyorum elbette; bu arada, sevimli bir adam ve bizzat yakın bir arkada-

şım olduğunu söylemeliyim. Yüzyıllar geçtikçe, ‘Evet, evet, beni görmezden gelin bakalım, ne zaman istenmediğimi ben iyi bilirim,’ diye düşünür oldum.” (Kollarını kavuşturup başını evet der gibi sallar.) “İnsanlar beni bir karakter oyuncusu gibi görüyorlar ama tahammül edemediğim bir şey varsa, o da hep aynı rolleri almak. Her neyse,” (hafiften iç geçirir), “sanırım repliğimi okumamın zamanı geldi.” (Surat yapar.) “Onları biraz modası geçmiş buluyorum, açıkçası. İnsanlar benim modern bir kız olduğumu anlamıyor gibiler.” (Mahcup bir gülüş.) “Sadece bir şey daha söylemek istiyorum,” (artık daha ciddi) “o da tüm hayranlarıma kocaman bir ‘teşekkür.’ Yalnızlıkla geçen yıllarıma sizin sayenizde dayanabildim. Soneleriniz, mektup ve sohbetleriniz için teşekkür ederim, samimiyetle söylüyorum, onların benim için anlamı büyük. Beni arada bir düşünün, canlarım; mesela dişetleriniz karardığında veya birinin adını hatırlayamadığınızda.” (Seyirciye bir öpücük gönderir. Sonra kendini toplar, elbisesinin katlarını düzeltir ve sahne önüne doğru yürür.)

“Alınamıyor geri madem ölümü,
Cümbüşlerimizin sonu demektir bu.
Oyunumuzdan alınmayın ha sakın
Geliniz, bekleriz tekrar başka bir gün.”

Hun Attila (tabutun kapağını yumruğuyla vurup açar ve kafesinin parmaklıkları arasından yem verilen bir pars gibi homurdanıp hırıldar, öfkeyle tıslar): “Hırrraaa-aaarrrrr!”

Patrick zınk diye dimdik doğrulurken başını koltuğun ayağına çarptı. Ve sonunda kendi sesiyle, “Siktir, lanet, kahretsin,” diye küfrü bastı.

Patrick cansız bir nesne gibi yatakta yatıyordu. Perdeyi bir saniyeliğine aralayıp güneşin East Irmağı üstünde doğduğunu fark etmiş, gördüğü şey onu tiksintiyle doldurmuş, kendinden nefret ettirmişti.

Başka bir rakibi olmayan güneş, hiçbir yeniliği olmayanın üzerinde yükseliyordu. Bir başka ilk cümle daha.

Kafasının içinde başkalarının sözleri uçuşuyordu. Çölde yuvarlanan çalı topları gibi. Bunu daha önce düşünmüş müydü? Kendini hem şişkin hem de içi boş hissediyordu.

Geceki tutulmanın izleri, düşüncelerinin içten içe kaynayan posasında zaman zaman yüzeye çıkıyor ve sık sık kapıldığı yersizlik duygusunun katıksız yoğunluğu onu yaralı ve yalnız hissettiriyordu. Bu da yetmezmiş gibi, az daha canından oluyordu.

Bir kabahati unutmamasına asla izin verilmeyen dertli bir âşık gibi, "Bunu bir daha yapmasam iyi olur," diye mırıldandı.

Yatağın yanındaki saate bakmak için zonklayan yapışkan kolunu, gözlerini kırpıştırarak uzattı. Beş kırk beş. Söğüş et veya tütsülenmiş somon ısmarlayabilirdi hemen, fakat şu kısacık olumlama ânını hayata geçirmesi

ve takırtılı bir servis arabasıyla doyurucu bir kahvaltının odasına getirilmesi kırk beş dakikayı bulurdu.

Sonra meyve suyu buğulanacak ve karton kapağının altında ayrışacaktı; ürkütücü derecede etçil pastırmalı yumurtası soğuyup kokmaya başlayacak ve incecik cam vazosu içindeki tek gül, beyaz masa örtüsüne bir taçyaprağını düşürürken o, şekerli çayını yudumlayacak ve şırıngadan almış olduğu havai besinini sindirmeyi sürdürecekti.

Patrick uykusuz bir gecenin ertesindeki beş buçuktan sekize kadar olan zamanı daima uyanan günün artan uğultusu karşısında pıсарak geçirirdi. Londra'daysa eğer, gündoğumunun pastel rengi perdenin üstünden tavana doğru sızarken, önce uzak TIR'ların gıcırtı ve gümbürtülerine, sonra yakındaki bir süt arabasının iniltisine, en son da çocukları okula veya gerçek insanları fabrikalardaki veya bankalardaki işlerine götüren arabaların çarpan kapılarına vampirce bir panikle kulak kabartırdı.

İngiltere'de saat neredeyse on birdi. Kahvaltı gelene kadar birkaç telefon edip oyalanabilirdi. Ruh haline anlayış göstereceğinden emin olduğu Johnny Hall'ı arayabilirdi mesela.

Fakat devam edebilmesi için önce küçük bir doz alması gerekiyordu. Eroini bırakmayı nasıl ki ancak bir vuruş yaptıktan sonra düşünebiliyorsa, kokainin hasarını da ancak daha fazlasını alarak atlatabiliyordu.

Onu hem etkileyen hem de canını sıkıan mütevazı bir dozdan sonra Patrick arkasına birkaç yastık koyup telefonun yanına rahatça kuruldu.

“Johnny?”

“Hı hı.” Hattın karşı ucunda kısık bir fısıltı oldu.

“Ben Patrick.”

“Saat kaç?”

“On bir.”

“Demek topu topu üç saat uyumuşum.”

“Sonra arayayım mı?”

“Önemli değil, olan olmuş zaten. Ne var ne yok?”

“İyidir. Biraz ağır bir gece geçirdim.”

Johnny iç çekerek, “Yine mi ölümün eşiğinden döndün?” diye sordu.

“Hı hı.”

“Ben de. Bir şişe hidroklorik asidi olan titrek elli sefil bir kimya mezununun yaptığı cidden berbat bir malı vuruyorum kendime. Şırınganın pistonunu indirince yanık deney tüpleri gibi kokan ve seni ister istemez hapşırtan bir mal; insanın kalbini Pound’un *Kantoları*’ndaki en kötü pasajları hatırlatırcasına deli gibi aksak aksak attırıyor.”

“İyi bir Çinlin varsa sorun olmamalı.”

“Ama öyle bir Çinlim yok işte.”

“Benim var. İlaç, adamım, ilaç.”

“Hemen geliyorum.”

“New York’a mı?”

“New York mu? Ben de konuşmandaki tereddüt ve fısıltıyı kendi işitsel halüsinasyonlarımla senin namlı küstahlığının bir eseri sanıyordum. *Gerçek* bir sebebi olduğunu duyduğum için hayal kırıklığına uğradım. Ne işin var orada?”

“Babam burada öldü, ben de cenazesini almaya geldim.”

“Tebrikler. Yetim statüsünü almaya hak kazandın. Cenazesini bırakmak istemiyorlar mı? Kıymetli kargoyu salıvermek için terazinin karşı kefesine ağırlığınca altın bırakmanı mı istiyorlar?”

“Daha faturayı çıkarmadılar, ama abartının emaresini bile görürsem o pisliği olduğu yerde bırakırım.”

“İyi fikir. Üzgün müsün?”

“Daha çok tedirginlik var.”

“Haklısın. Ben de bastığım yerin normalden, tabiri

caizse, daha oynak ve ölme arzusunun eskisinden de, tabiri caizse, kuvvetli olduğu duygusuna kapılmıştım.”

“Evet. Hem o var hem de karaciğerimde bir mezar kazıcısı küreğini kaburgalarımın içerisine saplayıp ayağıyla oraya iyice gömmüş gibi kötü bir acı.”

“Karaciğer zaten buna yarıyor, ne sandın?”

“Bir de soruyor musun?”

“Haklısın. Bağışla beni. Eee, biz Olympos’lular ne zaman buluşuyoruz peki?”

“Yarın akşam dönmüş olmalıyım. Biraz malzeme bulabilir misin, ben de korkunç Brian’ı görmek zorunda kalmadan doğruca sana geleyim?”

“Tabii ki. Korkunç insanlardan söz açılmışken, geçen akşam birkaç süzme aptal İtalyan’ın evine düştü yolum, ama en azından kaşığa damlatınca orkestra çanı gibi ses çıkaran pembe kristal kokoları vardı. Neyse, malın hepsini yürütüp kendimi banyoya kilitledim. İtalyan keşlelerin ceylan gözlerindeki ahmakça huşuyu oradan almanın hiç kolay olmadığını sen de bilirsin, ama adamların tepesi cidden bayağı attı; kapıya vurup, ‘Çık dışarı, bok herif, yoksa seni gebertiriz. Alessandro, şu adamı şuradan çıkarsana!’ diye bağırmaya başladılar.”

“Vay, bayağı şenlikliymiş.”

“Ama maalesef adamlara temelli olarak veda ettiğimi sanıyorum, yoksa sana da biraz alırdım. Alevler içindeki kadırganı son kez boz sulara göndermeden önce vurulacak türden bir maldı.”

“Beni kıskandırıyor sun.”

“Neyse, belki yarın akşam kendimizi en sonunda öldürebiliriz.”

“Kesinlikle. Yeterince getirdiğinden emin ol.”

“Hı hı.”

“Tamam o zaman, yarın akşam görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

“Hoşça kal.”

Patrick telefonu dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kapattı. Johnny’yle konuşmak insanın neşesini daima yerine getiriyordu. Hiç beklemeden yeni bir rakamlar dizisini çevirip tekrar yastıklara dayandı.

“Alo?”

“Kay?”

“Bebeğim! Nasılsın? Dur, müziğin sesini hemen kısıp geliyorum.”

Sinirli yalnız bir viyolonselın sesi bir anda zayıfladı, ardından Kay telefona döndü. “Eee, nasılsın?” diye tekrar sordu.

“Pek uyuyamadım.”

“Şaşırmadım.”

“Al benden de o kadar, dört gram kadar koko aldım.”

“Hadi ya, korkunç. Yanında eroin de almıyorsun, değil mi?”

“Yo, yo, yo. Eroini bıraktım. Sadece birkaç sakinleştirici.”

“Eh, bu da bir şey, ama kokain neden? Zavallı burnunu da düşün. Öylece düşmesine izin veremezsin.”

“Merak etme, burnuma bir şey olmaz. Moralim fena halde bozuktu, o yüzden.”

“Zavallı bebeğim, eminim öyledir. Babanın ölmesinden daha kötüsü başına gelemezdi. Onunla işleri hal yoluna koymanın fırsatını hiç bulamadın.”

“Zaten bulamazdım.”

“Bütün oğullar öyle der.”

“Hımmm...”

“Orada yalnız olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Bugün düzgün birilerini göreceğ misin, yoksa sadece cenazecileri mi?”

Patrick mahzun bir sesle, “Cenazecilerin düzgün olamayacaklarını mı ima ediyorsun?” diye sordu.

“Tanrım, hayır, bence harika bir iş yapıyorlar.”

“Bilemiyorum. Külleri almam gerek, onun dışında kuşlar kadar özgürüm. Keşke burada olsan.”

“Bence de, ama yarın seni görürüm, değil mi?”

“Mutlaka. Havalimanından doğruca sana geleceğim.”

Patrick bir sigara yaktı, sonra alelacele devam etti. “Bütün gece düşündüm, tabii buna düşünmek diyebilirsiniz: fikirler durmadan konuşma ihtiyacından mı doğuyor ve başkalarının felç edici varlığı bizi bundan arada bir azat ediyor, yoksa konuşurken daha önce zaten düşündüklerimizi mi dile getiriyoruz?” Kay’ın dikkatini dönüşünün tam ayrıntılarından bu soruyla uzaklaştırabilmeyi umuyordu.

Kay, “Bu yüzden uykusuz kaldıysan yazık olmuş,” diye güldü. “Sana cevabı yarın akşam veririm. Kaçta iniyorsun?”

Patrick varış saatine birkaç saat daha ekleyerek, “On civarında,” dedi.

“O zaman on birde görür müyüm seni?”

“Çok iyi olur.”

“Öpüyorum, bebeğim. Seni seviyorum.”

“Ben de. Hoşça kal.”

Patrick ahizeyi yerine koydu ve devam edebilmek için kendine biraz kokain daha hazırladı. Dozu almasının ardından yatakta terleyerek bir süre uzanması gerekti ve sıradaki telefonu ancak ondan sonra açabildi.

“Alo? Debbie?”

“Tatlım. Uyuyorsundur diye aramaya cesaret edemedim.”

“Öyle bir sorunum hiç olmadı.”

“Ya, üzgünüm, bilmiyordum.”

“Seni bir şeyle suçlamıyorum. Savunmaya geçmene gerek yok.”

Debbie, “Benim savunmaya geçtiğim yok,” diye güldü. “Sadece senin için endişeleniyordum. Saçmalığa bak.

Söylemek istediğim, bütün gece nasıl olduğunla ilgili endişelendiğimdi.”

“Evet, bence de saçma.”

“Of, ne olur tartışmayalım. *Senin* saçmaladığını söylemiyorum ben. Tartışmanın saçma olduğunu söylüyorum.”

“Ama ben tartışıyordum ve tartışmak saçmaysa o zaman ben de saçmalıyorum. Davam geçerliliğini koruyor.”

“Ne davası? Niye hep sana saldırdığımı düşünüyorsun? Duruşma salonunda değiliz ki. Ben senin rakibin veya düşmanın değilim.”

Sessizlik. Patrick’in başı Debbie’yle çatışmamaya çalışmanın gayretinden güm güm atıyordu. “Eee, dün akşam ne yaptın?” diye sordu sonunda.

“Doğrusu, uzun süre sana ulaşmaya çalıştım, sonra da Gregory’yle Rebecca’nın yemek olayına gittim.”

“Acılar başkaları yemek yerken çekilir. Kim demişti onu?”

Debbie, “Neredeyse herkes olabilir,” diye güldü.

“Aklıma geliverdi işte.”

“Hımm. Aklına geliveren şeyleri yazıya geçirmeyi düşünmelisin.”

“Neyse, dün akşamı boş ver, yarın akşam ne yapıyorsun?”

“China’lara davet edildik, ama aynı anda hem yiyip hem acı çekmeyi istemediğini tahmin ediyorum.” Debbie mutat olduğu üzere kendi esprisine gülerken Patrick, bu sefer en ufak bir adilik yapma arzusu duymamasına rağmen, Debbie’nin söylediği hiçbir şeye gülmeme politikasını acımasızca sürdürdü.

“Ne parlak bir yorum,” dedi ruhsuzca. “Ben gelmiyorum, ama senin gitmene engel olacak da değilim.”

“Saçmalama, ben iptal ederim.”

“Sanki saçmalamayı kesmesem daha iyi olurmuş, yoksa beni tanıyamayacakmışın gibi konuşuyorsun. Ha-

valimanından çıkıp doğruca seni görmeye gelirim diye düşünüyordum, ama sen en iyisi China'lara git, ben de ondan sonra gelirim. On ikide veya birde."

"Ee, pekâlâ, ama istersen iptal edebilirim."

"Yo, yo, hiç gerek yok."

"Bunu bana karşı kullanmaman için gitmesem daha iyi olur sanki."

Patrick alaycılıkla, "Duruşma salonunda değiliz, Debbie. Ben de senin rakibin veya düşmanın değilim," diye onu taklit etti.

Sessizlik. Patrick'in telifi imkânsız taleplerini duymazdan gelmeye çalışan Debbie yeni bir başlangıç yapabilmek için bekledi. Sonra neşeyle, "Pierre Otel'de misin?" diye sordu.

"Hangi otelde olduğumu bilmiyorsan beni nasıl arayacaktın?"

Debbie, "Orada olduğunu tahmin ettim, ama nereye gideceğini bana söyleme zahmetine girmedığın için emin değildim," diye iç geçirdi. "Odan güzel mi?"

"Sen olsan herhalde severdin. Banyoda bir sürü kese var ve önemli çağrılar, mesela China'lara bir yemek davetini kaçırmaman için klozetin yanında bir telefon."

"Niye böyle laf sokuyorsun?"

"Laf mı sokuyorum?"

"Yarınki programı iptal edeceğim."

"Hayır, hayır, ne olur etme. Sadece şaka yapıyordum. Şu an biraz delirmiş gibiyim, hepsi bu."

Debbie, "Sen hep biraz delirmiş gibisin," diye güldü.

"Babamın ölmesi de tuzu biberi oldu."

"Biliyorum tatlım, üzgünüm."

"Üstelik yüklü miktarda koko aldım."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Patrick hiddetle, "Tabii ki iyi bir fikir değil," diye ciyakladı.

Debbie, "Sence babanın ölümü seni ona benzemekten kurtaracak mı?" diye tekrar iç geçirdi.

"Artık iki kişilik işi tek başına yapmam gerekecek."

"Tanrım, hepsini unutmak daha iyi olmaz mıydı sence?"

Patrick, "Tabii ki hepsini unutmak daha iyi," diye terslendi, "ama öyle bir seçeneğim yok."

"Eh, herkesin katlanacak sıkıntıları var."

"Sahi mi? Seninkiler ne?"

Debbie, "Sen," diye güldü.

"O zaman dikkatli ol, yoksa birisi gelip elinden alabilir."

Debbie sevgiyle, "Bunun için savaşmaları gerekir," dedi.

Ahizeyi omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp yatağın kenarına oturan Patrick, "Ooo, çok şeker," diye mırıldandı.

"Ah, tatlım, niye hep tartışıyoruz biz?"

Komodinin üstüne doğru bir eroin paketini açan Patrick ciddiyetsizlikle, "Çünkü birbirimize çok âşığız," dedi. Sonra serçe parmağını eroine banıp burun deliğine yaklaştırdı ve tozu sessizce içine çekti.

"Bu açıklamayı ancak senden kabul ederim."

Patrick parmağını birkaç kez daha banıp burnunu çekiştirerek, bir bebek edasıyla, "Umarım başkalarından almıyoursundur zaten," dedi.

Debbie, "Merak etme, senin gibi davranan kimse buna cesaret edemez," diye güldü.

Sırtını yastıklara tekrar dayayan Patrick, "Sana çok ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Benim gibi bağımsızlığına bağımlı biri için çok ürkütücü bir şey bu."

"Haa, bağımlılığın o mu yani?"

"Evet. Öbürlerinin hepsi yanılısama."

"Ben de yanılısama mıyım?"

"Asla! O yüzden bu kadar tartışıyoruz zaten. Anlıyor musun?" Patrick'in kulağına iyi geldi bu sözler.

“Bağımsızlığının önünde *gerçek* bir engel mi olduğunu söylüyorsun?”

Patrick, “Benim bağımsızlığa olan budalaca ve yersiz arzumun önünde,” diye Debbie’yi centilmence düzeltti.

Debbie, “Eh, bir kıza nasıl iltifat etmen gerektiğini bildiğin kesin,” diye güldü.

Parmağını beyaz toza pıt pıt tekrar banan Patrick, “Keşke burada olsaydın,” diye boğuk sesle mırıldandı.

“Evet canım, orada sıkıntıdan çatlıyor olmalısın. Marianne’i görmeye gitsene. O seninle ilgilenir.”

“İyi fikir. Daha sonra arayayım onu.”

Debbie, “Artık kapatmam gerekiyor,” diye iç geçirdi. “Aptal bir dergiye röportaj vereceğim.”

“Ne diye?”

“Partilere çok giden insanlar hakkında. Niye kabul ettiğimi ben de bilmiyorum.”

Patrick, “Çünkü çok tatlı ve yardımseversin,” dedi.

“Hımm... Seni daha sonra ararım. Çok cesur davranışını ve seni sevdiğimi bilmeni isterim.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Hoşça kal, tatlım.”

“Güle güle.”

Patrick ahizeyi yerine koyup saate göz attı. Altı otuz beş. Tütsülenmiş yağsız domuz pastırması, sahanda yumurta, kızarmış ekmek, yulaf ezmesi, komposto, portakal suyu, kahve ve çay ısmarladı.

Siparişi alan kadın şen bir sesle, “İki kişilik kahvaltı mı?” diye sordu.

“Hayır, bir kişilik.”

Kadın, “Ooo, tatlım, sağlam kahvaltı diye buna derim,” diye kıkırdadı.

“Güne başlamak için daha iyi bir yol var mı?”

“Kesinlikle yok!”

Bayatlayan yiyeceğin kokusu odayı şaşırtıcı bir hızla doldurmuştu. Patrick'in kahvaltısı yenmeden kaldı. Gri bir lapa halindeki yulaf ezmesinde yarısı yenmiş bir komposto armut görülüyordu; yumurta sarısına bulanmış pastırma dilimleri tabağın kenarından sarkıyor ve kahve seline uğramış fincan tabağında iki sigara izmariti yüzüyordu. Metruk bir kızarmış ekmek diliminin üçgeni Patrick'e ait dişlerin yarım daire izlerini taşıyordu ve masa örtüsüne ıslıl ıslıl şeker kristalleri saçılmıştı. Yalnızca portakal suyuyla çay tamamen bitirilmişti.

Televizyonda Wile E. Coyote ivmelenen bir roketin yanı sıra koşup dağın yamacına bir patlamayla çarparken, tünelin içinde kaybolan Road Runner öbür uçtan çıkıp bir toz bulutunun içinde kayboldu. Road Runner'ı ve arkasında bıraktığı yuvarlak hatlı stilize toz bulutunu izleyen Patrick, LSD'nin ona bilinçteki despotça etkilerinin dışında bir şeyleri ifşa edeceğini düşünerek uyuşturucu kullanmaya yeni başladığı masum zamanlarını hatırladı.

Klimaya olan nefreti yüzünden odadaki hava gitgide bunaltıcı bir hal alıyordu. Patrick servis arabasını dışarı çıkarmaya can attığı halde, koridorda biriyle karşılaşmaktan korktuğu için giderek ağırlaşan kokuya teslim olmuştu. Kat görevlisi iki kadının onun hakkında konuştuklarını

duymuştu ve bunun bir halüsinasyon olduğunu teorik olarak kabul etmesine rağmen –çünkü görevlilerden biri, “Ona, ‘O mereti almaya devam edersen öleceksin, çocuk,’ dedim,” diye anlatmış, öbürü de, “Can güvenliğinin için polisi aramalısın, hayat böyle gitmez,” diye karşılık vermemiş miydi?– iradesi, kapıyı açmasına ve seslerin gerçekliğini doğrulamasına müsaade etmiyordu.

Kürek kemiğinin altına yerleşen ağrıyı dindirmek için sağ omzunu yuvarlayarak, salına salına banyoya gitti. Şüpheyle ve karşı koyamamacasına aynaya yaklaştı ve bir gözkapığının öbürüne göre çok daha sarkık olduğunu, iltihaplanıp sulanan gözünü örttüğünü fark etti. Alt kapığı indirince gözyuvarlarının tanıdık koyu sarısını gördü. Dili de kalın sarı bir tabakayla kaplanmıştı. Teninin cansız solgunluğunu ancak göz altlarındaki mor siperler bozuyordu.

Allahtan babası ölmüştü. Ölü bir ebeveyn olmasa bu kadar berbat görünmenin bir mazereti olamazdı. Babasının hayatına yön veren vecizelerden biri aklına geldi: “Asla özür dileme, asla açıklama.”

Patrick banyonun musluklarını çevirir ve keselerden birini dişleriyle yırtıp açarken, “Başka yapacak bir bok mu var?” diye mırıldandı. Yapışkan yeşil sıvıyı burgaçlı suya boşalttığı sırada telefon çaldı, ya da ona öyle geldi. Yönetim, polis yukarı geliyor diye onu uyarıyor muydu? Her halükârda, dış dünya kendi kişisel atmosferine zorla ve gürültüyle giriyor, yüreğine dehşet salıyordu. Muslukları kapatırken telefonun çıplak zırlıtısına kulak verdi. Niye cevap versindi? Ama bir yandan da cevap vermemeyi göze alamıyordu; belki de onu kurtarmaya geliyorlardı.

Klozet kapığına oturdu ve kendi sesine bile güvenemeyerek ahizeyi aldı. “Alo?”

Karşı taraftan uzata uzata bir ses, “Patrick, canım,” diye geldi.

“George!”

“Kötü bir zamanda mı aradım?”

“Hiç de değil.”

“Benimle yemek yer misin diye soracaktım. Yapmak isteyeceğin son şey olabilir tabii. Çok kötü hissediyor olmalısın. Korkunç bir talihsizlik, Patrick, hepimizin aynı hissettiğini bilmelisin.”

“Biraz sersem gibiyim ama yemeğe gelmeyi çok isterim.”

“Seni baştan uyarmalıyım, başkalarını da çağırdım. Çok tatlı insanlar elbette, en sevimli cinsten Amerikalılar. Bir-ikisi babanla tanışmış ve onu pek sevmişlerdi.”

Gözlerini tavana kaldırıp suratını buruşturan Patrick, “Kulağa harika geliyor,” dedi.

“Key Kulüp’te buluşuyoruz. Orayı biliyor musun?”

“Hayır.”

“Eğlenceli bulacağını düşünüyorum. Girince New York’un gürültü ve kirliliğinden çıkıp kendini bir anda İngiliz tarzı bir kır evinde buluyor gibisin. Tanrı bilir hangi ailedenler –herhalde bazı aile fertleri ödünç vermiş– ama duvarların her yerinde portreler var ve bunlar harikulade bir etki uyandırıyor. Umabileceğin şeylerin hepsi var, ançüez ezmesi mesela; onun dışında da, tuhaftır, bugün İngiltere’de bile çok zor bulunan kaliteli *bullshot*¹ gibi muller de var. Baban da ben de yıllardır öyle güzel bir *bullshot* içmediğimizi düşünmüştük.”

“Kulağa mükemmel geliyor.”

George sözünü biraz da hayıflanarak sürdürdü. “Baltimore Morgan’ı da çağırdım. Onunla tanışıyor musun, bilmiyorum. Dünyanın en can sıkıcı adamı olmadığının garantisini veremem, ama Sarah ona fena halde tutuldu

1. Votka ve et suyuyla hazırlanan bir kokteyl. (Ç.N.)

ve adamın her yerde karşımıza çıkmasına basbayağı alıştığımızdan yemeğe onu da davet ettim. Tuhaflığa bak ki, eskiden Morgan Ballantine diye son derece beyefendi birini tanıyordum; bir şekilde akraba olmalılar, ama mesele- nin aslı astarını hiçbir zaman öğrenemedim.”

Patrick, “Belki bugün öğreniriz,” diye karşılık verdi.

“Ballantine’a aynı şeyi tekrar sorabilir miyim, bilmiyorum. Çünkü içimde daha önce ona bunu sorduğum gibi bir his var, ama cevaplarını dinlemek büyük ıstırap verdiğinden emin olamıyorum.”

“Kaçta buluşuyoruz?”

“Bire çeyrek kala, barda.”

“Mükemmel.”

“Pekâlâ, o zaman görüşürüz, canım.”

Patrick giderek yiten bir sesle, “Hoşça kal. Bire çeyrek kala görüşürüz,” dedi.

Banyonun suyunu yine açtı ve kendine bir kadeh *bourbon* doldurmak için yatak odasına geçti. İçkisiz bir banyo... içkisiz bir banyo gibidir işte. Ayrıntıya girmeye veya karşılaştırma yapmaya gerek var mı?

Televizyondaki ses eksiksiz bir et bıçakları takımı, yanında inanılmaz bir *wok* tava, nefis salata kâseleri takımı, iştah açıcı tarifler içeren bir kitap ve bu da yetmezmiş gibi, sebzeleri değişik değişik şekillerde kesen bir makine hakkında heyecanla konuşuyordu. Patrick gözlerini dikip havuçların dilimlenmesi, doğranması, ince ince kıyılması ve küp küp kesilmesini ifadesizce izledi.

Gelen portakal suyu içindeki buz dağının tamamen eridiğini görünce anlık bir hüsrana duygusuna kapılıp kahvaltı arabasına bir tekme attı ve araba gümbürtüyle duvara çarptı. İçceğinde buz olmaması yüzünden büyük bir acz içinde hissediyordu. Devam etmenin bir anlamı var mıydı? Her şey yanlıştı, onulmaz derecede boku yemişti. *Bourbon* şişesini elinde gevşekçe tutarak yatağın

kenarına mağlup, savunmasızca oturdu. Küvetin yanında buzlu *bourbon* kadehini buğulandırmayı hayal etmiş ve umudunun bütün bahsini buna oynamış, fakat tasarısı suya düştüğüne göre artık onunla katıksız bir iflas arasında hiçbir şey kalmamıştı. Doğruca şişeden irice bir yudum aldıktan sonra içkiyi komodinin üstüne bıraktı. Boğazı yanmış ve onu ürpertmişti.

Saat on bir yirmiye gösteriyordu. Günün işleri için harekete geçmeli ve kendini hazırlamalıydı. Artık uyarıcı ve alkol zamanıydı. Kokaini aklından çıkarmalıydı, yoksa yemek saatinin tamamını her zaman olduğu gibi kenefte iğne yaparak geçireceğini biliyordu.

Derken, yataktan kalkıp abajura ani bir yumruk attı ve lamba halının üstünde parçalandı. Elinde *bourbon* şişesiyle, küvetin kenarından suyun ağır ağır taşıp yere dö-küldüğü banyoya döndü. Telaşa kapılmaya veya şaşkınlık göstermeye yanaşmaksızın, muslukları usulca kapattı ve sırlıklam paspası ayağıyla sağa sola iteleyerek suyun henüz ulaşmadığı köşeleri de ıslattı. Pantolonunu suya bulaştırarak soyundu ve kıyafetlerini açık kapıdan dışarı fırlattı.

Su anlaşılmaz derecede sıcak olduğundan tıpayı çekip soğuk suyu açmak zorunda kaldı ve ancak ondan sonra küvete girebildi. Fakat içine uzanınca bu sefer de su soğuk geldi. Küvetin yanında yere koyduğu *bourbon* şişesine uzandı ve neden olduğunu kendi de anlamadan, içkiyi havadan yüzüne gözüne dökmeye ve yakalayabildiğini içmeye başladı.

Çok geçmeden boşalan şişeyi suya batırdı, şişenin ağzından hava kabarcıklarının kaçışını izledi, sonra da şişeyi, düşman gemilerinin sinsice peşine düşen bir denizaltı gibi küvetin dibinde gezdirdi.

Aşağı bakıp kollarının durumunu fark edince gayri-ihtiyari nefesi kesilir gibi oldu. Sarıya dönen çürükler ve

eski yaralara ait pembe çizgilerin arasında, ana damarların etrafında ve kolunun değişik yerlerinde taze mor yaralar belirmişti. Şu sağlıksız tablonun ortasında, önceki akşam kaçırdığı iğnenin kara şişliği görölüyordu. Patrick bu kolun kendi kolu olduğunu düşününce ansızın çaresizliğe kapılıp ağlamak istedi. Gözlerini kapatıp kendini suya gömdü ve burnundan var gücüyle nefesini verdi. Düşünmesi bile korkunçtu.

Başını sağa sola silkeleyerek yüze çıktığında, telefonun yine çaldığını hayretle fark etti.

Küvetten çıkıp klozetin yanındaki ahizeyi aldı. Şu banyo telefonları ne kadar faydalıydı; belki China arıyordu ve tekrar düşünmesi için ona yalvaracaktı.

“Evet?” dedi ağır ağır.

“Merhaba, Patrick?” Karşı taraftan gelen sesi tanımayanının imkânı yoktu.

“Marianne! Beni araman ne tatlı.”

Marianne, çekimser ama tam bir özgüvenle, fısıltılı ama derin bir sesle, “Babanı duyunca *çok* üzüldüm,” dedi. O ses sanki bedeninden dünyaya yayılmıyor, tersine, dünyayı kendi içine çekiyordu; kadın sanki konuşmuyor, kelimeler ağzından dökülerek yutkunuyordu. Onu dinleyen kim olursa olsun, pürüzsüz uzun boynunu ve vücudunun zarif S biçimini, memelerini daha da kabartıp kıcını daha da çıkık gösteren omurgasının sıra dışı kavisini düşünmeden edemezdi.

Onunla niye hiç yatmamıştı ki? Gerçi kadının ona herhangi bir arzu emaresi göstermemiş olmasının bunda elbette bir payı vardı, ama bu da onun Debbie’yle arkadaş olmasına verilebilirdi herhalde. Patrick aynaya bakarak, Marianne’in ona nasıl karşı koymuş olabildiğini düşündü.

Kahretsin. Şimdi kendini ona acındırmak zorundaydı.

“Eh, nasıl olduğunu bilirsin,” diye alaycılıkla kelimeleri uzattı. “Ey ölüm, dikenin nerede?”¹

“Dünyada art niyetle sitem edilen tüm kötülükler içinde ölüm, ithamlara mukabil en masum olanıdır.”

“Doğru söze ne denir? Kim demiş bunu?”

Marianne, “Piskopos Taylor, *Kutsal Bir Ölüm İçin Doğru Usuller*’inde,” diye açıkladı.

“En sevdiğin kitap mı?”

Marianne boğuk bir sesle, “Ne kadar enfes olduğunu anlatamam,” diye iç çekti, “yemin ederim, okuduğum düzyazı eserler içinde en güzeli.”

Kadının zekâsına da diyecek yoktu. Dayanılır gibi değil; onu mutlaka elde etmeliydi.

Patrick, “Benimle akşam yemeği yer misin?” diye sordu.

Marianne, “Ah, keşke...” diye iç geçirdi, “Ama yemek için ailemin yanına gitmem gerekiyor. Sen gelmek istemez misin?”

Baş başa kalamayacak olmalarına canı sıkılan Patrick, “Harika olur,” dedi.

“Güzel. Bizimkilere haber vereyim o zaman,” diye hırıldadı Marianne. “Saat yedi gibi onların evine gelirsin.”

Patrick, “Harika,” dedi, sonra ağzından kaçırırverdi. “Sana tapıyorum.”

Marianne, “Bak şuna!” diye muğlak bir tepki verdi. “Görüşürüz.”

Patrick ahizeyi yerine koydu. Ona sahip olmalıydı, ona mutlaka sahip olmalıydı. Şu an itibarıyla Marianne doymak bilmez kurtarılma arzusunun kilitlendiği son nesne olmakla kalmıyordu; hayır, onu kurtaracak kadın *oydu*. İnce zekâsı, halden anlayışı ve semavi bedeni, evet,

1. Yeni Ahit, “Pavlus’tan Korintliler’e 1. Mektup”, 15:55. (Ç.N.)

semavi bedeniyle Patrick'in dikkatini duygularının ve geçmiş takıntısının karanlık kuyusundan hünerle çekip çıkaracak kadın.

Ona sahip olursa uyuşturucuyu temelli bırakacak, ya da hiç olmazsa gerçekten çekici biriyle almaya devam edebilecekti. Patrick bu düşüncelerle delice kıkırdayıp havluyu beline sardı ve tazelenmiş olarak canlı adımlarla yatak odasına döndü.

Bok gibi görünüyordu, doğru, ama kadınların gerçekte değer verdikleri şeyin, yüklü miktarda paranın yanı sıra, sevecenlik ve mizah olduğunu herkes bilirdi. Sevecenliğin uzmanlık alanı olduğu söylenemezdi, ayrıca kendini özellikle komik de bulmuyordu, ama kaderi buna bağlıydı: Ya Marianne'i alacaktı ya da ölecekti.

Artık gerçek dünyaya dönmenin; bir Kara Güzel alıp kokoyu bavula kaldırmanın zamanı gelmişti. Ceke-tinden bir kapsül çıkarıp etkileyici bir hızla yuttu. Koka-ini toplayıp kaldırırken son bir doz almamak için bir neden göremedi. Ne olsa hemen hemen kırk dakikadır bir şey almamıştı ve birkaç saat boyunca daha almaya-caktı. Onca merasimden geçmeye üşenerek iğneyi elinin üstündeki kolay bir damara sapladı ve maddeyi zerk etti.

Etkinin tartışmasız bir şekilde zayıfladığı çok belliy-di; omuzları kulaklarına kadar kalkmış ve dişleri sıkıca kenetlenmiş olarak, biraz titrek de olsa hâlâ etrafta yürü-yebiliyordu.

Kokainden uzun süre ayrı kalacak olmanın düşün-cesi hakikaten dayanılır gibi değildi, ama malzemeyi ya-nında taşırsa kendini tutamayacağını da biliyordu. Yapı-lacak en mantıklı şey, biri gece boyu kullandığı ve kau-çuk pistonu gövdeye takılmaya başladığı için artık eski-meye yüz tutan şırınga, öbürü de hazine değerindeki henüz dokunulmamış şırınga olmak üzere, iki dozu ha-zır etmektir. Bazı erkekler bir kadının gözyaşlarına boğul-

duğu veya aksırdığı acil durumlarla baş etmek üzere nasıl göğüs ceplerinde mendil taşıyorlarsa, Patrick de içini biteviye tekrar tekrar dolduran boşluk duygusuyla baş etmek için cebine sık sık iki şırınga atardı. Hop! Hop! Hazır!

Yine gaipten sesler duymaya başlamıştı; bu sefer bir polisle otel personelinden birinin konuşmaları kulağına geliyordu.

“Normal bir adam mıydı bu?”

“I-ıh, hayat boyu tatile çıkmış tiplerdendi.”

Patrick sabırsızca, “Hı hı, hı hı,” diye homurdandı. Öyle kolay gözü korkmazdı onun.

Temiz beyaz bir gömlek giydi, balıksırtı desenli fúme rengi ikinci takımını ústüne ve aynı anda ayakbılarını ayaklarına geçirirken altın kol düğmelerini ilikledi. Maalesef tek boyunbağı olan gümüş ve siyah renkli kravatına kan bulaşmıştı ama onu da bir hayli kısa bağlayarak gizleyebildi ve buna karşılık, uzun kalan öbür ucu hiç sevmediği halde gömleğinin içine tıktı.

Gelgelelim, zaman zaman asabice kıpırdanması dışında artık tümüyle kapanmış olan sol gözüyle ilgili sorunun çözümü bu kadar kolay değildi. Ancak kaşlarını büyük bir hiddet derecesinde kaldırarak, o da büyük bir çabayla açabiliyordu gözünü. Key Kulüp’e giderken bir eczane bulup kendine bir göz bandı alması gerekecekti.

Göğüs cebi, pistonları kalkık haldeki iki şırıngayı da gizleyecek kadar derindi ve uyuşturucu paketi de cekeatinin bozuk para cebine düzgünce sığıyordu. Her şey tümüyle kontrol altındaydı, ama nedense yine de buram buram terliyor ve hayati bir şeyi unuttuğu duygusunu bir türlü üstünden atamıyordu.

Patrick kapının zincirini çıkardı ve geride bıraktığı leş kokulu karanlık keşmekeşe özlemle dönüp baktı. Perdeler hâlâ kapalı, yatak dağınık, yastıklar ve giysiler yer-

de, lamba tepetaklak kahvaltı arabasındaki yiyecekler sıcaktan çürümekte, banyo su içinde idi ve bir adamın, “Deli Eddie’ye Gelin! Burada fiyatlar delirmiş,” diye bağırdığı televizyonda ışıklar hâlâ oynayıyordu.

Koridora çıkan Patrick yan odanın kapısının önünde bir polis memurunun dikildiğini ister istemez fark etti.

Palto! Onu unutmuştu. İyi de odasına gerisingeri dönerse bu onu suçlu göstermez miydi?

Kapı aralığında oyalandı ve ardından yüksek sesle, “Ha, evet...” deyip memurun dikkatini çekerek şaşkın bir halde hızla odasına döndü. Polisin burada ne işi vardı? Onun odada neyle meşgul olduğunu anlayabilirler miydi?

Patrick’in paltosu ona normalde olduğundan daha ağır gelmiş ve sanki verdiği güven de azalmıştı. Fazla vakit kaybetmemeliydi, yoksa adamlar neler çevirdiğini merak edebilirlerdi.

Polis memuru, “O paltonun içinde pişeceksin,” diye gülümsedi.

Patrick beklediğinden daha saldırgan bir sesle, “Suç değil ya?” dedi.

Memur yapmacık bir ciddiyetle, “Normalde seni gözaltına almamız gerekirdi,” dedi ve yapacak bir şey yokmuş gibi omuz silkerek, “ama şu an bayağı meşgulüz,” diye ekledi.

Patrick, seçmeni bol milletvekili edasıyla, “Burada ne oldu?” diye sordu.

“Adam kalp krizinden ölmüş.”

Patrick mahrem bir zevke kapılarak, “Parti bitti,” dedi.

“Burada dün gece parti mi vardı?” Polis bir anda meraklanmıştı.

“Yo, yo, ben sadece...” Patrick adamın üstüne üstüne geldiği duygusuna kapıldı.

“Gürültü, bağırtı, alışılmadık bir şey duydun mu?”

“Hayır, bir şey duymadım.”

Polis rahatladı ve bir elini büyük bölümü kel olan kafasında gezdirdi. “İngiltere’densin, değil mi?”

“Doğru.”

“Aksanından anlamıştım.”

Patrick canlı ve gür bir sesle, “Seni yakında dedektif yaparlar,” dedi. Polise el salladı ve adamın göz ışınlarını sırtına sapladığını hayal ederek, pembe-yeşil renkli çiçeklerin dolup taşıdığı vazo desenli uzun halıda uzaklaştı.

10

Patrick görülmemiş bir şevkle Key Kulüp'ün merdivenini çıkarken sinirleri, yerden kaldırılan bir taşın altındaki, açık gökyüzünün saldırısına maruz kalan bir kurtçuk yatağı gibi kaynıyordu. Gözünde göz bandı ve gömleği terli sırtına yapışmış olarak, kulübün loş salonuna minnettarlıkla girdi.

Salonun girişinde bekleyen görevli sessiz bir şaşkınlıkla paltosunu alıp onu, duvarları önemli köpekler, atlar ve uşakların anılarıyla, kimi ölmüş üyelerin mütevazı ve nicedir unutulmuş tuhaflıklarına tanıklık eden bir-iki karikatürle kaplı olan dar bir koridordan geçirdi. George'un vaat ettiği gibi, gerçekten de İngiliz erdemlerinin mabedi gibiydi burası.

Kraliçe Victoria dönemine ait tasarımlarıyla yeşil ve kahverengi deri kaplı koltuklardan geçilmeyen, uysal ağızlarıyla kuş tutmuş köpeklerin parlak dev tablolarıyla dolu olan, duvarları ahşap lambri kaplı kocaman salona buyur edilen Patrick, köşede şimdiden başka bir adamla sohbet eden George'u gördü.

"Patrick, canım, nasılsın?"

"Merhaba, George."

"Gözünde bir sorun mu var?"

"Sadece küçük bir iltihap."

George samimiyetle, “Öyle mi? Umarım çabuk iyileşir,” dedi. Sonra fersiz mavi gözlü, düzgün beyaz saçlı ve bıyığı güzelce tıraş edilmiş ufak tefek adama dönerek, “Ballantine Morgan’la tanışıyor musun?” diye sordu.

Ballantine, “Merhaba, Patrick,” diyerek Patrick’in elini kuvvetle sıktı. Onun siyah ipek bir boyunbağı taktığını fark eden Patrick, bir sebepten yasta mı olduğunu merak etti.

“Babana olanları duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Ballantine. “Onu şahsen tanımıyordum, ama George’un anlattıklarından çıkardığım kadarıyla tam bir İngiliz beyefendisiymiş.”

Patrick, İsa Mesih aşkına, diye içinden söylendi.

George’a, “Ona ne anlattın böyle?” diye sitemle sordu.

“Sadece babanın ne müstesna biri olduğunu.”

Patrick, “Doğru, müstesna biri olduğunu memnuniyetle söyleyebilirim,” dedi. “Onun gibi birini doğrusu görmedim.”

George kelimeleri uzata uzata, “Asla ödün vermezdi,” diye devam etti. “Ne derdi? ‘Olacaksa en iyisi olsun, yoksa olmasın.’”

Ballantine, “Ben de hep öyle düşünmüşümdür,” dedi anlamsızca.

George, “Bir şey içmek ister misin?” diye sordu.

“Bu sabah hayranlıkla söz ettiğin şu *bullshot*’lardan bir tane alayım.”

Ballantine, “Hayranlıkla mı?” diye gümbürtüyle kahkaha attı.

Barmene bakıp işaretparmağını kısacık kaldıran George gülümseyerek, “Eh, insan bazı şeylere hayranlık duyuyor,” dedi. Sonra, “Babanı fazlasıyla özleyeceğim,” diye sözünü sürdürdü. “Kaderin cilvesine bak ki, öldüğü gün onunla öğle yemeği için burada buluşacaktık. Onunla son görüştüğümüzde, Paris’teki Travellers Kulübü’yle bir nevi anlaşması olan –bunun karşılıklı olduğuna inanamıyo-

rum– fevkalade mükemmel bir yere gitmiştik. Portreler gerçek boyutun en az dört katı büyüklüğündeydi –buna epey gülmüştük– ve baban çok formdaydı, ama tabii onda alttan alta bir hayal kırıklığının hep olduğunu sen de biliyorsun. Bence o son ziyaretten ciddi büyük keyif almıştı. Onun seninle çok gurur duyduğunu hiç unutmamalısın, Patrick. Gerçekten çok gurur duyardı.”

Patrick’in içi kalktı.

Ballantine, tanımadıkları biri sohbet konusu olduğunda insanların yaptıkları gibi, canı sıkılmış görünüyor-du. İçinden pek tabii olarak kendi hakkında konuşmak geliyor, ama şimdilik susmanın daha yerinde olacağını anlayabiliyordu.

George garsona doğru, “Evet,” dedi. “Biz iki *bullshot* alalım, bir de...” Soru soran bir edayla Ballantine’a doğru eğildi.

Ballantine, “Ben bir martini daha alayım,” dedi. Bunu kısa bir sessizlik izledi.

Salonda göz gezdiren Patrick bezginlikle, “Sadık av köpeklerinin çokluğuna bak,” diye yorum yaptı.

“Üyelerin birçoğu hevesli avcılar olduğundan herhalde,” dedi George.

Ballantine, “Hoop, hoop, orada dur,” diye itiraz etti, “*bir zamanlar* dünyanın en iyi avcısı var karşınızda.” Sonra kendine düzdüğü methiye selini durdurmak istercesine elini kaldırdı, fakat şu hali büyük tabiat güçleri karşısında çaresiz kalan Kral Knut’tan pek de farklı değildi. Kendini alamayarak, “Elimdeki silah koleksiyonu hâlâ belki de dünyanın en iyisi,” diye sözünü sürdürdü.

Garson içkilerle döndü.

Ballantine ona, “Bana *Morgan Silah Koleksiyonu* kitabını getirir misin?” diye sordu.

Garson aynı istekle daha önce de karşılaştığını düşündürten bir sesle, “Tabii, Mr. Morgan,” dedi.

Patrick, *bullshot*'un tadına bakınca gülümsemesine engel olamadı. Yarısını bir yudumda yuvarladığı içkisini bir an elinden bıraktı, sonra kadehi yine alıp George'a, "Şu *bullshot*'lar hakkında doğru söylemişsin," dedi ve kalanı da bitirdi.

George, "Bir tane daha alır mısın?" diye sordu.

"Galiba alacağım; çok nefismiş."

Garson beyaz ciltli devasa bir kitapla masaların arasından kıvrıla kıvrıla masaya doğru geliyordu. Kitabın ön kapağında biraz uzaktan bile seçilebilen iki gümüş kakmalı piştovun fotoğrafı vardı.

Garson, "Buyurun, Mr. Morgan," dedi.

Ballantine, "A-haa," diyerek kitabı aldı.

George, "Ve bir *bullshot* daha lütfen," diye ekledi.

"Tabii, efendim."

Ballantine gurur dolu sırıtışını bastırmaya çalışıyordu. Ön kapağa pıt pıt vurarak, "Şu resimdekiler var ya," dedi, "bunlar on yedinci yüzyıla ait iki İspanyol düello piştovu ve dünyadaki en değerli ateşli silahlar. Bir fikriniz olsun diye söylüyorum: Sırf tetikleri değiştirmenin bile maliyeti bir milyon dolardan fazla."

"Bunlarla düello etmeye değer mi diye insanları düşündürtmeye yeter," dedi Patrick.

Ballantine, "Sadece temizleme fırçalarının asılları bile çeyrek milyon dolardan fazla ediyor," diye kıkırdadı. "Haliyle insan böyle bir piştovu sık sık ateşlemek istemez."

George mustarip ve mesafeli görünmekle beraber Ballantine, Hayatın Zaferi'ni temsilen, Patrick'e korkunç acısını unutturma rolüne soyunmuştu bile ve onu durdurmak artık mümkün değildi. Adam yarım daire biçimli sedef çerçeveli gözlüğünü taktı, başını geriye çekti ve sayfalar önünde hızla akarken kitabına tepeden baktı.

Sayfaların akışını durdurduktan sonra açık kitabı

Patrick'e doğru tutarak, "İşte," dedi, "dünyada imal edilen mükerrer ateşli ilk Winchester tüfek."

Patrick, "Müthiş," diye iç geçirdi.

Ballantine itiraf edercesine, "Afrika'da ava çıktığımda bununla bir aslanı indirdim," dedi. "Birkaç kere ateş etmem gerekti tabii; bunlardaki kalibrenin modern silahlardan düşük olduğunu takdir edersin."

Patrick, "Mükerrer mekanizması işlediği için minnet duymuş olmalısın," diye yorum yaptı.

Ballantine kendinden hoşnut olarak, "Ha, birkaç güvenilir avcı beni kolluyordu," dedi. "Afrika'daki av gezilerimle ilgili kitabımda bu olayı anlatıyorum."

Garson, Patrick'in ikinci *bullshot*'una ek olarak koltuğunun altında kocaman başka bir kitapla döndü.

"Mr. Morgan, Harry bunu da isteyebileceğinizi düşündü."

Koltuğunda arkasına yaslanan ve barmene doğru ışıl ışıl bakan Ballantine sokak ağzıyla, "Hadi canım oradan," dedi.

Yeni kitabı aşına bir keyifle açtı. Sonra amaçlanan hayret düzeyini yansıtamayacak bir sesle, "Bazı arkadaşlar düzyazıda mükemmel bir üslubum olduğunu söyleme nezaketini gösteriyorlar," diye açıklamaya girişti. "Ama ben hiç öyle düşünmedim; olayları olduğu gibi aktardım. Afrika'da avlandığım zamanlardaki hayat biçimi artık yok; ben sadece bununla ilgili gerçekleri anlattım, o kadar."

George ağzını yayarak, "Evet," dedi. "Gazeteciler ve aveneleri, 'Mutlu Vadi Sahnesi' diye saçmalayıp duruyorlar. Oysa vaktiyle ben de orada epey bulundum ve sana her zamanki mutsuzluktan her zamanki sarhoşluktan fazlasının olmadığını, insanların Londra veya New York'ta nasıllarsa aynı hallerini sürdürdüklerini söyleyebilirim."

Adam öne doğru eğilip bir zeytin tanesi aldı. Sonra düşünceli bir sesle, “Gerçi pijamalarımızla akşam yemekleri yiyorduk ve bu da herhalde *biraz* sıra dışıydı,” diye ekledi. “Ama bunu herkes birbirini yatağa atmak istediği için değil –gerçi bunlar da her zaman her yerde olduğu gibi yaşanıyordu–, ertesi gün şafakta ava çıkılması gerektiği için yapılıyordu. Öğleden sonra döndüğümüzde de, genelde viski soda veya istediğimiz herhangi bir şeyden ibaret olan bir ‘şerefe’ miz olurdu. Sonra, ‘banya, bvana veya banya saati’ derler ve size banyo hazırlarlardı. Onun ardından ‘şerefe’ nin devamı gelir, onun ardından da pijamalarla yemek yenirdi. İnsanlar her yerde yaptıklarını yapıyorlardı yani, ama ciddi miktarda içmiyorlar mıydı, doğrusu evet, içiyorlardı.”

Patrick, “Kulağa nefis geliyor,” diye yorum yaptı.

“Eh, sen de biliyorsun, George, içmek hayat tarzının bir devamıydı. Terle atıyorduk hepsini,” dedi Ballantine.

Patrick, Bol bol terlemek için Afrika’ya kadar gitmeye gerek yok, diye geçirdi içinden.

Ballantine ona ikinci kitabı uzatarak, “Burada bir Tanganika dağkeçisiyle çekilmiş bir fotoğrafım var,” dedi. “Bana dediklerine göre türünün son doğurgan erkek üyesiymiş, o yüzden iyi mi kötü hissetmem gerektiğini bilemiyorum.”

Patrick haki şapkasıyla bir keçi ölüsünün başında diz çöken Ballantine’ın gençlik haline bakarak, Tanrım, üstelik duyarlı, diye düşündü.

Ballantine, “Fotoğrafları kendim çektim,” diye rahat bir edayla sözünü sürdürdü. “Birkaç profesyonel fotoğrafçı ‘sırrımı’ anlatmam için yalvarmışlardır, ama onları hayal kırıklığına uğratmak zorunda kaldım: tek sırrım büyüleyici bir konu bulup elimden gelenin en iyisiyle onun resmini çekmek.”

Patrick, “Muhteşem,” diye mırıldandı.

Ballantine, “Bazen budalaca bir gurur dürtüsüyle,” diye devam etti, “pozlara kendimi de koydum ve oğlanlardan birinin deklanşöre basmasına müsaade ettim; o kadarını yapabiliyorlardı.”

George ondan beklenmeyecek bir heyecanla, “Ah, işte Tom da geldi,” dedi.

Mavi renkli hafif bir takım elbise giymiş upuzun bir adam masaların arasından onlara doğru geliyordu. Dar-madağınık kır saçları ve av köpeklerinininkine benzeyen sarkık gözleri vardı.

Ballantine iki kitabı da kapatıp dizlerine koydu. Kendine duyduğu doymak bilmez hayranlığının döngüsünü tamamlamıştı. Nefes kesen –ve ikinci bir kitapla (ne yazık ki bir başkası tarafından) fotoğraflanan– koleksiyonuna ait silahlarla vurduğu hayvanların fotoğrafları hakkındaki kitabı üstüne konuşmayı bitirmişti.

George, “Tom Charles, Patrick Melrose,” diye ikisini birbirine takdim etti.

Tom raspa gibi imalı bir sesle, “Rönesans Adamı’yla konuştuğunuzu görüyorum,” dedi. “Nasılsın, Ballantine? Mr. Melrose’u başarıların hakkında mı bilgilendiriyorsun?”

Ballantine, “Silahlara ilgi duyabileceğini düşündüm,” dedi asabiyetle.

Tom, “Ama birinin silahlara ilgi *duymayabileceğini* düşünmedin,” diye hırıldadı. “Babanıza olanlardan dolayı üzüldüğümü söylemek isterim, acısını yüreğinizde hissediyor olmalısınız.”

Gafil avlanan Patrick, “Öyle sanıyorum,” dedi. “Herkes için zor bir zaman. Ne hissediyor olursanız olun, onu şiddetle hissediyorsunuz ve duygularda boğulur gibi oluyorsunuz.”

George, “Bir içki ister misin, yoksa doğruca yemeğe mi geçelim?” diye sordu.

Tom, “Yemeğe geçelim,” dedi.

Dört erkek kalktılar. Patrick iki *bullshot*’tan sonra ayaklarının yere çok daha sağlam bastığını fark etmişti. Ayrıca uyuşturucunun istikrarlı berrak ritmini de duyumsayabiliyordu. Belki yemekten önce hızlı bir doz alabilirdi.

“Tuvaletler nerede, George?”

“Ha, şu kapıdan geçince hemen köşede,” dedi George. “Biz merdiveni çıkınca sağda, yemek salonunda olacağız.”

“Orada görüşürüz.”

Patrick yanlarından ayrılıp George’un işaret ettiği kapıya yöneldi. Az sonra kendini siyah ve beyaz mermer döşeli serin bir odada buldu; armatürler parlak krom, kapılar maundu. Sıra sıra eviyelerin en sonunda, her birinin köşesine yeşil pamuk iplikle “Key Kulüp” yazısı işlenmiş kolalı havlular üst üste dizilmişti, onların yanında da kullanılan havluların atılması için iri hasır bir sepet duruyordu.

Patrick şeytani bir hız ve cevvalikle bir havlu aldı, sonra da bir bardağı suyla doldurup maun bölmelerden birine giriverdi.

Kaybedecek vakit olmadığından, adeta tek bir hareketle hem bardağı ve havluyu bir kenara koydu hem de ceketini çıkardı.

Klozet kapağına oturduktan sonra şırıngayı kucağındaki havluya özenle bıraktı. Lastik işi görmesi için gömleğinin yenini pazısının üstüne doğru daracık sıyırdı ve bu arada yumruğunu delice sıkıp sıkıp gevşetti, öbür elinin başparmağıyla da şırınganın kapağını çıkardı.

Damarları artık isteksiz davranmaya başlamıştı, fakat kıvrılmış yeninin hemen altından pazıya saplanan şanslı bir iğneyle şırınganın tüpüne doğru kırmızı bir mantar bulutu mutlulukla doluverdi.

Patrick pistona sertçe basıp gömleğinin yenini olanca hızıyla indirdi ki, çözelti kanına rahat rahat karışabilsin.

Ardından kolundaki küçük kan sızıntısını sildi ve şırıngayı yıkayıp içindeki pembemsi suyu yine havluya fışkırttı.

Gelgelelim, duyumlar hayal kırıcıydı. Elleri titriyor ve kalbi güm güm atıyordu atmasına, ama şu mesut baygınlık hissini, hem boğulan birinin özyaşamöyküsü kadar tıkız hem de bir çiçeğin rayihası kadar tarifsiz ve mahrem olan o trajik ânı kaçırmıştı.

Doğru düzgün kafayı bulamayacaksa kokain vurma-nın ne anlamı vardı şimdi? Delirmemek işten değildi. Patrick hiddetle, ama bir yandan da olabileceklerden duyduğu kaygıyla ikinci şırıngayı çıkardı, klozete tekrar oturdu ve kolunu sıyırdı. Tuhaflık bu ya, sanki kokainin kafası gömleğinin yenine sıkışmış gibi duyumlar güçleniyor ve beynine ancak ulaşıyordu. Fakat ikinci vuruşun kararı verilmişti bir kere ve Patrick, bağırsakları gevşeten bir heyecan ve korku karışımıyla iğnenin ucunu biraz önce soktuğu yerin aynısına saplamaya çalıştı.

Şırıngayı yıkayamayacak kadar sersemlemiş bir halde, kapağını ancak geçirebildiği aleti yere düşürdü. Tuvalet bölmesinin arka duvarına yaslanarak başı bir yana düştü ve bitiş çizgisini şimdi geçmiş mağlup bir koşucu gibi soluk soluğa gözlerini kıstı; bu arada her yerinden taze ter damlacıkları uğruyor ve kapalı gözle-rinin ardındaki içsel manzarada hızla çakan görüntüler birbirini takip ediyordu: Sarhoş bir arı, polen yüklü bir çiçeğin dişi organlarına çarpıp gömülüyor; bir baraj du-varının beton yüzeyi çatır çatır çatlayarak parçalanıyor; uzun bir bıçak, ölü bir balinanın bedeninden lime lime et kesiyor; bir şarap presinin merdaneleri arasında bir fiçı dolusu oyulmuş göz birbirine yapışmış halde oyna-şıyordu.

Patrick güçbela gözlerini açtı. İç dünyasının tartışmasızca *düşüşte* olduğu şu şartlarda yukarı çıkması ve birbirinden kopuk şiddet sahnelerinin havuzunda boğulmaktansa dışarıdaki insanların afallatıcı varlığıyla yüzleşmesi daha hayırlı olurdu.

Yan yana dizili eviyelere doğru duvar boyunca ilerlemeye çalışırken, kulaklarına üşüşen gapten sesler henüz kelimelerin düzlemine erişmemiş, gürültülü solumalar gibi sarmal ses iplikçiklerinden ve tekinsiz bir boşluk duygusundan ibaretti.

Patrick yüzüne su çarpıp kanlı su bardağını eviyeye boşalttı. Sonra ikinci şırınga aklına geldi ve biri gelir mi diye aynadaki yansımadan kapıyı süzerek onu da alelacele durulamaya çalıştı. Elleri o kadar fena titriyordu ki, iğneyi suya tutmakta bile zorlanıyordu.

George'ların yanından ayrılalı saatler olmuştu sanki. Artık herhalde hesap istiyor olmalılardı. Soluksuz, ama çılgınca bir aceleyle ıslak şırıngayı göğüs cebine sokup bara doğru, oradan hole, sonra da merdivenden yukarı seğirtti.

Yemek salonunda George, Tom ve Ballantine hâlâ menüye bakıyorlardı. Onu ne kadardır bekliyor, yemeklerini kibarca erteliyorlardı? Patrick, çevresindeki bükülüp kıvrılan seslerin içinden hantal adımlarla geçerek masaya yaklaştı.

George başını kaldırdı.

“Ziyuuu... Ziyuuu... Ziyuuu...” diye sordu. Ballantine bir helikopter gibi, “Çok-çok-çok,” dedi.

Tom, “Ayua. Ayua,” diye önerdi.

Ne bok demeye çalışıyorlardı? Patrick oturup uçuk pembe bir peçeteye yüzünü pat pat sildi.

Uzun, elastiki bir fısıltıyla, “Sot,” dedi. Ballantine, “Çok-çok-çok,” diye karşılık verdi.

George gülümsüyordu, ama Patrick ıslak bir sokakta

stop lambalarına ait bir fotoğraf gibi önünden akıp giden seslerin karşısında çaresizdi.

“Ziyuuu... Ziyuuu... Ziyuuu... Ayu. Ayu. Çok-çok-çok.”

Daha önce hiç görmemiş gibi, menünün karşısında şaşkın şaşkın oturuyordu. Ölmüş şeylerle; sığırlar, karidesler, domuzlar, istiridyeler, kuzularla dolu sayfalar bir zayıat listesi gibi önünde uzanıyor ve bunların yanında da ölmelerinden sonra nasıl muamele gördükleri açıklanıyordu: kimileri şişe geçirilmiş, kimileri ızgara edilmiş, kimileri tütülenmiş, kimileri haşlanmıştı. İsa aşkına; bunları yiyeceğini düşünüyorlarsa akıllarını kaçırmış olmalıydılar.

Daha önce bir koyunun gırtlğından koyu renkli bir kanın kuru otlara nasıl fışkırdığını görmüştü. Üşüşen sinekler. İç organların kokusu. Bir havucu topraktan çekip çıkarırken köklerin nasıl koptuğunu işitmişti. Yozlaşma, zulüm, pislik ve kandan bir tepenin üstüne çömelmemiş canlı bir insan var mıydı şu dünyada?

Ancak bedeni cam bir panoya, iki boşluk arasındaki maddesiz bir fasılaya dönüşür, ait olmadan iki tarafı da bilirse; ancak o zaman doğaya olan galiz ve vahşi borcundan azat olabilirdi.

George, “Ziyu... Ziyu... van?” diye sordu.

“Ee... ben... ee, ben sadece...” Kendi sesi bile Patrick’e ayaklarından çıkıyormuş gibi uzaktan geliyordu. “Ben... ııı, eee, bir... *bullshot*... daha alayım... geç kahvaltı... eee... pek aç değilim.”

Şu birkaç kelimeyi telaffuz etmenin gayreti bile onu soluksuz bırakmıştı.

Ballantine, “Çok-çok-çok,” diye itiraz etti. “Ayua tabii. Ayua ziyu?” diye sordu Tom.

“Ziyu”yla neyi kastediyordu acaba? Benliği ondan giderek daha da uzaklaşıyor gibiydi. Çok geçmeden George, “Çok,” veya “Ayua,” diyecek, o da ne karşılık ve-

receğini bilemeyecekti. Hatta hiçbirisi ne karşılık vereceğini bilemeyecekti.

Patrick soluk soluğa, “Sadece birkadehdaha,” diyebilirdi, “o kadar.” Alnını tekrar silerken gözlerini, güneşin vurduğu ve beyaz masa örtüsüne kırık bir parmağın röntgeni gibi parçalı bir ışık huzmesi yansıtan şarap kadehine dikti. Etrafındaki yankılı sarmal sesler zayıflayıp ayarsız bir televizyonun silik cızırtısına dönmeye başlamıştı. Artık onu çevresinden koparan şey kavrayışsızlık değil, bir tür hü-zündü, cinsel birleşmenin ardından gelen kasvetin muazzam boyutlarda şiddetlenmiş haliydi. Ballantine, “Martha Boeing,” diyordu, “Newport’a gidip gelirken başının döndüğünü ve doktorunun ona yol boyu şu küçük Fransız peynirlerinden yemesini önerdiğini anlattı; belli ki bir tür protein eksikliğinden kaynaklanıyormuş.”

Tom, “Martha’nın o kadar yetersiz beslendiğine inanmıyorum,” dedi.

George, “Eh, herkes onun kadar sıklıkla Newport’a gidip gelmiyor,” diye diplomatik bir yorum yaptı.

“Bunu anlatmamın sebebi bende de aynı belirtilerin olmasıydı,” dedi Ballantine biraz da gururla.

Tom, “Aynı yolda mı?” diye sordu.

Ballantine, “Aynı yolda,” diye doğruladı.

Tom, “Eh, desene senin şu Newport vücutta ne kadar protein varsa hepsini emiyor. Ancak sporcu tipler tıbbi yardım olmadan o yolu atlatabilir.”

“Ama *benim* doktorum,” dedi Ballantine sabırla, “bana fıstıkezmesi önerdi. Martha bunu biraz şüpheyile karşıladı ve ambalajını sıyırıp onları öylece ağzına atabildiği için Fransız peynirlerini o kadar beğendiğini söyledi. Fıstıkezmesini nasıl yiyeceğini sordu. ‘Kaşıkla,’ dedim, ‘havyar gibi.’” Ballantine kıkırdadı ve sözünü bir zafer duygusuyla tamamladı. “Neyse, buna verecek cevabı yoktu tabii. Bence o da fıstıkezmesine geçecek.”

Tom, “Birinin Sun-Pat fıstıkezmelerini ikaz etmesi gerek,” dedi.

George kelimeleri uzata uzata, “Doğru, dikkatli olmalısın,” dedi, “yoksa herkes o fıstıkezmesine hücum edecek. Newport’lular bir şeye merak sardılar mı kimse onları durduramaz. Bir keresinde Brooke Rivers bana gömleklerimi nerede yaptırdığımı sormuştu da, bir dahaki sefere sipariş verdiğimde iki yıllık bir bekleme listesi olduğu cevabını almıştım. Amerika’dan gelen siparişlerde hiç beklenmeyen olağanüstü bir artış olmuş. Tabii bunun neden kaynaklandığını hemen anladım.”

Bir garson sipariş almaya gelince George, Patrick’e “katı bir şeyler” istemediğinden kesinlikle emin mi olduğunu sordu.

Patrick, “Kesinlikle,” diye karşılık verdi. “Katı bir şeyler istemiyorum.”

“Babanın iştahını kaybettiğini hiç görmedim,” dedi George.

“Doğru, onun güvenilebilecek tek yanı buydu.”

George, “Ben olsam o kadar kesin konuşmazdım,” diye itiraz etti. Sonra öbürlerine açıklamaya başladı. “Çok iyi piyano çalardı babası. İnsan bütün gece dinleyebilirdi onun büyüleyici icrasını.”

Patrick, Pastiş, parodi ve yaşlı asma kütükleri gibi boğum boğum eller, diye düşündü.

Sonra yüksek sesle, “Evet, piyanoda gayet etkileyici olabiliyordu,” dedi.

George, “Ve sohbette,” diye ekledi.

“Hımm...” dedi Patrick. “Bu neyi etkileyici bulduğuna bağlı. Duyduğuma göre kimi insanlar kesintisiz kabalıktan pek hoşlanmıyorlarmış.”

Tom yapmacık bir telaşla salonda etrafına bakınarak, “Kimmiş o insanlar?” diye sordu.

George, “Doğru,” dedi. “Bir-iki keresinde ona o ka-

dar kavgacı olmayı bırakmasını söylemek zorunda kalmıştım.”

Boynunu sıkılmış yakasından biraz daha kurtarabilmek için çenesini öne doğru uzatan Ballantine, “Peki o ne karşılık vermişti?” diye sordu.

George, “Bana siktir olmamı söylemişti,” dedi.

Bilgelik ve diplomasi hakkında bir ders verme fırsatı gören Ballantine, “Vay canına,” dedi. “Malum, insanlar en olmadık şeyler hakkında bile tartışabiliyorlar. Mesela New York’a geldiğimiz akşam Mortimer’da yemek yememiz için karımı bir hafta boyunca ikna etmeye uğraşmıştım. ‘İçim dışım Mortimer oldu. Başka bir yere gidemeyiz mi?’ deyip duruyordu. Ama nereye gideceğimizi tabii söyleyemedi.”

“Tabii söyleyemez,” dedi Tom. “On beş yıldır başka bir restoranın içini görmedi.”

Ballantine öyle benzersiz bir kadınla evli olmaktan duyduğu gururla karışık bir hiddetle, “İçi dışı Mortimer olmuşmuş,” diye söylendi.

Bullshot eşliğinde bir ıstakoz, biraz tütsülenmiş somon, bir de yengeç salatası geldi. Patrick içkiyi hırsla dudaklarına götürüyordu ki, kadehinin bulanık sıvısında bir mezbaha saklıymış gibi, bir sığırın çılgınca böğürmesini işiterek donakaldı.

“Siktir et,” diye mırıldanarak iri bir yudum aldı.

Onun meydan okuyan bu tavrı çok geçmeden, midesinden gelen bir toynak tepmesinin canlı hayaliyle ödüllendirildi. Patrick on sekiz yaşında bir psikiyatri koğuşundayken yazdığı mektupta, babasına orada oluşunun sebeplerini açıklamaya çalışmasını ve aldığı kısa cevabı hatırladı. Oğlunun bilmediğini bildiği İtalyanca yazılmış cevapta babası, bir miktar araştırmadan sonra anlaşılmıştı ki, meğer Dante’nin “Cehennem”inden bir alıntı yapıyormuş: “Aslınızı düşünün isterseniz / Hay-

vanlar gibi yaşamak için dünyaya gelmediniz / Erdem ve bilgi peşinde koşmak göreviniz.”¹ O zamanlar hüsrân uyandıracak kadar ulvî görünen bu karşılık, sığırların ulumaları ve şiddetli homurtuları –ve midenin iç çeperine gelen ya da Patrick’in geldiğini sandığı yeni bir darbe– karşısında şimdi yepyeni bir ilgi ve anlam kazanıyordu.

Kalp atışının tekrar hızlanması ve yeni bir ter dalgasının teninden uğramasıyla Patrick kusacağını anladı.

Ansızın ayağa kalkarak, “Affedersiniz,” dedi.

George, “İyi misin, canım?” diye sordu.

“Midem bulanıyor.”

“Bir doktora gidelim mi?”

“New York’un en iyi doktorunu tanırım,” dedi Ballantine, “adımı ver yeter, gerisi...”

Midesinden kalkan safranın tadı Patrick’in ağzına gelmişti. Fakat o inatla yutkundu ve nazik teklifi için Ballantine’a teşekkür edemeden apar topar yemek salonundan çıktı.

Merdivende ağız dolusu ikinci kusmuğu, bu seferki ilkinden daha koyu olmasına rağmen, tekrar bastırdı. Vakit daralıyordu. Midesindeki muhteva bulantıyla dalga dalga hızlanarak ağzına doluyordu. Baş dönmesiyle, sularan gözlerle görüşü bulanarak el yordamıyla koridorda ilerlemeye çalışırken avcı tablolarından birini omzuyla yamulttu. Lavaboların olduğu serin mermer sığınağa ulaştığında yanakları trompetçilerinki gibi şişmişti artık. Aynalara mahsus bir içtenlikle kendini hayran hayran seyreden bir kulüp üyesi, seyrinin bölünmesinden gelen alelade bir asap bozukluğunun yerine, besbelli kusmak üzere olan bir adama fazlaca yakın durmanın telaşına kapıldı.

1. Dante, *İlahî Komedya*, “Cehennem”, XXVI. Kanto, çev. Rekin Teksoy, Oğlak Yayınları, İstanbul, 2017, s. 258. (Ed.N.)

Klozete ulaşmaktan umudu kesen Patrick yanındaki lavaboya öğürdü ve aynı anda musluğu açtı.

Kulüp üyesi, “İsa aşkına, bunu kenefte de yapabilirsin,” dedi.

İkinci kez öğürüp kusan Patrick, “Çok uzak,” diye cevap verdi. Adam da, “İsa aşkına,” diye yineleyerek apar topar oradan çıktı.

Patrick önceki akşamın yemeğinden kalan artıkları fark etmişti ve midesi artık adamakıllı boşaldığı için, kusmaya kötü şöhretini veren ekşi sarı safranın çok geçmeden geleceğini biliyordu.

Kusmuk bir an önce gitsin diye bir parmağını eviyenin giderinde döndürürken öbür eliyle de suyu iyice açtı. Midesi tekrar bulanmadan tuvaletlerin mahremiyetine saklanması gerekiyordu. İçi kalkarak ve sıcak basarak tam olarak temizleyemediği eviyenin karşısından ayrıldı ve maun bölmelerden birine doğru sendeledi. Kapının pirinç kilidini ancak sürmüştü ki, midesi kasılarak, ama hiçbir şey çıkaramadan klozete kapandı. Nefes almaktan da yutkunmaktan da âciz bir halde, birkaç dakika önce kusmamak için gösterdiği gayretin daha fazlasıyla bu sefer kusmaya çalışıyordu.

Havasızlıktan artık bayılmak üzereyken gelişini dehşetle beklediği şu sarı safradan bir damla çıkarabildi.

Duvardan aşağı doğru kayarken, “Vay canına yandığım,” diye söylendi. Başına sık sık gelse de kusmanın şaşırtıcı etkisi hiç kaybolmuyordu.

Boğulmaya bu kadar yaklaşmanın sarsıntısıyla bir sigara yaktı ve ağzını kaplayan acı, cıvık tortunun üstüne içti. Şimdiki mesele, elbette, yatışmasına yardımcı olur diye eroin alıp almama meselesiydi.

Bunun bir çekincesi vardı; duyduğu bulantıyı şiddetlendirebilirdi.

Avucunun terini silerek kucağındaki eroin paketini

açtı, içine serçeparmağını daldırdı ve iki burun deliğine de çekti. Herhangi bir ters etki olmayınca aynı dozu yinledi.

Sonunda huzura kavuşmuştu. Gözlerini kapatıp iç geçirdi. Öbürlerinin canı cehenneme. Yanlarına dönme-yecekti. Kabuğuna çekilecek ve (bir fırt daha çekti) gevşeyecekti. Onun evi, sıklıkla başkalarının helası olsa da, uyuşturucuyu aldığı yerdı.

Yorgunluktan bitmişti; artık cidden uyumalıydı. Uyumalıydı. Kabuğuna çekilmeliydi. Ama ya George ve yanındakiler bakması için birini yollar, o da kusmuk izle-
rinin olduğu lavaboyu görüp tuvalet kapısını yumrukla-
maya başlarsa? Hiç mi huzur, hiç mi dinlenecek bir yer
yoktu? Tabii ki yoktu. Böyle saçma soru mu olurdu?

“David Melrose’un küllerini almaya geldim,” dedi Patrick parlak kestane renkli, dağınık saçları olan kocaman çeneli sırtkan genç adama.

Adam, “Mr. ... David... Melrose,” diye deri kaplı büyük kayıt defterinin sayfalarını düşünceli düşünceli karıştırdı.

Patrick bir danışma masasından çok kürsüyü andıran bankonun kenarı üstünden eğildi ve kayıt defterinin yanında, “Ölmek Üzere” diye işaretli ucuz bir alıştırma defterini fark etti. Onu da pekâlâ oraya kaydedebilirlerdi, hem de hemen.

Key Kulüp’ten kaçıışı ona garip ve coşkun bir zevk vermişti. Tuvalette bir saat kadar baygınlık geçirdikten sonra kendine gelmiş olarak uyanmış, ama öbürlerinin karşısına çıkacak yüzü bulamamıştı. Kapıcının yanından bir mücrim gibi fırlayarak köşeyi dönmüş ve bir bara dalmış, ardından da cenaze evine kadar yürümüşü. Sonrasında George’dan özür dilemesi gerekecekti. Başka bir insanoğluyla herhangi bir temasın ardından her zaman yaptığı veya yapmak istediği gibi, yalan söyleyip özür dilemesi.

Danışma görevlisi ilgili sayfayı bularak, “Evet, efendim,” dedi canlılıkla. “Mr. David Melrose.”

Patrick masayı teatral bir edayla takırdatarak, “Onu gömmeye geldim, övmeye değil,”¹ dedi.

Görevli, “Göm-mek mi?” diye kekeledi. “Biz cenezinin yakılacağını sanmıştık.”

“Mecazen yani.”

Pek ikna olmuş görünmeyen genç görevli, “Mecazen,” diye yineledi. Şimdi bu, müşterinin dava açacağı anlamına geliyor muydu, gelmiyor muydu?

Patrick, “Küller nerede?” diye sordu.

Görevli, “Size hemen getireyim, efendim,” dedi. Sonra, baştaki özgüvenini kaybetmiş bir sesle, “Sizi bir kutu için ücretlendirmişiz,” dedi.

Patrick, “Doğru,” diye onayladı. “Parayı bir vazo için ziyan etmeye gerek yok. Nasıl olsa küller saçılacak.”

Görevli kararsız bir neşeyle, “Elbette,” dedi.

Sonra yan bir bakışla ses tonunu hemen düzeltti. Yaltaklanan bir şakımayla sesini zoraki yükselterek, “Hemen ilgileniyorum, efendim,” dedi ve duvardaki ahşap panellerin arasına gizlenmiş bir kapıya doğru seğirtti. Patrick bu yeni iştiağın kaynağını anlamak için omzunun üstünden baktı. Gözünü nereden ısırdığını ilk bakışta çıkaramasa da uzun boylu adamı tanıdı.

Yarı tanıdık adam, “Arz ve talebin *mecburen* aynı olduğu bir sektörde faaliyet gösteriyoruz,” diye bir kelime oyunuyla başladı.

Arkasında, önceki gün Patrick’e babasının cenazesini gösteren kel ve bıyıklı müdür duruyordu. Herif aynı anda hem gözlerini kısmış hem de gülümsüyor gibiydi.

Besbelli eğlenen uzun boylu adam, “Asla tükenmeyecek yegâne kaynağa sahibiz,” diye devam etti.

1. William Shakespeare, *Julius Caesar* III. Perde, 2. Sahne, çev. Sabahattin Eyüboğlu, Türkiye İş Bankası Yayınları, İstanbul, 2018, s. 68. (Ç.N.)

Müdür kaşlarını kaldırıp Patrick'in olduğu tarafa doğru gözlerini kırıştırdı.

Patrick, Tabii, diye düşündü, bu uçakta tanıştığı şu korkunç karakterdi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Earl Hammer, “Halkla ilişkiler hakkında hâlâ öğrenmem gereken şeyler var.” Sonra damalı mermer zeminin karşı yanından Patrick'i tanıyınca, “Bobby!” diye bağırdı.

Patrick, “Patrick olacak,” dedi.

“Tabii ya. Paddy! Gözündeki bant yüzünden tanıyamadım. Ne oldu sana? Bir kadın gözünü mü morarttı?” Earl gürültülü kahkahalarla Patrick'in yanına doğru geldi.

“Küçük bir iltihap,” dedi Patrick. “Biraz görüşü bozuldu.”

Earl, “Geçmiş olsun,” dedi. “Ne yapıyorsun? Uçakta sana ticari faaliyetlerimi çeşitlendirdiğimi söylediğimde bahse girerim New York'un en seçkin cenaze evini satın almak üzere olduğumu aklından bile geçirmemiştir.”

Patrick, “Doğru, aklımdan geçirmemiştin,” diye itiraf etti. “Sen de sanırım babamı New York'un en seçkin cenaze evinden almaya geldiğimi aklından geçirmemiştir.”

“Hadi ya. Bunu duyduğuma üzüldüm. Eminim iyi bir adamdı.”

“Kendince kusursuz biriydi,” dedi Patrick.

Earl, Miss Hammer'in voleyboldaki geleceğiyle ilgili konuşmadan Patrick'in hatırladığı ani bir ciddiyetle, “Başın sağ olsun,” dedi.

Resepsiyon görevlisi yaklaşık otuz santim uzunluğunda, yirmi santim kadar da derinliğinde sade bir ahşap kutuyla döndü.

Patrick, “Boyutları tabuta göre ne kadar makul, değil mi?” diye yorum yaptı.

Earl, “Doğru söze ne denir?” diye karşılık verdi.

Patrick resepsiyon görevlisine, “Bir torbanız var mı?” diye sordu.

“Torba mı?”

“Evet, naylon torba, kesekâğıdı, onun gibi bir şey.”

“Hemen gidip bakayım, efendim.”

Earl konuyu bir süredir kafasında tartıyormuş gibi, “Paddy,” dedi, “yüzde onluk indirim teklifimi kabul etmeni istiyorum.”

Patrick samimi bir memnuniyetle, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Lafı bile olmaz.”

Görevli hafiften buruşmuş bir kesekâğıdıyla dönünce Patrick, işverenin önünde âciz görünmemek için gencin bakkaliye alışverişini alelacele boşaltmış olabileceğini düşündü.

“Mükemmel.”

Earl, “Bu kesekâğıdını ücretlendiriyor muyuz?” diye sordu, sonra da resepsiyon görevlisi cevap vermeye fırsat bulamadan, “Çünkü bu benden,” diye ekledi.

“Earl, ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Hiç önemli değil,” dedi Earl. “Şu an bir toplantıya gitmem gerekiyor, ama daha sonra birlikte bir içki içebilirsek onur duyarım.”

Patrick kesekâğıdını kaldırarak, “Babamı da getirebilir miyim?” diye sordu.

Earl, “Tabii canım,” diye güldü.

“Ama şaka bir yana, korkarım gelemeyeceğim. Bu akşam katılacağım bir yemek var ve yarın da İngiltere’ye geri dönüyorum.”

“Çok yazık.”

Patrick bitkin bir gülümsemeyle çabucak kapıya yöneldi. “Ben de üzgünüm.”

Earl elini yine kocaman sallayarak, “Kendine iyi bak, eski dostum,” dedi.

“Hoşça kal.” Patrick paltosunun yakasını kaldırarak sokaktaki iş saati kalabalığına karıştı.

Asansör kapısına karşıdan bakan siyah cilalı holde bir Afrika maskesi, üstü mermer konsoldan bön bön bakıyordu. Patrick, Chippendale üslubundaki yaldız çerçevesi aynada rezil derecede hasta görünen suratına son bir dehşetli bakış attıktan sonra Marianne'in bir deri bir kemik kalmış, karanlık odanın zarafetinde bir vampir gibi dikilen annesi Mrs. Banks'a döndü.

Siyah ipek elbisesi el bileklerinden dizlerine kadar bir yarasanın kanatları gibi gerilerek kollarını açan kadın, başını hafifçe bir yana yatırdı ve elemli bir ifadeyle, "Ah, Patrick, haberini alınca ne kadar üzüldük," diye başsağlığı diledi.

Kolunun altındaki kutuya pıt pıt vuran Patrick, "Eh," dedi, "nasıl olduğunu bilirsiniz: küller küllere, toprak toprağa. Tanrı verdiğini alır. Bana kalırsa olmayacak kadar uzun bir gecikmeden sonra, ama olsun."

Mrs. Banks gözlerini kesekâğıdına dikerek, "O?.." diye sordu.

Patrick, "Babam," diye doğruladı.

"Ogilvy'ye yemekte bir misafirimizin daha olduğunu söyleyeyim," diye kibar bir kahkahayla ortalığı çınlattı kadın. Oturma odasını fotoğraflayan dergilerin gayet gözü kara, ama gayet de *isabetli* diye sık sık parmak bastığı üzere, Nancy Banks işte buydu.

Kutuyu kararlılıkla holdeki konsolun üstüne bırakan Patrick, "Banquo et yemez," dedi.

Nancy, kendi düşüncelerinin en derin mahremiyetindeyken bile büyük ve hayran bir dinleyici kitlesine hitap ettiği buğulu iç sesiyle, Niye Banquo¹ dedi şimdi? diye geçirdi aklından. Yoksa şu genç, babasının ölümün-

1. Shakespeare'in *Macbeth* oyununda, Macbeth'in en iyi dostuyken onun tarafından öldürülen, sonra da yine Macbeth'in verdiği bir şölende ruhu eski arkadaşını ziyaret eden karakter. (Ç.N.)

den mantığa sığmaz şekilde kendini mi sorumlu hissediyordu? Hayallerinde bunu sık sık istemiş miydi? Tanrım, on yedi yıllık çözümlerinin ardından bu işin piri olmuştu. Nitekim, gizli münasebetlerini uzun uzadıya konuşuktan sonra Dr. Morris'in de dediği gibi, analist dediğimiz kişi yapacak daha iyi bir şey bulamayan eski bir hastadan başka nedir? Jeffrey'yi bazen özlüyordu Nancy. Adam "serbest bırakma" sürecinde kendine adıyla hitap edilmesine izin vermiş, fakat o süreç de ani intiharıyla vakitsizce kapanıvermişti. Üstelik adam geriye bir not bile bırakmamıştı! Nancy'nin kendisine gelince, hayatın güçlüklerine gerçekten göğüs geriyor muydu? "Eksik çözümlenmiş" olamaz mıydı? Düşünmesi bile korkunçtu.

Patrick'i boş salona alırken avutucu bir sesle, "Marianne seni görmek için can atıyor," diye mırıldandı. Çocuk yaştaki sarhoş Eros'larla çağıldayan barok bir yazı masasına bakakalmıştı Patrick.

Nancy, "Tam sen geldiğin sırada bir telefon geldi ve hâlâ onunla uğraşıyor," diye ekledi.

Patrick, "Akşam uzun..." dedi. Sonra iyimserlikle, hatta gece uzun, diye düşündü. Şu salon, dişi organları onu şehvetperestlikle suçlayan bir pembe leylaklar deniziydi. Tehlikeli derecede takıntılıydı Patrick, tehlikeli derecede takıntılı. Ve düşünceleri, duvarları buzdan bir pistte ilerleyen bir kızak gibi, kaza yapana veya amacına ulaşana kadar yolunu değiştirmeyecekti. Uyuşturucudan daha etkili bir meşguliyet bulmuş olmasına şaşırان Patrick terli ellerini pantolonuna sildi. Nancy, "Ah, işte Eddy de geldi," dedi.

Mr. Banks, üstünde kareli bir oduncu gömleği ve bol pantolonu, uzun adımlarla odaya girdi. Hafifçe peltek ve hızlı konuşmasıyla, "Merhaba," dedi, "babam için çok üzgünüm. Marianne'in dediğine göre dikkate şayan bir adammış."

“Hakkında söylenenleri duymalısınız,” dedi Patrick.

Nancy cesaret verici bir sesle, “Onunla ilişkiniz çok mu zordu?” diye sordu.

Patrick, “Hı hı,” diye karşılık verdi.

Eddy parantez bacaklı bir markizin solmuş turuncu kadifesine oturarak, “Sorunlar ne zaman başladı?” diye sordu.

“Ne zaman mı? Dokuz Haziran bin dokuz yüz altıda doğduğunda.”

Nancy, “O kadar erken mi?” diyerek gülümsedi.

“Ondaki sorunların irsi olup olmadığı meselesini çözemeyiz, en azından yemekten önce; ama irsi olmasa bile onları kazanmakta gecikmediği kesin. Her halükârda, konuşmaya başlar başlamaz bu yeni hünerini insanların canını yakmaya tahsis etmiş. On yaşına geldiğinde, herkesi birbirine düşürdüğü, kazalara sebep olduğu ve insanlara istemedikleri şeyleri yaptırdığı için onu dedesinin evinden men etmişler.”

Nancy, “Onu kötüleme tarzın ne kadar eski kafalı,” dedi şüpheyile. “Hain evlat.”

“Benimki bir görüş,” dedi Patrick. “Onun olduğu yerde insanlar hep taşlardan kayalardan düşüyor, boğularak az daha ölüyor veya hüngür hüngür ağlıyorlardı. Hayatı, kötülüğüne kurban gidecekleri etrafında biriktirmekle, sonra da onları tekrar tekrar kaybetmekle geçti.”

Nancy, “Ama çekici bir kişiliği olmuş olmalı,” dedi.

“Çok şekerdi.”

“Artık böylelerinin ağır duygusal sorunları olduğunu söylemiyor muyuz?”

“Diyelim ki öyle. Bunun etkileri yeterince yıkıcı oluyorsa sebebi ister istemez kuramsal bir ilgiye dönüşüyor. Dünyada tam bir pislik olan insanlar var ve onlardan biri sizin babanızsa, eh, geçmiş olsun.”

“O günlerde insanların çocuk yetiştirmekten anla-

dıklarını sanmıyorum. Babanın kuşağından pek çok ebeveyn sevgilerini nasıl ifade edeceklerini tek kelimeyle bilmiyorlardı.”

“Zalimlik sevginin karşıtıdır,” dedi Patrick, “onun ifade bulamayan biçimlerinden biri değil.”

Kapı aralığından derin bir ses, “Kulağa doğru geliyor,” dedi.

Koltuğunda hızla dönen ve Marianne’in huzurunda kendini ansızın mahcup hisseden Patrick, “Aa, merhaba,” dedi.

Marianne loş oturma odasında süzüle süzüle, parkeler ayağının altında gıcırdaya gıcırdaya yaklaştı ve pruvallardaki gemi aslanları gibi tehlikeli bir açıyla öne doğru eğildi.

Patrick de ayağa kalkıp iştahla ve çaresizlikle kollarını ona doladı.

Marianne içtenlikle sarılarak, “Hoş geldin, Patrick,” dedi. Patrick onu bırakmakta isteksiz davranınca da, “Şşş,” diye onu yatıştırdı. “Başın sağ olsun. Çok, ama çok üzüldüm.”

Patrick, Ah Tanrım, benim gömülmek istediğim yer burası, diye içinden geçirdi.

Eddy, “Biz de ebeveynlerin bazen sevgilerini nasıl ifade edemediklerinden konuşuyorduk,” dedi.

Marianne şirin bir gülümsemeye, “Eh, bu konuda ben bir şey bildiğimi söyleyemem,” diye yorum yaptı.

Zenci kadınlarındaki kadar kıvrımlı butlar ve bacaklarına yeni kavuşmuş bir denizkızı gibi tuhaf, mütereddit bir zarafetle içki tepsisine doğru yürüdü ve kendine bir kadeh şampanya doldurdu.

Boynunu öne doğru uzatıp sorusunda gizli anlamlar yüklü olabilirmiş gibi yüzünü hafifçe buruşturarak, “Bundan bir kadeh isteyen var mı?” diye sordu tereddütle.

Nancy istemedi. Kokaini tercih ederdi. Şişmanlat-

mıyordu ya, gerisi önemli değildi. Eddy olur dedi, Patrick de viski istediğini söyledi.

Nancy konuyu biraz daha sürdürebilme umuduyla, “Eddy de babasının ölümünü *tam olarak* atlatabilmiş değil,” dedi.

Eddy şampanya kadehini kendisine doğru uzatan kızına, “Babama onun hakkındaki hislerimi hiçbir zaman açıkça anlatmadım,” diyerek gülümsedi.

“Alın benden de o kadar. Ben de hiçbir zaman anlatmadım.”

Anlamlı koyu mavi gözleriyle Patrick’i mıhlayan Marianne, “Anlatsan ne derdin?” diye sordu.

“Derdim ki... söyleyemem...” Patrick soruyu ciddiye aldığına canı sıkılmış ve şaşkına dönmüştü. “Boş verin,” diye mırıldanıp kendine biraz viski doldurdu.

Nancy’ye kalırsa Patrick konuşmada üstüne düşeni yapmıyordu.

“Ağzına sıcıyorlar. Niyetleri o değil, ama sıcıyorlar işte,” diye iç geçirdi.

Patrick, “Kim demiş niyetlerinin o olmadığını?” diye hırladı.

Nancy yankılı küçük bir kahkahayla, “Philip Larkin,”¹ dedi.

Patrick nazikçe, “Peki babanızla ilgili atlatamadığınız neydi?” diye sordu Eddy’ye.

“Benim için kahraman gibi bir şeydi babam. Her zaman ne yapması gerektiğini, en azından ne yapmak istediğini bilirdi. Parayla ve kadınlarla nasıl ilişki kuracağını bilirdi; ve yüz elli kiloluk bir kılıçbalığını oltasına taktığında kaybeden daima kılıçbalığı olurdu. Bir açıkartırmada bir tabloya teklif verdiğinde de onu mutlaka alırdı.”

1. Philip Arthur Larkin (1922-1985): İngiliz şair ve yazar. “This Be The Verse” (Mısrası Bu Olsun) adlı şiirinde anne babaların çocuklarına olan olumsuz etkilerini yukarıda anılan ifadelerle özetler. (Ç.N.)

Nancy espriyle, “*Sen de onu tekrar satmak istediğinden mutlaka satardın,*” dedi.

Marianne de kekeler gibi, “Benim kahramanım *sen-sin* ve ben bunu atlatmak istemiyorum,” diye ekledi.

Patrick, Hassiktir, diye içinden geçirdi, bu insanlar bütün gün ne yapıyor, *The Brady Bunch*’a¹ senaryo mu yazıyorlar? Karşılıklı güven telkin eden, sevgi gösterisi yapan ve başkalarından daha çok birbirlerine değer verdikleri izlenimini yaratan mutlu ailelerden nefret ederdi. Tam anlamıyla mide bulandırıcı bulurdu.

Sonra Marianne’e damdan düşer gibi, “Bu akşam birlikte yemeğe çıkacak mıyız?” diye sordu.

Marianne yüzünde küçük bir somurtmanın gölgesiyle yutkundu. “Yemeği burada da yiyebiliriz.”

“Çıkmak istesem çok mu büyük kabalık olur,” diye ısrar etti Patrick. “Konuşmak istiyorum da.”

Nancy’ye kalırsa bunun cevabı tabii ki evetti, çok büyük kabalık olurdu. Consuela tam şu an deniztaraklarını hazırlıyordu. Öte yandan, insan eğlencede olduğu gibi hayatta esnek ve medeni olmalıydı, Patrick’in yaşlı olduğu şu şartlarda hoşgörüyü davranmak gerekirdi. Nancy’nin durumu idare edemediği şekilde varılabilecek sonuca gelince, bu bir hakaret olurdu elbette; ama karşısındaki gencin zihnen geçici bir deliliğe tutulması her şeyi değiştiriyordu.

“Tabii ki olmaz,” diye uysalca mırıldandı.

“Nereye gidelim?” diye sordu Patrick.

Marianne, “Ha... çok, ama çok hoşuma giden küçük bir Ermeni restoranı var,” diye önerdi.

Patrick, “Küçük bir Ermeni restoranı,” diye ruhsuzca yineledi.

Marianne, “Nefis bir yer,” diye yutkundu.

1. Amerikan TV dizisi. (Ed.N.)

Marianne'le Patrick donuk altın renkli yıldızlarla bezeli lacivert bir kubbenin altında, baş başa oturabilecekleri mavi, pamuklu kadife kaplı bir bölmede Bizans Izgara Evi'nin plastik kaplı menüsünü okuyorlardı. Ayaklarının altındaki zemin bir metronun boğuk uğultusuyla zangırdıyor ve daima erken gelen fuzuli miktardaki buzlu su, oluklu iri bardaklarda titreşiyordu. Patrick, Her şey titriyor, diye düşündü; moleküller masa üstünde dans ediyor ve elektronlar döneniyor, sinyaller ve ses dalgaları oynaya oynaya hücrelerinden süzülüyor, hücreleri *country* müziği ve polis telsizleriyle, gümbürdeyen çöp kamyonları ve paramparça olan şişelerle dingiliyor, kafatası matkapla delinen bir duvar gibi zangırdıyor ve her duyumun acılı sosu boz renkli yumuşak etine sıcıyordu.

Yanlarından geçen bir garson ayağını Patrick'in kül kutusuna çarptı ve etrafına bakındıktan sonra özür diletti. Patrick onun "sizin için güvenli bir yere kaldırayım" teklifini geri çevirdi ve kutuyu ayağıyla masanın iyice altına ittirdi.

Ölüm, yeni bir rolün bahanesini temsil etmekten çok, daha derin bir oluşu ifade etmelidir. Kim demişti bunu? Unutmanın dehşeti. Ama bak, bir garson gelmiş

babasını oraya buraya tekmeliyordu işte. Bu yeni bir rol değil miydi? Kesinlikle yeni bir roldü.

Belki Marianne'in bedeni ona babasının ölüsünü unutturabilirdi; belki babasının ölümüne olan takıntısıyla kendi ölüm takıntısının ray değiştirebileceği bir makas vardı o bedende ve onun yardımıyla eski marazi şevkinin tümünü yüklenip yeni erotik hedefine doğru atılabilirdi. Ne demeliydi? Ne diyebilirdi?

Melekler uzuv ve eklemlerin engeli olmaksızın seviyorlardı elbette, ama insan sevişmelerinin hıçkırıklı hüsrânında, birleşmenin yerini sinir bozucu bir iç gıdıklamasının almasında ve ırmağın ağzını aşır vücut bulduğumuz sakın göle yol bulmak için gösterdiğimiz daimi çabada, diye düşündü Patrick menüyü okur gibi yapar ama gerçekte Marianne'in memelerini güçlkle zapt edebilen yeşil kadife kumaşı süzerken, babasının ölümü sonrasında kapıldığı şaşkınlığı ve duygu yoğunluğunu anlatacak, kelimelerin yetersizliğini ifade etmeye yetecek bir dil olmalıydı.

Üstelik Patrick için Marianne'i düzmemiş olmak *İlyada*'yı okumamış olmak gibiydi; uzun zaman önce yapmış olması gereken bir şeydi.

Anlaşılma ihtiyacı, yeri yurdu belli olmayan bir makineye her nasılsa kapılmış bir giysi kolu gibi, Marianne'in ulvi ama tehlikeli derecede kayıtsız bedenine saplanmıştı. Ezici bir takıntıyla oraya sürüklenecek ve kadının ruhu duymadan ya da düşünceleri kararlaştırılmış yollarından sapmadan, öbür taraftan tükürölüp atılacaktı.

Kadının bedeni onu babasının cesedinden kurtaracağına, ufkun bir yarısını onun aralık dudakları, öbür yarısını kadının kapalı dudakları kaplamış olarak, sırları iç içe geçecekti. Ve o dikey ufuk, kuşatıcı bir çağlayan gibi, onu üstünde durduğu kayalık dar çıkıntıdan, amansız suların aşağı kıvrılıp düşmeden, her yeri süpürüp inme-

den hemen önce düzelip sakinleştığı o kayalığın güvenliğinden çekip koparacaktı.

Bu arada Marianne, Tanrım, yemeğe çıkmayı niye kabul ettim? Herif yüksek bir köprüden uçuruma bakar gibi gözlerini menüye dikmiş, diye hayıflanıyordu. Babası hakkında başka bir soru sormaya cesaret edemiyor, ama başka bir konudan söz açmak da ona yanlış geliyordu.

Bütün akşam büyük bir eziyete dönüşebilirdi. Adam tiksintiyle arzu arasında sıkışmış bir halde ağzından neredeyse salyalar akıtıyordu. Ve bir kızı çekici olduğu için suçlu hissettirmeye yeterdi bu. Marianne ne kadar uzak durmaya çalışsa da hayatının gereğinden büyük bir bölümünü hiçbir ortak yanının olmadığı böyle sünepe, gözleri sitemle yanan erkeklerin karşısında oturarak; derin dondurucunun en dibinde çok, ama çok, *ama çok* uzun zamandır bekleyen ve daha en başta hiç alınmaması gereken şeyler gibi bayatlayıp küflenmiş bir sohbeti sürdürmeye çalışarak geçirmişti.

Asma yaprağıyla humus, kuzu ızgara, pilav ve kırmızı şarap. Hiç olmazsa afiyetle yiyebilirdi. Buranın yemekleri sahiden iyiydi. Onu ilk Simon getirmişti. Dünyanın neresinde olursa olsun, bir şehirdeki en iyi Ermeni restoranlarını bulmakta üstüne yoktu onun. Üstelik ne kadar da akıllıydı. Kuğular, buz ve yıldızlar hakkında şiirler yazardı ve pek de çağrışımı olmayan dolaylı bir anlatımı olduğu için ne demek istediğini anlamak zor olurdu. Öte yandan, her şart altında doğru olanı yapmak ve söylemek bakımından ve tabii ki özellikle Ermeni restoranları bakımından tam bir dâhiydi. Bir gün ona, belli belirsiz Brooklyn aksanıyla kekeleyerek, "Bazı insanların bazı duyguları vardır. Ama benim yok," deyivermişti. O kadar. Ne kuğular, ne buz, ne yıldızlar; hiçbir şey.

Bir keresinde sevişmişler ve Marianne, Simon'daki küstah, tarifsiz dehanın aslını özümsemeye çalışmış,

ama iş bittiğinde adam banyoya kapanıp şiir yazmış, o da sabık bir kuğu hissiyle yatakta kalakalmıştı. İnsanları de-ğiştirmeye çalışmak elbette doğru değildi, ama onlarla başka ne yapılabilirdi ki?

Patrick savaş uçaklarının kaplama bombardımanı gibi canlandırıcı bir heves uyandırıyordu insanda. O kısık gözler ve bükülü dudaklar, bir kaşını kaldırırken takındığı mağrur eda, neredeyse ceninlerinkine benzer kambur duruşu, hayatının onu yıkıma götüren aptal bir melodram oluşu... Bunların hangisi insanı neşelendirmez, hangisi yabana atılabilirdi? Peki o çürük malzemeler atıldığında geriye ne kalıyordu? Unsuz bir ekmeği hayal etmek gibiydi bu.

İşte, yine ağzının suları akarak ona bakıyordu. Üstündeki yeşil kadife giysi belli ki bomba bir şeydi. Şu beş para etmez adama (Marianne başlarda onun için “geçici bir sapma” deme hatasına düşmüş, ama bunun doğru olmasını diler hale gelen Debbie sonradan onu affetmişti) aşkından perişan olup deliye dönen Debbie’yi düşündükçe, Debbie’nin böyle bir müstakbel sadakatsizlikle –ki Patrick’in sadakatsizlikleri uyuşturucuya olan doymak bilmez iştahı kadar sıradan olmalıydı– ödüllendirilmesini düşündükçe asabı bozuluyordu.

İstemediğiniz bir şeyi yapmakla ilgili sorun, onun yerine yapmanız gereken bütün şeyler hakkında sizi uyandırmasıdır. Öğleden sonraki ilk gösterim için sinemaya gitmek bile şu an hissettiği yakıcı aciliyet duygusuyla kıyaslanamazdı. Çekilmemiş fotoğraflar, karanlık odanın çağrısı, şimdiye kadar kayıtsız kaldığı yazılmamış teşekkür mektuplarının rahatsızlığı; hepsi başına üşüşmüş, Patrick’le yaptığı sohbetin donukluğunu daha da koyultuyordu.

Erkekleri geri çevirme alışkanlığına mahkûm olarak Marianne bazen (özellikle de bu akşam), tatmin edeme-

yeceği duyguları uyandırmamayı dilerdi. Tabii *küçük* bir parçası, erkekleri kurtarmayı ya da en azından onları bu kadar uğraştırmaktan vazgeçirmeyi de isterdi.

Sohbetin bir hayli kötü gittiğini Patrick de kabul etmek zorundaydı. Rıhtıma attığı her cümle kayıp limanın kirli sularına yuvarlanıyordu. Marianne kışını dönse yeri vardı, ama ona bakılırsa kıçlar da Patrick'i fena tahrik ederdi. Alabildiğine bayağı bir dille gizlenmiş her dolaylı yakarış ona meramını anlatma konusunda ne kadar acemi olduğunu hatırlatıyordu. Başka bir sesle ya da başka bir niyetle –mesela kandırmak veya dalga geçmek için– konuşabilse dilini bağlayan şu kâbustan belki uyanabilirdi.

Kahveler koyu, sade ve şekerli geldi. Zaman tükeniyordu. Marianne neler olduğunu göremiyor muydu? Satır aralarını okuyamıyor muydu? Diyelim ki okuyabiliyordu; ne olmuş yani? Belki acı çektiğini görmek hoşuna gidiyordu. Belki o hali bile hoşuna gitmiyordu.

Marianne esneyip yorgun olduğundan yakındı. Patrick kendiyse alay edercesine, Şimdiye kadar tüm işaretler iyi, diye düşündü. Benim için ölüyor, *ölüyor*. Evet, evet demek; belki, evet demek; galiba, evet demek; hayır da tabii ki evet demekti. Kadınları açık birer kitap gibi okuyabilirdi Patrick.

Dışarı çıktıklarında Marianne ona bir veda busesi verdi, Debbie'ye selam söyledi ve bir taksiye atladı.

Patrick, koltuğunun altında babası, Madison Bulvarı'ndan aşağı hışımla yürümeye koyuldu. Önünden çekecek basireti göstermeyen yayalar da arada bir kesekâğıdından nasiplerini alıyorlardı.

Patrick Altmış Birinci Sokak'a ulaştığında, on dakikadan uzun bir süredir kimse tarafından rahatsız edilmeksizin, çarpılmaksızın veya hakaret görmeksizin ilk defa babasıyla baş başa sakın kalabildiğini fark etti. Zavallı adam son on dört yıldır darbe ve hakaretlerden, son altı yıldır da hakaretlerden başka bir şey görmemişti.

Kendi çocuğuna bile vuramayacak kadar zayıf düşen bir adamın şahsında ihtiyarlığın trajedisi işte. Ölmüş olmasına şaşmamalıydı. Sonlara doğru kabalığı bile eski gücünü kaybetmiş ve herhangi bir karşı saldırıyı savuşturmak için kendine acımanın itici bir çeşnisini eklemek zorunda kalmıştı tavırlarına.

Patrick otel kapıcısının yanından hızla geçerken, “Senin derdin,” dedi, “kafadan hasta olman.”

Sonra muhayyel kalp haplarını sıkılı avucunun içine doğru sallayarak, “Zavallı ihtiyar babanla böyle konuşmamalısın,” diye mırıldandı.

Piç. Kimse böyle bir davranışı hak etmez.

Aldırma, anlatma.

Düşünmeyi hemen kes.

Patrick yüksek sesle konuştu. “Hemen şimdi.”

Ölüm ve yıkım. Yanlarından geçtiğı binalar alevler tarafından yutuluyordu. Pencere camları bir bakışıyla tuz buz oluyordu. Bir patlamayla gırtlaktan yükselen duyulmaz bir çığlık. Tutsak almak yok.

“Ölüm ve yıkım,” diye homurdandı. Tanrım, artık sahiden gergindi, sahiden *bok gibi gergin*.

Patrick hayalinde asansör görevlisinin boğazına bir hızarı daldırdı. Utanç ve şiddet duyguları dalga dalga akın ediyordu; baş edilemez utanç ve şiddet dalgaları halinde.

Başın seni rahatsız ediyorsa, kes gitsin. Yak ve üstünde tepine tepine kül et. Tutsak almak yok, acımak yok. Timurlenk’in kara çadırı. En sevdiğim renk! Ne zarif duruyor.

“Kaçınıcı kat, efendim?”

Neye bakıyorsun öyle, sik kafalı?

“Otuz dokuz.”

Adımlar. Fazla çağrışımlı. Fazla hızlı. Yatıştırıcı. Neşter. Patrick elini uzatıverdi. Şüphesiz önce anestezi, değil mi, doktor?

Şüphesiz: kanıtı olmayanların belirteci. Önce neşter, sonra anestezi. Ölüm Doktorlarının Yöntemi. Mantıklı olduğunu sen de biliyorsun.

Onu otuz dokuzuncu kata çıkarmak kimin fikriydi? Ne yapmaya çalışıyorlar? Onu delirtmek mi? Kanepenin altına saklan. Kanepenin altına saklanmalı.

Kimse beni orada bulamaz. Kimse beni orada bulamasa ne olur? Balsa ne olur?

Patrick hışımla odaya daldı, kesekâğıdını düşürüp kendini yere attı. Yerde kanepeye doğru yuvarlandı, sırtüstü yattı ve kıvranarak kanepenin eteği altından içeri girmeye çalıştı.

Ne halt ediyordu? Deliriyordu. Kanepenin altına da giremiyorum artık. Fazla büyüdüm. Bir seksen yedi oldum. Artık çocuk değilim.

Siktir et. Kanepeyi havaya kaldırıp altına girdi, sonra onu göğsüne doğru indirdi.

Paltosu ve göz bandıyla orada uzanıyor; ufak tefek biri için yapılmış bir tabut gibi, kanepesi onu ancak boynuna kadar örtüyordu.

Ölüm Doktoru: “Tam da çekindiğimiz türden bir nöbet. Neşter. Anestezi.” Patrick elini hızla uzattı.

Hayır, yine aynısı olmasın. Hemen, hemen bir doz beyaz. Midesine daha fazla uyuşturucu hapı girmeliydi. Ayrıca her şeyin de bir açıklaması vardı.

Kanepenin altından kıvrıla kıvrıla çıkar ve ağır ağır dizleri üstünde doğrulurken, şefkat dolu ama yalancı bir hastane müdiresinin sesiyle, “Dünyada çöp kutuları bile seni bedavaya almaz,” diye iç geçirdi.

Kırışmış ve top top tüyler yapışmış paltosunu çıkardı ve olduğu yerde zıplayabilirmiş gibi dikkatle süzdüğü kül kutusuna doğru emekleyerek yaklaştı.

Ona ulaşabilir miydi? Kutuya ulaşıp külleri çıkarabilir, onları tuvalete boşaltabilir miydi? Babası için New

York kanalizasyonundan daha iyi bir istirahatgâh olabilir miydi; kimyasallardan ağarmış yaban hayatının ve tonlarca bokun arasında?

Patrick kenarları pahlanmış sedir ağacından kutuyu, zorlanıp açılmasına imkân tanıyacak bir boşluk veya vida var mı diye inceledi, ama küçük bir naylon torba içinde pürüzsüz tabana bantlanmış ince altın bir plakadan başka bir şey bulamadı.

Öfke ve hüsrarla ayağa fırlayıp kutunun üstünde tepindi. Fakat malzemesi tahmin ettiğinden de sağlam olan nesne bir çatırtı bile çıkarmadan bu hücumu dayandı. Oda servisinden bir hızar mı isteseydi? Fakat Patrick sonra, menüde öyle bir aletin adının geçmediğini hatırladı.

Pencereden atıp kaldırımda parçalanmasını mı izlese? Herhalde kutu bir çizik bile yemeden birini öldürürdü.

Son bir gayretle tekmelediği muhkem kap kof bir tangırtıyla madenî çöp kutusuna çarptıktan sonra kalamadı.

Patrick hayranlık uyandırıcı bir hız ve randımanla bir eroin iğnesi hazırlayıp kendine vurdu. Gözkapakları çıt diye kapandı. Sonra serinkanlılık ve ataletle yarıya kadar tekrar açıldı.

Hep böyle ilk vuruştaki kadar sakin olabilse. Fakat şu şehvani Karayip dinginliğinde bile devrilen ağaçların ve uçan çatıların çokluğu gevşemesine müsaade etmiyordu. Kazanmak veya mücadele etmek için her zaman bir sebep bulunabilirdi. Patrick kutuya bir göz attı. Her zaman gözünü dört aç. Her zaman kendi aklınla düşün. Senin için önemli kararları hiçbir zaman başkalarına bırakma.

Patrick uyuşuk uyuşuk kaşındı. Neyse, en azından o kadar da umursamıyordu.

Patrick uyumaya çalışmıştı, ama uyuşturucunun lime lime kalıntıları hâlâ bilincinde süzülüyor ve onu durmadan dürtüyordu. Gözlerini her kırptığında canını yakan enfeksiyona takıntılı olarak gözkapasını hışımla ovaladı. Eczaneden verdikleri ilaç tabii ki hiçbir işe yaramamıştı. Fakat o yine de gözüne ilaçtan yüklü miktarda fışkırttı ve görüşü yağlanmış bir mercek gibi bulandı. Göz bandı alnında çaprazlamasına boydan boya bir iz bırakmıştı ve gözünü ovalamayı bırakıp bu sefer aynı çaresiz kaşıntıyla o ize el attı. Başarısız uyku girişimi sırasında peydahlanan korkunç gıcığa bir son vermek için gözünü oyacağı, yüzünü soyacağı geliyor, ama bunun daha derindeki bir rahatsızlığın –altını bağladıkları ilk bebek bezinde kaşıntı tozu, hastane yatağının çevresinde sırtan suratlar– yüzeysel bir oyunu olduğunu da biliyordu.

Boyunbağını gevşeterek yatağından zahmetle çıktı. İçerisi boğucu derecede sıcaktı, ama klimanın kasap dolaplarını andıran soğuğundan da nefret ederdi. Kancaya geçirilmiş bir hayvan ölüsü müydü yani? Morgdaki bir ceset mi? En iyisi sormamaktı.

Uyuşturucu stoklarını gözden geçirmenin, ordularını teftiş etmenin ve bu geceyi atlatıp sabah dokuz buçukta uçağa binip binemeyeceğini görmenin zamanı gelmişti.

Masanın başına oturup ceket ceplerinden eroini ve hapları, bavulundaki zarfta bulunan kokaini çıkardı. Yedi gram kokainden bir buçuk gram, eroinden bir gramın beşte biri, bir Quaalude, bir de Kara Güzel kalmıştı. Uyumayıp kokain vurmaya kalkarsa kendini iki-üç saat idare edecek kadarı vardı. Saat on birdi ve örnek bir disiplin gösterecek olsa bile –artık bu her ne demekse– gecenin en kör saatinde uyuşturucu sonrası bir bunalımın ıstırabıyla baş başa kalabilirdi. Eroin yeterdi, ama ancak. Yemekten sonra aldığı doz onu hâlâ idare ediyordu. Sabaha karşı üçte bir kez alsa, bir de uçağa binmeden hemen önce, bu onu Johnny Hall’a kadar götürürdü. Tanrı Concorde’u kutsasın. Öte yandan, kokaine devam ederse bu sefer kalp krizi ve çıldırma riskini bastırmak için daha fazla eroine ihtiyacı olurdu, o yüzden de tekrar vuruş yapmamaya çalışması gerekiyordu ki, gümrük kontrolüne aklı başında girsin.

Yapılacak en mantıklı şey kokaini ikiye bölmek, ilkini şimdi, ikincisini de bir gece kulübü veya bara gittikten sonra almaktı. Gece üçe kadar ayakta kalmaya çalışacak ve dönmeden hemen önce amfetaminleri yutacak, ikinci koko dozunu izleyen moral bozukluğunu onların kafasıyla hafifletecekti. Kara Güzel’in ömrü on beş saat, ikinci günde belki on iki saatti; yani etkisi New York saatiyle öğleden sonra üçe, Londra saatiyle sekize kadar sürerdi: Tam takviye yapmak için Johnny’ye ulaşmayı umduğu saat.

Harika! Şu planlama becerisiyle çokuluslu bir şirketin veya savaş zamanında ordunun sorumluluğunu ona vermelilerdi. Quaalude çok amaçlı bir maddeydi. Onu uçak yolculuğunun can sıkıntısını gidermek için de, Mudd Kulübü’ndeki bir manitaya verip onu yatağa atmak için de kullanabilirdi. Marianne’le yaşadığı hadise kötü bir sek martini gibi onu yaralamıştı. Hem karşı

cinsten öcünü almak hem de Marianne'in körüklediği arzuları dindirmek istiyordu.

Yani, şimdi bir doz kokain alabilirdi. Evet, evet, evet. Yapış yapış ellerini pantolonuna silip çözeltiyi hazırlamaya girişti. Düşüncesi bile bağırsaklarını gevşetmeye yetmişti; bir erkeğin onu aldatan –ve aldatmasıyla, sadakatin asla yapamayacağı şekilde erkeği köleleştiren ve hasretini derinleştiren– kadına yönelttiği olanca özlemle, elindeki çiçekler solarken beklemesinin olanca sabırsızlığı ve çaresizliğiyle yüreği burkuldu. Bu aşktı; bunu açıklayabilecek başka bir kelime yoktu.

Patrick, ölümcül açığı bulamayan bir boğa güreşçisi gibi iğneyi damarlarına boşa sapladı, tüpe kan getiremedi. Kendini sakinleştirmeye çalışırken derin derin nefes aldı, sonra iğneyi koluna tekrar yaklaştırdı, damarın çeperini delemek ama öbür taraftan da çıkmayacak açığı bulmak için onu saat yönünde yavaşça döndürdü. İğneyle kavisi çizerken pistonu başparmağıyla yukarı doğru hafiften çekti.

Sonunda ince bir kan huzmesi tüpe döne döne akın etti. Patrick şırıngayı olabildiğince sabitleyerek pistonu indirdi. Fakat mekanizma tutukluk yapınca pistonu hemen geri çekti. Koluna keskin bir sancı girmişti. Damarı kaçırmıştı! Siktiğinin damarını kaçırmıştı. Kasa girmişti. Kan yirmi saniyede pıhtılaşmış ve vuruşu ondan sonra yaparsa damarlarına göndereceği kütle kalbini durdurabilirdi. Ama vuruş yapmazsa da doz ziyan olacaktı. Gerçi ero-in çözeltisi sıcakta kanı mucizevi şekilde tekrar sulandırabilirdi, ama bu sefer de kokainin etkisi sıfırlanırdı. Sinirden neredeyse ağlayan Patrick iğneyi daha mı batırması yoksa geri mi çekmesi gerektiğini bilemedi. Sonra kumar oynamaya karar vererek şırıngayı biraz geri çekti, çekerken de düzeltti. Tüpe bolca kan geldiğini görünce, histerik bir minnet duygusu eşliğinde, pistonu var gücüyle in-

dirdi. İğneyi böyle hızlı vurmak akıl kârı olmasa bile kanın pıhtılaşmasını göze alamazdı. Tüpte kalan kokainin hepsini zerk ettiğinden emin olmak için pistonu ikinci kez çekmeye kalkınca mekanizma yine tutukluk yaptı ve Patrick, damarın tekrar dışına çıktığını fark etti.

Yersiz bir zihin açıklığına karşı mücadele ederek iğne ucunu kolundan sertçe çekti ve içindeki kan kurumadan tüpe su doldurmaya çalıştı. Elleri o kadar fena zangırdıyordu ki, şırınga bardağın kenarına çarpıp duruyordu. Neyse ki sağlamdı. Suyu çektikten sonra şırıngayı bir kenara bıraktı; onu durulayamayacak kadar güzeldi kafası.

Yumruğu çenesinin altına gelecek şekilde kolunu iyice bükerek koltuğunda ileri geri sallanmaya, acısını öyle dindirmeye çalıştı. Fakat çuvalladığı her dozla birlikte gelen ve gizli bir kural ihlali yaptığını hissettiren duygunun bir türlü üstesinden gelemiyordu. Damarları, aklını tatmin etmek için bedenine acı çektirerek onlara defalarca batırdığı ince çelik uçtan delik deşti.

Kokain beyaz bir kurt sürüsü gibi dehşet ve yıkım saçarak vücudunu talan ediyordu. Uyuşturucunun vereceği anlık bir zevk bile damarlarına kan pıhtısı göndermenin korkusuyla gölgelenmişti. Bir dahaki sefere damarlarının hâlâ iyice seçilebildiği elinin üstüne iğne yapacaktı. Oradaki sert deriyi delmenin ve ince, hassas kemiklere dokunmanın eski moda tanıdık acısını, görünmeyen damarları ıskalamanın dehşetine tercih ederdi. En azından kasığına iğne yapmıyordu. Erişilmesi zor damarları bulacağım diye o bölgeyi öyle deşmek, uyuşturucuyu doğrudan kana verme yöntemini insana toptan sorgulatabilirdi.

Aslına bakılırsa, damarları ıskaladığı, küçük kalp krizleri ve baygınlıklar geçirdiği böyle zamanların ertesinde hep iğnelere olan –ama uyuşturucuya değil– şu rezil bağımlılığından kurtulmak ve onların ucunu büküp

şırıngaların üstüne sifonu çekmek isterdi. Şırıngaları o an yok etmesine engel olan yegâne şey ise bu mücadeleleri daima kaybettiğini; her seferinde yeni malzeme aramanın zahmetine katlanmaktan, ıslak peçetelerin altından, vıcık vıcık yoğurt kâselerinin ve pelte olmuş patates kabuklarının kıvamını andıran çöp torbalarının içinden eskileri arayıp bulmak gibi aşağılayıcı bir duruma düşmekten başka bir işe yaramadığını bilmesiydi.

İğne tutkusunun, kendine ait psikolojik bir yaşamı vardı. Aynı anda hem siken hem sikilen, hem özne hem nesne, hem bilimsani hem denek olmanın bedeni tutsak ederek ruhu özgürleştirmenin daha iyi bir yolu olabilir miydi? Benliğin bölünmesi; bir enjeksiyonun çift cinsiyetlileri hatırlatır şekilde kucaklanmasından, bir kolun iğneyi öbürüne saplamasından, acıyı hazzın hizmetine vermekten ve sonra da hazzı zorla tekrar acının hizmetine koştırmaktan daha iyi nasıl ifade edilebilirdi?

Bir keresinde, sırf o iğne tutkusunu dindirmek için kendine viski zerk etmiş ve kavrulan damarının deri altından kararmasını izlemişti. Yüksek arzularına göre musluk fazla uzakta kaldığı için, kokaini maden suyunda eritmişti. Beyni bir kâse pirinç patlağı gibiydi Patrick'in –çat! patır! kütür!– ve kalbinin vanalarında huzursuz edici bir kaynaşma olurdu. Otuz saat baygınlık geçirdikten sonra uyandığında, kolunda gevşekçe asılı kalan şırınganın yarıya kadar eroinle dolu olduğunu fark etmiş, o yıkıcı soğuk iradesiyle tekrar başlamıştı ve merasimin sonunda az daha canından olacak hale gelmişti.

Marianne başarısızlığından sonra merak ediyordu Patrick: İletişim ortamı olarak şırınga, konuşmaktan daha iyi olmaz mıydı? Natasha'nın, koyu bir kan izinin sızdığı beyaz kolunu koltuğun kenarından sallandırarak boğuk bir fısıltıyla, "Bebğim, ne kadar iyisin, damarı hiç kaçırmıyorsun," diye söylediklerini hatırladıkça duygulanıyordu.

Daha tanıştıkları ilk sefer Patrick ona iğne yapmıştı. Natasha kanepeye oturup dizlerini kırmış ve kolunu güvencenle uzatmıştı. Patrick de yerde yanına kurulmuştu ve dozu verdiğinde Natasha'nın dizleri gevşeyip aralanmış, siyah ipek pantolonunun ağır katları arasına ışık düşmüştü; gözleri kapanan kadın yüzü ışıldayarak kendini arkaya bırakmış, "Çok fazla... zevk... çok fazla," diye iç geçirdiğinde Patrick'in yüreği şefkatle dolmuştu.

O müşfik şiddetin yanında cinsellik neydi? Vicdan ve bencilliğin gizli kameralarıyla kısıtlanan bir dünyayı ancak böyle bir şiddet kanırtıp açabilirdi.

Sonrasında ilişkileri iğne vurmaktan sevişmeye, baş döndürücü bir onaylamadan gevezeliğe doğru yozlaşmıştı. Koltuğundan kalkar ve vecit halinden çıkarken etrafındaki eşyaların som görünümünden şaşkına dönen Patrick, Yine de, diye düşünüyordu, dışarıda bir yerde bedenini birkaç içki ve bir Quaalude'yle değıştokuş etmeye istekli bir kız olduğuna inanmak gerek. Arayışına Mudd Kulüp'te başlayacaktı. Ama önce hızlı bir doz daha almalıydı.

Patrick bir saat sonra biraz da güçlkle otelden çıkabildi. Taksi gurultuyla şehir merkezine giderken arka koltukta yayıldı. Bir primadonnanın çopur çirkin suratından infilak eder gibi katıksız soprano notaları misali yayılan şu çelik kalemler, krom yelpazeler ve billur kuleler karanlıkta bulanık görünüyordu. Işıklı ve ışısız işyerlerinden oluşan çapraz bulmacalar herhangi bir ipucu vermeden akıp gidiyordu. Yukarıdan aşağı iki ışıklı işyeri –diyelim ki kısaca numara yani "no"– ve soldan sağa beş. "O" ile başlayan beş harfli kelime. Onur... ot... onlar. Ona da "onlar" diyelim. Onlar numaracı. Bina arka pencerede kayboldu. Bu oyunu herkes oynar mıydı? Özgürlükler ülkesi ve cesurlar yurdu; insanların ancak herkes yapı-

yorsa bir şeyler yaptıkları ülke. Bu daha önce de aklına gelmiş miydi? Daha önce de bunu söylemiş miydi?

Mudd Kulübü'nün önü her zamanki gibi kalabalıktı. Patrick burgulu kırmızı bir şeridin gerisinde iki siyah bir de sakallı şişko bir beyazın dikildikleri ve kimin gireceğine karar verdikleri ön kapıya kadar geldi. Korumalara bezgin bir Amerikan aksanıyla selam verdi. Onu her seferinde içeri alırlardı. Belki içeri alınacağını varsaydığı için, belki alınıp alınmamayı umursamadığı için, belki de –tabii ki– zengin görüldüğü ve bir sürü içki ısmarlaması muhtemel olduğu için.

Patrick giriş katındaki küçük sahnede bangır bangır çalan canlı müziğin yerine kayıttan kesintisiz olarak müzik yayını yapılan ve tanıdık, ama etkileyici olaylara –hızlandırılmış çekimde bir anda açıveren çiçeklere, Nürnberg'de kürsüye çıkmış tepinen ve sonrasında kendinden geçercesine kollarını kavuşturup kendini onaylayan Hitler'e, insanların ilk uçuş denemelerinde uçakların çakılmasına, dağılmasına, köprülerden baş aşağı düşmesine– ait görüntülerin karanlık salondaki her köşeye yönelen on küsur televizyon ekranından oynatıldığı üst kata çıktı. Tam içeri adım atacakken, kısa beyaz saçlı ve menekşe lensli sıska somurtkan bir kız merdivende yanından geçip aşağı indi. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş hali, beyaz mak-yajı ve hoşnutsuz, ama simetrik yüz hatlarıyla kız tam da uyuşturucu düşkünü bir taşbebeğe benziyordu. İncecik pazısında siyah ipek bir bant bile vardı. Ne şeker! Patrick gözleriyle onu takip etti. Kız ayrılmıyor, sadece yer değiştiriyordu. Daha sonra onu tekrar kontrol edecekti.

İçerideki tüm hoparlörlerden Talking Heads yankılanıyordu. David Byrne, "Ortası gitmiş," diye söylerken Patrick adamın ne kadar haklı olduğunu düşünmeden edemedi. Onun tam olarak ne hissettiğini nereden biliyorlardı? Ürkütücüydü doğrusu.

Afrika bozkırında bir antilobu kovalayan bir çitanın görüntüsü tüm ekranlarda aynı anda belirdi. Patrick bir fırlıdağın merkezkaç kuvvetine kapılmış gibi, sırtını salonun duvarına dayadı. Uyuşturucunun zırhı arasından bünyesinin gerçek durumu sızdıkça bir takatsizlik ve bitkinlik dalgası kaplıyordu içini. Son aldığı kokainin etkisi şehir merkezine kadar olan yolculuğunda gitgide zayıflamıştı ve Kara Güzel'i hesapladığından daha erken almak zorunda kalabilirdi.

Antilop bir toz bulutunun arasında alaşağı edildi. Çita boğazına dalıp gırtlığını deşerken bacakları bir süre seğirmeye devam etti. Şu av sahnesi başlangıçta onca ekranın arasında dağılıp şiddetini yitirir gibiydi, ama görüntü yaklaştıkça çoğalıp güç kazandı. Her tür sosyal temasın eşlikçileri olan reddedilme ve dışlanma hali maddi birer kuvvete dönüşmüş gibi, salon sanki hâlâ dönüyor ve Patrick'i duvara bastırıyordu. Uyuşturucu kafasının şaşırtıcı hoşnutluğuyla Patrick bazen evrenin düşmanlık beslemekten çok kayıtsız kaldığına inanırdı, fakat böyle dokunaklı bir inanç hem ihanete uğramaya mahkûmdu elbet hem de hele ki avuçları dümdüz açılmış olarak salonun duvarına yaslandığı şu an, her zamankinden daha uzaktı.

Patrick pek tabii ki kendini hâlâ üçüncü şahıs olarak, bir kitap veya film kişisi gibi düşünüyordu, ama hiç olmazsa bu üçüncü şahıs tekildi. Önceki akşam ipleri eline alan sesler kalabalığı –“onlar”– bu akşam onu almaya gelmemişlerdi henüz. Hiçlik içinde varlık, varlık içinde hiçlik. Ha biri ha öbürü. Kötü edebî eleştiriye taklit eden hayat. Çö/zül/me. Tükenmiş ve hummalı. Her zamanki işler. Her zamanki komik işler.

Patrick lunaparkta döner koltuklardan kalkanlar gibi kendini duvardan güçlkle ayırabildi. Serinkanlı müşteriler duvar diplerince sıralanan yumuşak gri min-

derler üstünde, televizyonların titrek mavi ışığı tepelerine vurarak rahatsızca yayılmış, oturuyorlardı. Patrick, bir polis memurunu ayık olduğuna ikna etmeye çalışan bir sürücünün özeniyle bara doğru yürüdü.

Bar tezgâhına yaslanan kaslı, şakacı bir adam, “Doktor karaciğerinin kabartmalı bir Rocky Dağları haritası gibi göründüğünü söyledi,” diyordu.

Patrick yüzünü buruşturdu ve neredeyse aynı anda, yanına keskin bir sancı girdi. Vücut böyle hemen tepki verir miydi? Sakinleşmeliydi. Soğukkanlılığın parodisini sergilercesine, avcı bir kertenkelenin küçük kesik hareketleriyle gözlerini salonda gezdirdi.

Bara en yakın noktadaki mindere perçinli kemeri, asker postalları, siyah deri ceketi ve şimşek biçimli küpeleriyle kırmızı sarı İskoç etekli bir adam yayılmıştı. Çok fazla Tuinal¹ almış gibi bir hali vardı. Patrick, Tuinal kafasının ani karanlık ışıltısını, asitli bir toz gibi kolunu yakmasını hatırladı; ancak acil durumlarda kullanılacak bir madde olabilirdi bu. Üstelik adamın görüntüsü de eskilerde kalmıştı; 1976’daki *punk* yazının kavurucu sıcağında, okulun yangın merdivenine kurulup esrar içmesi ve “White Riot” dinleyip çatıların üstünden “yıkım” diye bağırmasının üstünden altı yıl geçmişti ne de olsa. Etekli *punk*’çının yanında New Jersey’li iki gergin sekreter, yumuşak karınlarına gömülen daracık pantolonlarıyla koltuklarının ucunda oturuyorlardı. Kırmızı dudak boyalarını şevkle bembeyaz sigara filtrelerine bulaştırıyor, ama Marianne’in kayıtsızlığından sonra onu avutma görevini yerine getiremeyecek kadar da itici görünüyorlardı. Onlara hafifçe arkasını dönmüş olan siyah takım elbiseli bir emtia komisyoncusu (yoksa sanat simsarı

1. 1960’lardan 1980’lere kadar uyuşturucu amaçlı olarak yaygın bir şekilde kullanılan ve iki çeşit barbitürat içeren bir ilaç. (Ç.N.)

mıydı?), kelliğini kafasının arkasındaki son verimli saç köklerinden çıkan kır renkli uzun ince perdeyle örtmeye çalışan biriyle konuşuyordu. Gençliğin umutsuz durumuyla temaslarını sürdürmeye, yeni akım çocuklarını kontrol etmeye, isyankâr modadaki son değişimleri görmeye çalışır bir halleri vardı.

Salonun karşı tarafında, ikinci el sade bir eteğin üstüne siyah bir kazak giymiş ve tişörtlü, kot pantolonlu bir adamla el ele tutuşan, popülerliğini hiç yitirmeyecek derecede zavallı görünen sevimli bir kız vardı. Ayaklarının dibinde birer bardak bira, ikisi beraber televizyon ekranlarından birine uysalca bakıyorlardı. Onların devamında üç kişilik bir grup heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Kobalt mavisi takım elbiseli ve ince kravatlı bir adamla kırmızı takım elbiseli ve ince kravatlı bir başka adam, deri binici pantolonu giymiş uzun siyah saçlı gaga burunlu bir kızı aralarına almışlardı. Patrick salonun uzak köşesinden zincirlerin pırlıltısını seçebiliyordu.

Umutsuz, tamamen umutsuz. İçeride güzelliğin kıyısına yaklaşabilecek yegâne kız başka bir adamla diz dize, el eleydi. Tartışmıyorlardı bile. Tam bir rezalet.

Ceplerini tekrar yoklayıp dindarca istavroz çıkardı. Beyaz, uyuşturucu, nakit ve Quaalude. Paranoyanın da bir sınırı vardı. (Var mıydı?) Kokain otelde, kredi kartlarının yanındaydı. Buzlu *bourbon* ısmarladı, cebindeki Kara Güzel'i çıkardı ve ilk yudumla birlikte mideye indirdi. Hesap edilenden iki saat önce, ama önemli değildi. Kurallar çiğnenmek içindi. Bir başka deyişle, bir kural varsa eğer, onu bazen gözetmek gerekirdi. Tökezleyen zihin. Döngüsel düşünce. Büyük yorgunluk.

Kulübün televizyon ekranlarında, David Bowie'nin bir set halinde sıralanmış televizyon ekranlarının karşısında sarhoş oturan görüntüsü parladı, hemen arkasından da Charles Foster Kane'in Florida'daki şatosunun

aynalı salonunda yürüyen Orson Welles'in ünlü görüntüsü geldi. Çoğalan imgelerin çoğalması.

Patrick hayal kırıklığına uğrayan bir okul müdürü gibi, "Bunun zekice olduğunu sanıyorsun herhalde," diye iç geçirdi.

"Affedersin?"

Patrick arkasını döndü. Uzun kır saçlardan perdesi olan adamdı.

"Kendi kendime konuşuyorum," diye mırıldandı Patrick. "Ekrandaki görüntülerin boş ve çığırından çıkmış olduğunu düşünüyordum da."

Adam ciddiyetle, "Belki de maksatları boş olmak," diye karşılık verdi. "Bence şimdiki çocukların fazlasıyla iç içe oldukları şeylerden biri de bu."

"Boşlukla nasıl iç içe olabilirsin ki?"

"Yeri gelmişken, benim adım Alan. İki Beck's," dedi garsona. "Seninki ne?"

"*Bourbon.*"

"Adını kastettim."

"Ha, ee, Patrick."

"Merhaba." Alan elini uzattı. Patrick isteksizce eli sıktı. Alan bilmece sorar gibi, "Yolda parlayan far ışıkları ne?" diye sordu.

Patrick omuzlarını silkti.

Alan hayranlık uyandırıcı bir sakinlikle, "Yolda parlayan far ışıkları," dedi.

"Rahatladım," diye karşılık verdi Patrick.

"Hayatta her şey kendinin simgesidir."

Patrick, "Ben de ondan korkuyordum," dedi, "ama neyse ki kelimeler bunu anlatamayacak kadar muğlak."

Alan, "Ama anlatmaları gerekir," diye onayladı. "Düzüştüğün zaman birlikte olduğun kişiyi düşünmen gerektiği gibi."

"Öyle olmalı," dedi Patrick şüpheyle, "onları farklı bir duruma soktuğun sürece."

“Buradaki ekranlar imge yaratmanın farklı yollarını gösteriyorsa, başka ekranlar, aynalar ve kameralar gösteriyorsa buna boşluğun kendini yansıtması da diyebilirsiniz, dürüstlük de. Ancak kendini ilan edebildiğinin ilanıdır bu.”

Patrick, “Peki ya Yarasa Adam?” diye sordu. “Televizyon ortamının doğası hakkında değil o.”

“Aslında belli bir düzeyde öyle.”

“Yarasa Mağarası’nın altındaki bir düzeyde.”

Alan teşvik edercesine, “Doğru,” dedi, “Yarasa Mağarası’nın altında bir düzeyde. Çocukların birçoğu da öyle hissediyor işte: kültürel boşluk.”

“Sana güveniyorum.”

Alan, “*Bana* sorarsan, Varlığın geçerliliğini anlatmaya her zaman değer,” diyerek Beck’s şişelerini aldı. Sonra neşeyle gülümseyerek, “Whitman’ın sevdası paradan daha kıymetli,” diye ekledi.

Patrick, Hassiktir, diye geçirdi içinden.

“Bize katılmak ister misin?”

“Yok, aslına bakarsan ben de kalkıyordum. Fena halde uçak sersemiyim.”

Alan hiç bozuntuya vermeden, “Pekâlâ,” dedi. “Hoşça kal o zaman.”

“Hoşça kal.”

Patrick sahiden gidici olduğuna Alan’ı ikna etmek için *bourbon* kadehini bitirdi ve aşağı salona yöneldi.

Pek de iyi gitmiyordu. Sadece hatun bulamamakla kalmamış, üstüne bir de şu çatlak ibneyi savuşturmak zorunda kalmıştı. “Whitman’ın sevdası paradan daha kıymetli” imiş; bu lafla kim tavlanır? Patrick basamaklarda kısa bir kahkaha koyuverdi. En azından aşağıda o menekşe gözlü *punk*’çıyı bulabilirdi. Ona sahip olmalıydı. Ülke-den ayrılmadan önceki son birkaç saatte otel yatağını onunla paylaşması mukadder, talihli kadın ondan başkası olamazdı.

Aşağının atmosferi yukarıdaki halı kaplı bardan çok farklıydı. Sahnede siyah tişörtlü ve lime lime kot pantolonlu müzisyenler, vokalin boşu boşuna delmeye çalıştığı gitar sesinden yoğun ve ağır bir duvar örüyorlardı. Vaktiyle ambar olan uzun ve süssüz iç mekânda ne dekorasyon vardı ne havalı ışıklandırmalar; kendi kahramanlığının yalınlığından başka hiçbir duygu vermiyordu burası. Patrick gürültülü karanlıkta mavili pembeli fırça saçları, zebra, leopar ve kaplan desenlerini, siyah dar pantolon ve sivri ayakkabıları, duvara yaslı olarak toz çeken ayıksı ve serserileri, başlarını öne doğru sallayarak gözleri kapalı tek başına dans edenleri, robot hareketli çiftleri ve sahnenin daha yakınlarında, zıplayarak birbirleriyle çarpışan küçük toplulukları seçebiliyordu.

Menekşe gözlü uyuşturucu düşkünü taşbebeği bulma umuduyla parmaklarının üstünde yükseldi. Kız ortalıkta yoktu; ama çok geçmeden Patrick'in gözü, ev yapımı şifon bir elbisenin üstüne siyah deri ceket giyen bir sarışının sırtına takıldı. Dikkat çekmeden yanından geçerken etrafına bakınır gibi yaptı. Sonra, "Siktir, şaka mı yapıyorsunuz?" diye kendi kendine hiddetle homurdandı. Kızın yüzü boş çıkan bir vaat ve bir ihanet gibi onu kızdırmıştı.

Nasıl bu kadar sadakatsiz olabilirdi? İsteddiği, menekşe gözlü uyuşturucu düşkünü taşbebeği. Bir keresinde Debbie, bir tartışmanın orta yerinde, "Sen aşk nedir bilir misin, Patrick? En küçük bir fikrin var mı?" demiş, o da bıkkınca, "Kaç tahmin hakkım var?" diye sormuştu.

Gerisingeri dönüp sağına soluna baktı ve insanların arasından dolana dolana duvar dibinde kendine bir yer tuttu.

İşte oradaydı! Kız kazığa bağlanmış gibi elleri arkasında, bir sütuna yaslanmış, saygılı bir merakla müzisyenlere doğru gözlerini kaldırmıştı. Patrick dikkatini deli gibi yoğunlaştırıp göğsünün ve karnının çekim alanına

kapılan kızın yerde süzüle süzüle ona doğru yaklaştığını hayal etti. Kaşlarını şiddetle çatarak kızın bedeni üstüne bir nöron ağı attı ve büyük bir av gibi onu kendine çekti. Kızın yanındaki sütuna zihinsel kementler atıp onu derdest olmuş bir esir gibi tökezleye tökezleye yanına getirdi. Sonunda gözlerini kapattı, havalandı ve arzusunu salonun öbür yanına gönderip kızın boynunu, memelerini öpücüklere boğdu.

Gözlerini açtığında kız yoktu. Belki konuşmayı denemeliydi. Hiddetle çevresine bakındı. Hangi cehenne- me gitmişti bu kız? Uyuşturucunun artan etkisiyle tatsızlığı gitmiş ve tekrar canlanmış olmasına rağmen psişik güçleri zayıflıyordu.

Ona sahip olmalıydı. Mutlaka ya ona ya da başka birine sahip olmalıydı. Ten tene, kas kasa temasa ihtiyacı vardı. Hepsinden önemlisi, kendini bir saniyeliğine bile olsa unutabileceği bir birleşmeye, birleşmenin bilinci kapatan etkisine ihtiyacı vardı. Tabii sık sık olduğu gibi, tenselliğin görüntüsüyle bedeninden daha fazla uzaklaşmaz ve kendi içine daha fazla gömülmezse. Ama boş ver. Cinsellik onu, her zamanki melankolinin üstüne bir de sürgüne gönderse ve o sürgün, muhatabının sessiz site- minden kaynaklanan bir sinir bozukluğuna eklense bile, yaşayacağı zafer onu coşturmaya mahkûmdu. Yoksa değil miydi? Başka kim kalmıştı? Güzel kadınların yanında daima birileri olurdu, olmasa da onları avunulmaz bir ayrılık ile biri tarafından avutulma arasındaki bir saliselik zaman diliminde, ya da birinci âşıklarından ikinci âşık- larına götüren bir takside yakalamak gerekirdi. Ayrıca zaten güzel bir kadınınız varsa onlar sizi hep bekletir, şüphede bırakırlardı; çünkü sizin onları düşündüğünüzden ancak o zaman emin olabilirler.

Belli bir burukluk noktasına kadar kendini dolduran Patrick uzun adımlarla bar tezgâhına yöneldi.

Barmene, “Buzlu Jack Daniel’s,” dedi. Geri çekilirken solundaki kızı süzdü. Kız hafif balıketli ve siyah saçlıydı, hatta biraz zorlamayla güzel bile sayılabilirdi. Sabit gözlerle onun da Patrick’i süzmesi iyiye işaretti.

“O palto sana sıcak gelmiyor mu?” diye sordu. “Biliyorsun, mayıstayız.”

Patrick yarı gülümsemeyle, “İnanılmaz sıcak,” diye kabul etti, “ama paltom olmazsa derim yüzülmüş gibi hissediyorum.”

“Yani savunma mekanizması gibi mi, demek istiyorsun?”

Paltonun anlamındaki inceliği ve derinliği kızın tam kavrayamadığını sezen Patrick uzata uzata, “Evet,” dedi. Sonra elinden geldiğince doğal olarak, “Adın ne?” diye sordu.

“Rachel.”

“Benim de Patrick. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” Bir sohbet tutturmaya çalışanların parodisi gibi geliyordu kendine. Her şey tehditkâr veya alaycı bir kısıveye bürünmüştü ve şu haliyle bir gözlemci konumundan çıkıp ayaklarını yere basması iyice zorlaşıyordu. Kız ondaki bu kıyıcı ruhsuzluğu acaba güven veren bir merasim olarak düşünebilir miydi?

“Tabii. Bira içebilirim. Bir Dos Equis.”

Patrick, “Güzel,” diyerek barmenin dikkatini çektikten sonra, “Eee, ne iş yapıyorsun?” diye sordu. Alelade bir konuşma sürdürmeye ve bir başkasına ilgi gösterir gibi yapmaya çalışmanın gayreti onu neredeyse kusturacaktı.

“Bir galeride çalışıyorum.”

Patrick etkilenmiş gibi görünme umuduyla, “Gerçekten mi?” dedi. Fakat sesinin denetimini sanki hepten kaçırmıştı.

“Hı hı, ama doğrusunu istersen kendi galerimi açmak istiyorum.”

Patrick, İşte yine başlıyoruz, diye geçirdi içinden. Aktör olduğunu sanan garson, yönetmen olduğunu sanan aktör, filozof olduğunu sanan taksici. Şimdiye kadar her şey yolunda, anlaşma yapılmak üzere, plak şirketleri büyük ilgi gösteriyor... saldırgan çakma hayalperestlerle dolu bir şehir ve tabii güç sahiplerinden samimi olarak hazzetmeyen üç-beş kişi.

Kız, "Tek eksiğim, mali destek," diye iç geçirdi.

Patrick endişeli, ama yine de özendirici olmaya çalışarak, "Peki niye kendi yerini açmak istiyorsun?" diye sordu.

"Yeni-Nesnel sanatı biliyor musun, emin değilim, ama bu akım bence büyük önem kazanacak," dedi Rachel. "Birçok sanatçı tanıyorum ve herkes onları görmezden gelirken kariyerlerini ben başlatmak isterim."

"Eminim fark edilmeleri çok sürmeyecektir."

"O yüzden de acele etmem gerekiyor."

Patrick ciddiyetle, "Yeni-Nesnellik'in örneklerini görmek isterim," dedi.

Ona yeni bir gözle bakan Rachel, "Bunu ayarlayabilirim," dedi. Beklediği mali destek karşısında mıydı yoksa? Paltosu tuhaf olsa da pahalı görünüyordu. Tepesinde dikilip durmayacak olduktan sonra ayrıksı bir İngiliz'i arkasına alabilirse ilginç olurdu doğrusu.

Patrick, "Benim de küçük bir koleksiyonum var," diye uydurdu. "Bu arada, bir Quaalude ister misin?"

Rachel burnunu kırıştırarak, "Uyuşturucuyla pek aram yok," dedi.

"Benim de," dedi Patrick. "Cebimde bir tanesini gezdirip duruyorum. Yüzyıllar önce biri vermişti."

Rachel havalı havalı, "Eğlenmek için kafa bulmaya ihtiyacım yok," diye devam etti.

Patrick, Bu iş olacak, diye düşündü, kesinlikle olacak. "Sana yüzde yüz katılıyorum. Büyüyü bozuyor, in-

sanları doğallıktan çıkarıyor.” Kalp atışı hızlanmıştı; artık anlamayı noktalasa iyi olurdu. “Benimle otele gelir misin? Pierre’de kalıyorum.”

Rachel, Pierre, diye düşündü; tüm işaretler iyiydi. “Tabii,” diye gülümsedi.

Aziz Christopher madalyonunun yanındaki saat iki buçuğu gösteriyordu. Demek ki beş saat kadar vakti vardı. Yeter de artardı bile; Rachel’la ömür boyu konuşacak hali yoktu ya? Kıza belli belirsiz gülümsedi. Ona ne demeliydi? Babasının yeni öldüğünü mü? Bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu mu? Beş saat sonra havalimanına gideceğini mi? Kız arkadaşının umursamayacağını mı? Ona artık kendisiyle ilgili soru sormak istemediğini kesin biliyordu. Nikaragua hakkındaki görüşlerini de dinlemek istemiyordu.

Rachel huzursuzca, “Sanki acıktım,” dedi.

“Acıktın mı?”

“Hı hı, canım nasıl Meksika yemeği çekti.”

Pierre’in gece menüsünde Meksika yemeği olmadığını gayet iyi bilen, olsaydı da bunu kınayacak olan Patrick, “Eminim oda servisinden isteyebiliriz,” dedi.

“Ama dünyanın en güzel Meksika yemeklerini yapan bir lokanta var,” diyerek hevesle doğruldu. “Oraya gitsek *ne kadar* güzel olur.”

Patrick sabırla, “Pekâlâ,” dedi. “Adres ne?”

“On Birinci Cadde, Otuz Sekizinci Sokak.”

Patrick taksiciye döndü. “Üzgünüm, ama fikrimizi değiştirdik. Acaba On Birinci Cadde, Otuz Sekizinci Sokak’a gidebilir miyiz?”

Taksici, “On Birinci Cadde, Otuz Sekizinci Sokak?” diye yineledi.

“Hı hı.”

Rachel’in lokanta dediği, dışı oluklu, gümüş rengi bir karavandı ve üstünde kırmızı bir neon ışıkla ÜNLÜ MEKSİKA YEMEKLERİMİZİ DENEMEDEN GEÇMEYİN yazıyordu. Rachel elbette ki böyle bir teklifi geri çeviremezdi. Sarı bir Meksika şapkasının yanında yeşil bir neon biber sevimli sevimli yanıp sönüyordu.

Acı çeşnili kıyma, kızarmış fasulye, avokado püresi ve ekşili kremanın üstüne parlak turuncu rengi çedar peyniriyle tepeleme dolu gelen dev oval tabağın yanında benekli toprak rengi tortilla ekmekleri de gelince Patrick, acılı keskin yemek yığınınla arasına ince mavi dumandan bir örtü çekebilme umuduyla bir sigara yaktı. Yavan kahvesinden bir yudum daha alarak kırmızı plastik oturma sırasının en uzak köşesine geçti. Rachel belli ki heyecanlanınca yemeği fazla kaçıran bir karakterdi ve Patrick kendini bir yerine tıkmadan önce tıkmak ya da daha büyük ihtimalle, sindirim organlarının canına okumak ve soluğunu peynir ve biberin kesif kokusuna doyurmak suretiyle Patrick’i sevişmekten soğutmak istiyordu.

“I-hım,” dedi hayranlıkla, “bu yemeğe bayılıyorum.”

Patrick bir kaşını hafifçe kaldırdı, ama yorum yapmadı.

Rachel sonra yemeği tortilla ekmeğinin içine doldurdu, üstüne avokado püresini sıvıştırdı ve çatalının gerisiyle ekşili sosu pıt pıt döktü. Son olarak, parmaklarıyla bir tutam çedar peyniri alıp hepsinin üstüne serpti.

Yufka ekmeği lap diye açılınca dürümün muhtevası çenesine taştı. Fakat o kıkırdayarak, dökülen kısmı işaretparmağıyla ağzının içine doğru gerisingeri ittirdi.

“*Delicioso*,”¹ diye yorum yaptı.

Patrick, “İğrenç görünüyor,” diye somurttu.

“Sen de biraz denemelisin.”

Rachel tabağının üstüne kapandı ve dağılmak üzere olan tortilla ekmeğini dâhiyane açılardan kemirmenin yollarını buldu. Patrick gözünü ovaladı. Yine deli gibi kaşınmaya başlamıştı. Pencereden dışarı bakacak oldu, ama camdaki yansımalar onu ister istemez yine içeri çekiyordu. Krom kaplı direkler üstündeki lale kırmızısı bar tabureleri, mutfağa açılan servis penceresi, bir fincan kahvenin üstüne doğru eğilen yaşlı adam ve tabii ki, yemlikteki bir domuzu andıran Rachel. Şu manzara ona ünlü ressamın tablosunu hatırlatıyordu – neydi adı? Hafızası yanmıştı. Her şeyi unutmamanın dehşeti. Hooper... Hopper. Bulmuştu. Yaşlı kurtta hâlâ hayat vardı.

“Bitti mi?”

Rachel son ağız dolusu lokmayı şapur şupur öğütmeye çalışırken, “Buranın muz tatlısı da nefistir,” dedi pişkince.

“Çekinmene gerek yok,” dedi Patrick. “Bir tane yetecek mi?”

“Sen yemeyecek misin?”

Patrick tafrayla, “Hayır, yemeyeceğim,” dedi.

Çok geçmeden uzun cam bir tabak içinde, boylamasına iki dilim halindeki bir muzla paranteze alınmış, çırpılmış kremayla dalga dalga kaplanmış ve pembeli yeşilli şekerleme tanecikleriyle süslenmiş çikolatalı, vanilyalı ve çilekli dondurma topları geldi. Orta hattı boydan boya kat eden maraska kirazları palyaço düğmelerine benziyordu.

Rachel’in parlak renkli krema yığınının muz parçaları eşelemesini izleyen Patrick’in bir bacağı gayriihit-yari yukarı aşağı seğirmeye başladı.

1. (İsp.) Nefis. (Ç.N.)

“Süt ürünlerini bıraktım,” dedi Rachel, “ama arada bir kendime izin verip böyle abartıyorum.”

Patrick, “Belli oluyor,” dedi soğuk soğuk.

Artık içindeki nefret ve tiksintiye engel olamıyordu. Tamamen zıvanadan çıkmıştı bu kız. Oysa uyuşturucuların hiç olmazsa reklam edilebilir yanları vardı: uçlarda yaşamak, içindeki Kongo’yu keşfetmek, karanlığın yüreği, ölümü yenmek, ürpertici bir bilgiden yaralar ve madalyalarla dönmek, Coleridge, Baudelaire, Leary... Gerçi ciddi olarak biraz bile uyuşturucu almış biri böyle reklamların korkunç derecede yanlış olduğunu anlardı elbette, ama yeme sorunu olan kimselerin de kahramanlık taslamaya kalkışamayacağı ortadaydı. Üstelik, Rachel’in saplantılı açgözlülüğü ve gülünç sahtekârlığı nedense insanın huzurunu kaçırarak derecede tanındık geliyordu.

Patrick dayanamayıp, “Artık gidebilir miyiz?” dedi.

Rachel, “Evet, tabii,” dedi ürkekçe.

Patrick hesabı istedi ve gelmesini beklemeden masaya yirmi dolarlık bir banknot fırlatıp oturduğu sıradan güçlkle sıyrılıp kalktı. Şimdi sırada yine boktan bir taksi yolculuğu vardı.

Otelin asansörüyle çıkarlarken Rachel sızlanmaya başlamıştı. “Sanki midem bulanıyor.”

Patrick, “Şaşırmadım,” diye söylendi, “sadece seyrettiğim halde benim bile midem bulanıyor.”

“Bana düşmanca davranma istersen.”

Patrick, “Affedersin, çok yorgunum,” dedi. Kızı elinden kaçırmanın sırası değildi şimdi.

“Ben de.”

Patrick kapıyı açtı ve ışıkları yaktı.

“Karışıklığın kusuruna bakma.”

“Sen bir de benim evimi gör.”

Patrick, “Belki görürüm,” dedi. “Evini de, Yeni-Nesnel sanat eserlerini de.”

“Kesinlikle. Banyoyu kullanabilir miyim?”

“Tabii.”

Banyo kapısından kilit sesi gelince Patrick, Hızlı bir karışım hazırlamanın sırası, diye düşündü. Bavulundan kokaini, sol iç cebinden de eroini çıkardı; alt çekmecenin arka tarafındaki kaşığı ve gereksiz bir ihtiyatla perdenin gerisine sakladığı maden suyunu buldu. Bundan sonra belki fırsat bulamayacağı için şimdiki karışımı sert hazırlamakta ve ek vuruş yapma ihtiyacını olabildiğince azaltmakta yarar vardı. Beyazla kokoyu harmanladı, eritti ve çözeltiyi şırıngaya çekti.

Hazırdı, ama Rachel’in banyodan ne zaman çıkacağı belli değildi. Gıcırdayan basamaklardaki ayak seslerini dinleyen biri gibi kulaklarını kabarttı ve banyodan gelen seslere dikkat kesildi. Önce boğuk öğürtüler, ardından hırıltılı küçük bir öksürük; demek ki vuruş yapmak için yeterince zamanı vardı.

İğnenin ucunu risk almadan elinin üstündeki kalın damarlardan birine sapladı. Kokain kokusunun hücumuyla sinirleri bir piyanonun telleri gibi gerildi. Onu, keçe kaplı piyano çekiçleriyle vura vura omurgasından yukarı doğru çıkan ve kafatasının içinde derin derin yankılanan eroinin hafif yağmuru takip etti.

Patrick hoşnutlukla inleyip burnunu kaşdı. Böyle bir haz olabilir miydi; aklını başından alan böyle müthiş bir haz? Nasıl vazgeçebilirdi? Bu aşktı. Yuvaya dönmekti. Fırtınalı ve sarsıntılı yolculuklarının en sonunda İthaka’ya¹ ulaşmaktı. Şırıngayı üst çekmecenin içine bıraktı, sendeleye sendeleye yatağa kadar gelip serildi.

1. Yunanistan anakarasının batısındaki İyonya adalarından biri. Homeros’un *Odysseia* destanında, kahraman Odysseus’un dönmeye çalıştığı memleketi. (Ç.N.)

Sonunda huzuru bulmuştı. Yarı kapalı gözlerin birbirine karışan kirpikleri, kapanan kanatların ağır ve mahcup hışırtısı; keçe çekiçler bedenini tıngırdatıyor, nabızı bir davulun üstündeki kum tanecikleri gibi dans ediyordu; sevda ve zehir, uzun uzun ve ağır ağır verilen bir solukla akciğerinden tahliye olurken Patrick hiçbir zaman tam olarak hatırlayamadığı, ama bir an da olsa unutmadığı bir mahremiyete doğru yitiyordu. Düşünceleri tereddütlü bir dere gibi yumuşak bir ısıltıyla ürperiyor, birbirinden kopuk ve canlı imgelerin havuzlarına doluyordu.

Hayalinde canlanan ayakları Londra'nın ıslak bir meydanında yürümeye başladı; ayakkabıları yaş yaprakları kaldırıma uğursuzca mühürlüyordu. Meydanda bir yaprak yığını için için yanarken hava, yayılan ısıyla birlikte şerbet gibi koyulmuş, güneş ışığı sarı duman bulutlarının etkisiyle kırık bir tekerlek gibi bükülmüş, tekerleğin jant telleri kelleşen çınarların arasından vuruyordu. Çimenlik solmuş yapraklarla kaplıydı ve Patrick bu hazin ve yakıcı töreni parmaklıkların öbür yanından, gözleri dumandan tahriş ola ola izliyordu.

Kırıştırdığı gözlerinden birini kaşıyarak otel odasına döndü. Yazı masasının üstüne asılı Normandiya sahili gösteren tabloya odaklandı. Uzun elbiseli kadınlarla hasır şapkalı erkekler niye denize doğru yürümüyorlardı? Onları kumsaldaki şemsiyelerin katıksız neşesi mi alıkoyuyordu, yoksa soyunup kayıtsız sulara girmeden önce tamamlamaları gereken bir ceza mı vardı?

Her şey ölüyordu, kaldırılan her taşın altından kör beyaz kurtçuklarla dolu birer yuva çıkıyordu. Küflü soğuk toprağı ve her şeyi kuşatan denizi geride bırakıp dağlara yönelmeliydi. Bıyığının altından, "Selam size, yüce dağlar!" diye bir ezgi tutturdu. "Yüksek! Yalnız! Sakin! Atlamaya elverişli!"

Mecalsizce kıkırdadı. Kokainin etkisi geçmeye başlamıştı bile. Ve Patrick şimdiden bayağı kötü hissediyordu. Doğru dürüst vuruş yapacak iki doz kokain kalmıştı ve ondan sonra giderek hızlanan hüsranlı bir ıstıraba mahkûm olacaktı. Gerçi eroin, kokoyu geçici olarak gölgelemiş olabilirdi, ama öyle bile olsa, uzun süreli bir uykusuzluktan sonra etkisinin korkunç derecede azalması kaçınılmazdı. Bedeninin büyük bir kıyıma sahne olmuş uyuşturucular arası bir savaş meydanına döndüğü böyle durumlarda yapılacak en mantıklı şey, Rachel'in asil bir ruhla geri çevirdiği Quaalude'yi alıp uçakta kestirmeye çalışmaktır. Biraz uyumanın her zaman iyi bir gerekçesi vardır; bu seferki gerekçe de, uyandığında uyuşturucuların etkisinin güçlenecek olmasıydı.

Karaciğeri, göğüskafesinin altından bir ragbi topu yemiş gibi yine ağrıyordu. Uyuşturucu alma arzusu, Spartalı oğlanın tuniği altındaki tilki gibi,¹ iç organlarını kemiriyordu. Gözlerini sürekli kırpmazsa başlayan çift görme sorunu ağırlaşmış ve aynı nesneye ait görüntülerin ikisi birbirinden giderek uzaklaşmaya başlamıştı.

Hem bu şikâyetler hem de vücudunun ataçlar ve çengelliğnelerle tutturulmuş olduğu ve en küçük bir zorlanmada parçalanıp dağılacağı duygusu yüreğine pişmanlık ve dehşet salmıştı. Zaten uyuşturucudan tiksiniyor bırakma isteği, şimdi olduğu gibi, hep üçüncü günün sabahına doğru depresirdi; ama maddeden uzak durmaya ve aklı berraklaşmaya başlar başlamaz yoksunluğun daha büyük bir korkuyla içini dolduracağını da biliyordu.

1. Antik Yunan'da savaşçılığı ve disipliniyle nam salan Sparta şehir devleti hakkında anlatılan bir efsaneye göre askerî eğitim gören bir çocuk, bir tilkiyi çalıştığı sırada teftiş başlar ve hayvanı tuniğinin altına saklar. Tilki karnını yemeye başlar, fakat teftiş sırasında kırıdamaması gerektiğinden ve erkeklere acılarını belli etmemeleri öğretildiğinden, çocuk sesini çıkarmaz ve sonunda ölür. (Ç.N.)

Rachel'i yatağının ucunda mutsuzca dikilir görünce şaşırdı. Banyoda kusarken Patrick'in hafızasından çabucak silinmişti kız; bireyselliğini yitirmiş ve Patrick iğne yapacağı sırada onu bölecek ya da yaşadığı kafaya engel olacak Öbür İnsanlar'dan birine indirgenmişti.

Karnını tutarak, "Çok şiştim," diye yakındı Rachel.

Patrick, "Gelip şuraya uzansana," diye homurdandı.

Rachel yatağa çöküp uzak kenara kadar emekledikten sonra kendini iniltiyle yastığa bıraktı.

Patrick şefkatli olduğunu umduğu bir sesle, "Gel buraya," dedi.

Rachel yan dönerek hafifçe yanaştı. Patrick de dişlerini fırçaladığını umarak ve kendininkileri en son ne zaman fırçaladığını merak ederek eğildi ve kızı öptü. Açının tuhaflığı yüzünden burunları birbirine girdi, şu acemiliği üstümüzden bir an önce atalım derken de dişleri çarpıştı.

Patrick, "Tanrım, sanki on iki yaşındayız," diye söylendi.

"Üzgünüm."

Patrick bir elini başına yaslayıp öbürünü Rachel'in beyaz örgü elbisesinde gezdirdi. Kız bitkin ve gergin görünüyordu. Ayaktayken belli olmayan bir şişlik vardı karnının alt tarafında. Patrick o şişliği pas geçip parmaklarının üstüyle kalçada ve uylukta dolaştı.

Rachel, "Üzgünüm," diye yineledi. "Çok gerginim, yapamayacağım. Belki birbirimizi tanımaya çalışarak birlikte biraz vakit geçirebiliriz."

Patrick elini çekip pat diye kendini yatağa bıraktı.

Ruhsuzca, "Tabii," dedi ve yatağın başındaki saate baktı. Dört elli. "Birbirlerini tanımak" için iki saat kırk dakikaları vardı.

Rachel, "Daha gençken herkesle yatağa girerdim," diye sızlandı, "ama her seferinde içimde bir boşluk duygusuyla kalktım."

“Bir tabak Meksika yemeği ve muz tatlısından sonra bile mi?” Patrick madem düzmeyecekti, hiç olmazsa eziyet edebilirdi.

Rachel, “Düşmanca davranıyorsun işte,” dedi. “Farında mısın? Senin kadınlarla bir derdin mi var?”

“Erkekler, kadınlar, köpekler: Ayrım yapmam, hepsi sinirimi bozar.”

Patrick yataktan çıkıp yazı masasına doğru geçti. Şu sıkıcı yağ tulumunu ne diye otele getirmişti ki? Dayanılır gibi değildi, hiçbir şeye tahammül edemiyordu.

“Bak, seninle tartışmak istemiyorum,” dedi Rachel. “Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, sadece beni rahatlatmana ihtiyacım var.”

Kokain ve kaşığı pantolon cebine koyup ikinci şırınga için çekmecenin derinlerine doğru uzanan Patrick, “Rahatlatmak uzmanlık alanıma girmiyor,” dedi.

Rachel da yataktan çıktı ve Patrick’in yanına geldi.

“İkimiz de gerçekten yorgunuz; hadi yatağa girelim ve biraz uyuyalım. Belki sabah olaylara bakışımız değişir,” dedi cilveyle.

Patrick, “Değişir mi dersin?” diye sordu. Kızın eli sırtını yakıyordu resmen. Ne onun ne de bir başkasının ona dokunmasını istiyordu. Kızın menzilinden kurtulmak için fırsat kollayarak uzaklaştı..

Neşelenmek için yeni bir çabaya girişen Rachel televizyonun üstündeki kutuya dokunarak, “Bunda ne var?” diye sordu.

“Babamın külleri.”

“Babanın külleri mi?” Rachel yutkunarak elini çekti. “Bak şimdi bir tuhaf oldum.”

Patrick, “Ben olsam dert etmem,” dedi. “El bagajı olarak geçiyor zannedersem, ne dersin?”

Konuşmanın gidişatından kafası karışan Rachel, “Herhalde,” dedi. “Tanrım, yani bu beni gerçekten garip

hissettiriyor. Baban odada, bizimle. Bunu önceden sezini-
lemiştim sanki.”

“Kim bilir? Her neyse, ben banyodayken o sana arkadaşlık edebilir. İçeride biraz kalabilirim.”

Rachel gözlerini ardına kadar açmıştı. “Bu bayağı ağır.”

“Telaş etme. Söylenenlere bakılırsa çok tatlı bir adammış.”

Patrick, Rachel'i yatak odasında bırakıp banyo kapısını arkasından kilitledi. Rachel, hareket etmesini bekliyormuş gibi, gözlerini kaygıyla kutuya dikerek yatağın kenarına oturdu. Gittiği iki yoga dersinden belli belirsiz hatırladığı nefes alıştırma hareketlerini denemek için altın bir fırsat yakalamıştı, ama birkaç dakika sonra canı sıkılıp gitmek istedi. Gelgelelim, evi ta Brooklyn'deydi. Taksi on-on iki dolara patlardı ve eve vardktan bir-iki saat sonra da metroyla galeriye gitmenin çilesini yaşayacaktı. Otelde kalırsa hiç olmazsa biraz uyuyabilir biraz da kahvaltı edebilirdi. Kahvaltı menüsüyle birlikte yatağa sokuldu ve yenecek onca lezzetin baştaki heyecanı ve suçluluk duygusunu üstünden attıktan sonra yorgunluğa teslim oldu.

Bir bacağını küvetin kenarından aşağı sarkıtmış olan Patrick kolunda ince bir kan sızıntısıyla banyoda uzanıyordu. Kalan kokainin hepsini bir iğnede almış ve tamamen uçmuş olarak küvetin içine devrilmişti. Gözlerini krom kaplı duş tertibatına ve parlak beyaz tavana dikierek sıkılı dişlerinin arasından, göğsüne bir kiriş düşmüş gibi, azar azar soluk alıyordu. Gömleğinde terden koyu lekeler, burun deliklerinde eroin tozunun kalıntıları vardı. Burnuna doğruca bastırıldığı torbacık şimdi buruşuk ve boşalmış olarak boynunda duruyordu.

Sol eliyle şırınganın ucunu küvetin yanına sürtüyordu. Damardan almayı bırakması gerekiyordu; özellikle de şimdi malzemesi kalmadığına göre.

Bir Ortaçağ resminde, onu kızgın dirgenlerle cehenneme doğru süren ve sırtıkan kötücül suratlarıyla çevresini çirkinlik ve umutsuzluğa bulayan düşmüş meleklerden bir trup gibi, yaptığı fenalıkların hepsi aynı anda başına üşüşmüştü. Kalıcı bir karar vermek için, bir daha uyuşturucu almamanın dindarca ve imkânsız sözünü vermek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bu sefer bunu da atlatırsa, bunu da atlatmasına izin verilirse bir daha hiç iğne yapmayacaktı.

İçinde bulunduğu büyük çıkmazda kapıldığı heyecan, sahtekârlığına ağır basıyor, ama yine de bir şeylerin eksik olduğu yollu rahatsız edici duyguyu, uzak bir silah atışı gibi, şimdiden duyabiliyordu. Malzemesi bitmişti. Şıngının birini parçalamıştı, öbürü de kanla tıkalıydı. Hak etmişti etmesine, ama aynı zamanda çok, çok hâzindi. Pek yakında sinir uçları aç kalmış çocuklar gibi bağırmaya ve vücudundaki her hücre feryat figan eteğine asılmaya başlayacaktı.

Patrick bacağını dikkatle indirip kendini doğrulttu. Yine az daha ölüyordu. Kendine bu şoku hep yaşıtıyordu. Şu Quaalude'yi alsa iyi olacaktı. Güçlkle ayağa kalktı, bayılacak gibi oldu, sonra bir ihtiyar gibi duvara ağırlığını iyice vererek dikkatle küvetten çıktı. Yerde olan paltosunu yavaş yavaş aldı, Quaalude'yi yavaş yavaş çıkardı, ağzına koydu ve biraz suyla yuttu.

Sersem bir halde klozete oturdu ve ahizeyi yerinden aldı. 555-1726.

“Şu an telefona bakamıyorum, ama mesaj...” Siktir, cevap vermiyordu.

“Pierre, ben Patrick. Merhaba demek için aradım.” Yalan söylüyordu. “New York’a döner dönmez seni arayacağım. Görüşürüz.”

Sonra, Londra'ya vardığında hiç olmazsa onu bir şeylerin beklediğinden emin olabilmek için Johnny Hall'ı

aradı. Telefon birkaç kere çaldı. Belki Johnny onunla havallimanında buluşabilirdi. Telefon birkaç kere daha çaldı. İsa aşkına, o da cevap vermiyordu. Deli olmak işten değıldi.

Patrick ahizeyi yerine koymaya çalıştı, ama tutturana kadar birkaç kere denemesi gerekti. Bir çocuk gibi güçsüzdü. Şırınganın hâlâ kuvette olduğunu fark edince onu takatsizce aldı, tuvalet kâğıdına sardı ve eviyenin altındaki çöp kutusuna attı.

Yatak odasında Rachel kıyıya vurmuş bir kazazede gibi yatıyor ve kesik kesik horluyordu. Patrick, Eğer âşık olsaydı, diye düşündü. Ama gerisini getiremedi. Köprü kemerinin altındaki huzursuz sulara oynaşan ısıltı, boğuk bir yankı, bir öpücük. Sobanın önünde çizmelerinden akan kar, parmak uçlarına tekrar dolan kan. Eğer âşık olsaydı.

Tam bu sırada Rachel karaya oturan balinalar gibi karnı beyaz ve ağır soluklu, Patrick'e baktı.

Her şeyi dertop ederek bavuluna tıktığı ve sonra da bavulun üstüne oturup fermuarını çektiği için Patrick toplanmakta zorlanmamıştı. Fakat sonra Victor'un kitabını sığdırmak için fermuarı tekrar açması gerekti. Pierre'in Fransız ağzıyla, "Bir yumurta olduğumu düşünüyorum, o halde bir yumurtayım," diye ciyakladı. Son temiz gömleğini giyerek banyoya gitti ve resepsiyonu aradı.

Uzata uzata, "Alo?" dedi.

"Evet, efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yedi otuz için bir limuzin çağırabilir misiniz, lütfen?" Sonra bir çocuk kaprisiyle, "Siyah camlı büyük bir tane olsun," diye ekledi.

"İlgileneceğim, efendim."

"Ve hesabımı da hazırlayın, olur mu?"

"Evet, efendim. Eşyalarınızı alması için bir komi göndereyim mi?"

“On beş dakika kadar sonra, teşekkür ederim.” Her şey kontrol altındaydı. Giyinmeyi tamamladı, göz bandını taktı ve bavulunu almaya gelecek komiyi beklemeye koyuldu. Rachel’e bir not bıraksa mıydı? “Birlikte geçirdiğimiz geceyi nasıl unutacağım?” veya, “Yakında bunu tekrar edelim,” gibi. Fakat bazen sessizlik daha anlamlıdır.

Biri kapıya hafifçe tıkladı. Komi aşağı yukarı altmış yaşında, ufak tefek, kel bir adamdı ve otelin en sade üniformasını kuşanmıştı.

“Sadece bir çanta var.”

İrlandalı aksanıyla, “Evet, efendim,” dedi komi.

Patrick karaciğerini korumak için hafifçe öne doğru eğilerek ve sırtının ağrısından yan durarak koridorda birlikte ilerlediler.

Konuşkanlığı tutan Patrick, “Hayat bir bok çuvalı, hem de içindekini sızdıran cinsten,” dedi. “İlla ki üstüne bulaşıyor, ne dersin?”

Öbürü ona katılan tatlı bir ses tonuyla, “Birçok insanın öyle düşündüğünü ben de görüyorum,” diye karşılık verdi. Sonra durup Patrick’in bavulunu yere bıraktı.

Vaaz verircesine, “İrmaklar kan akacak. Ve kötüler içinde boğulacak,” diye ekledi. “Yüksek yerler bile esirgenmeyecek.”

Patrick kibarca, “Senin kehanetlerinden biri mi?” diye sordu.

“İncil’de yazıyor,” dedi komi. Sonra tavanı işaret edip bir sineği kovalar gibi yaptı. “Ve köprüler yıkılacak. Ve insanlar dünyanın sonunun geldiğini söyleyecek.”

“Üstelik haklı olacaklar,” dedi Patrick, “ama artık gerçekten gitmem gerekiyor.”

Heyecanını üstünden atamayan komi, “Haklısınız,” dedi. “Sizi resepsiyonda bekliyorum.” Sonra servis asansörüne doğru seğirtti. Öbür asansöre binen Patrick, İnsan ne kadar sınırdan yaşamaya çalışırsa çalışsın, diye dü-

şündü, televizyonda gördüklerine inanan insanlarla tartışmanın bir manası yok.

İki bin yüz elli üç dolarlık hesap Patrick'in beklediğinden fazlaydı. Ama içten içe memnundu da. Zıyan olmanın bir yolu da sermayeyi eritmekti; hissettiği kadar incelmenin ve içini boşaltmanın, hak edilmemiş servetin yükünden kurtulmanın, gerçeği konusunda ayak sürerken simgesel olarak intihar etmenin. Fakat bunun yanında, meteliksiz kaldığı zaman para kazanma ihtiyacından doğan aydınlık bir amaç keşfedeceği şeklinde karşıt bir hayal de besliyordu. Otel hesabının üstüne iki bin-iki bin beş yüz de taksilere, uyuşturuculara ve restoranlara, artı altı bin uçak biletlerine ödemiş olmalıydı. Yani toplam tutar on bin doları geçiyordu ve cenaze masrafları da cabası. Kendini yarışma programlarının kazananı gibi hissetti. Sekiz buçuk veya dokuz bin dolar olsaydı sınırı fena bozulurdu doğrusu. İki günde on bin dolar. Kimse eğlenmesini bilmediğini iddia edemezdi.

Hesabı kontrol etmeye tenezzül etmeden American Express kartını tezgâhın üstüne fırlattı.

“Ha, bu arada,” diye esnedi, “formu imzalayacağım, ama toplam tutarı açık bırakabilir misiniz? Bir arkadaşım hâlâ odada. Kahvaltı etmek isteyebilir; hatta isteyeceğinden eminim. Ne sipariş ederse gönderin,” diye de büyük bir cömertlikle ekledi.

Odada iki kişinin kalmış olmasını mesele yapıp yapmaması gerektiğini bilemeyen resepsiyon görevlisi, “Tamam,” dedi tereddütle. “Odayı öğlene kadar boşaltır, değil mi?”

Patrick istisnai bir durummuş gibi, “Herhalde boşaltır. Çalışıyor sonuçta,” dedi ve kredi kartı formunu doldurdu.

“Toplam tutarın bir nüshasını ev adresinize postalayacağız.”

Patrick, “Ha, ben olsam zahmet etmem,” diyerek yine esnedi. Sonra bavuluyla yakınında duran komiyi fark etti. “Merhaba,” diye gülümsedi. “Kandan ırmaklar, ha?”

Komi anlamayan bir ifadeyle ona uysal uysal baktı. Belki bütün o diyalogu kafasında Patrick kurmuştu. Artık biraz uyusa iyi olurdu.

Resepsiyon görevlisi faturanın bir nüshasını bir zarfa koyup uzatarak, “Umarım misafirimiz olmaktan memnun kaldınız,” dedi.

Patrick en sevimli gülümsemesini takınarak, “Memnun kaldım demek yetmez, bayıldım,” dedi. Yüzünü hafifçe ekşiterek zarfı geri çevirdi. Sonra, “Hay aksi, odada bir şey unuttum,” diyerek komiye döndü. “Televizyonun üstünde ahşap bir kutu var; onu benim için getirebilirsin, değil mi? Kesekâğdını da unutma lütfen.”

Kutuyu nasıl unutturdu? Bunu yorumlatmak için Viyanalı psikanalistleri aramaya gerek mi vardı? Babasının küllerinin saçılmasını istediği o kasvetli Cornwall halicinde ne yaparlardı sonra? Fazla süprüntülerinden vermeleri için yerel bir krematoryuma rüşvet yedirmek zorunda kalırdı.

Komi on dakika sonra döndü. Patrick sigarasını söndürüp kesekâğdını ondan aldı. Sonra ikisi birlikte döner kapıya yöneldiler.

Komi, “Genç hanım nereye gittiğinizi merak etti,” dedi.

“Sen ne dedin?”

“Galiba havalimanı, dedim.”

“Peki o ne karşılık verdi.”

Adam saygıyla, “Söylemesem daha iyi, efendim,” dedi.

Patrick kapıda dönerken, Bu iş de burada biter, diye düşündü. Yak. Yık. Devam et. Engin açık bir gökyüzünün

altındaki pasparlak ışıkta gözyuvaları bir Roma heykeli gibi oyularak.

Yolun karşısında bir adam gördü: sol kolu bilekten itibaren yoktu ve kemiğın en belirgin olduğı yer hafiften pürtüklüydü; dört günlük kirli bir sakalı, yüzünde buruk ifadesi, sarı camlı gözlüğü, kıvrık dudakları, matlaşmış saçları ve leke içinde bir yağmurluğı vardı. Güdük kolu canlı hareketlerle gayriihtiyari olarak yukarı doğru seğıriyordu. Ağır tiryaki. Dünya düşmanı. *Mon semblable*.¹ Başkalarının sözleri.

Yine de arada bazı önemli farklar vardı. Patrick kapıcıyla komiye banknotlar dağıttı. Sürücü ona kapıyı açtı, o da kesekâğıdıyla içeriye geçti. Siyah deri koltuğa yayıldı, gözlerini kapattı ve uyuyor gibi yaptı.

1. (Fr.) Hemcinsim, benzerim. (Ç.N.)

